

BROJ 8

CENA 80 DINARA

KONAN

PRINC
ČAROBNJAKA

REPTIL NAPADA

Na svom putu ka planini Crnih vidovnjaka, gde se uputio da bi oslobodio kraljicu Jasminu. Konan doživljava svakojake opasne avanture. Ipak, uz pomoć saveta čarobnjaka Kemse, Konan uspeva da izbegne smrtonosne klopke i da uništi Crne vidovnjake. Međutim, najveća opasnost ga tek čeka, jer je gospodar crnog kruga, stravični demon kosmičkih dubina, još uvek tu, besan, razjaren i željan osvete...

Našao se u širokom hodniku čiji su goli zidovi i pod bili načinjeni od uglačanog žada. U tom času spazi kako nešto dugačko i hitro skliznu niz hodnik pred njim i nestade iza jednih vrata sa zastorom. Iz te odaje odjeknu krik užasa. Taj zvuk dade Konanu novi podsticaj i on prolete kroz zastor i nađe se unutra.

Zatekao je jeziv prizor. Jasmina se beše šćućurila na najudaljenijem kraju plišom prekrivenog podijuma, vrišteći od gađenja i strave, uzdignute ruke kao da želi da se odbrani, dok se pred njom ljuljala grozna glava ogromne zmiije čiji se povijena vrat uzdizao iz tamnog i sjajnog klupka. Prigušivši uzvik gneva, Konan hitnu svoj nož.

Gotovo istog časa, čudovište se okrete i ustremi na njega neverovatnom brzinom.

Dugi bodež mu je podrhtavao u vratu, zariven do balčaka, ali to kao da je samo još više razjarilo džinovskog reptila. Ogromna glava se nadvijala nad čovekom koji joj je stajao okrenut licem, a onda se spustila ka njemu dok joj je iz čeljusti kapao otrov.

Konan izvuče nož iz pojasa i zamahnu njime odozdo, tako da njegov vrh probi donju vilicu i zabode se u gornju, spojivši ih na taj način. Sledećeg časa, ogromno zmijsko telo se obavi oko Simerijanca pošto je zmiija, onemogućena da upotrebi svoje zube, pribegla poslednjem obliku napada koji joj je preostao.

Konanova leva ruka je bila zarobljena u čeličnom klupku, ali mu je desna bila slobodna. Oduprevši se nogama o pod kako bi ostao u uspravnom položaju, on ispruži ruku, zgrabi dršku noža koja je virila iz zmiijinog vrata i izvuče ga. Krv šiknu u ogromnom mlazu. Kao da je prozrela njegovu nameru, zmiija se pokrenu u nastojanju da mu parališe i desnu ruku. Ali, brzinom svetlosti, dugi bodež se diže i spusti, skoro presecajući napola džinovsko telo.

Pre nego što je uspeo ponovo da udari, veliko, gipko klupko se olabavi i spade sa njega, a čudovište otpuza potpuno krvavo. Konan

pojuri za njim sa podignutim nožem, ali udarac prođe kroz vazduh pošto je zmija uspela da mu izmakne u poslednjem času i glavom dotakne paravan od sandalovine. Jedan deo paravana se otvori i dugo, krvavo telo projuri kroz otvor, pa nestade.

Konan istog časa jurnu na pregradu. Nekoliko udaraca razneli su je na iverje, te Konan zaviri u nišu koju je paravan skrivao. Na podu niše nije bilo stravičnog zmijskog tela. Međutim, na mermernom podu su se videli krvavi tragovi koji su vodili ka jednim tajnim zasvođenim vratima. Tragove su načinila bosa ljudska stopala...

— Konane!

On se okrete i vrati u sobu baš u trenutku kada mu se Devi Vendije bacila u zagrljaj pošto je pretrčala celu sobu. Čvrsto ga je stegla oko vrata, pomalo histerična od straha, zahvalnosti i olakšanja.

Njegova divlja krv uzburkano je kolala od svega što se zbilo. On je snažno zagrlji, ali se devojka nije obazirala na bol, pa je strasno poljubi. Jasmina se nije opirala; iskonska žena u njoj beše potisnula Devi. Sklopila je oči i gladno upijala njegove žestoke, vrele, nezakonite poljupce. Ubrzano je disala kada su se razdvojili da bi došli do daha.

— Znala sam da ćeš doći po mene — mrmljala je. — Znala sam da me ne bi ostavio u ovom leglu demona.

Samo što je to rekla, Konan se pribra i priseti gde se nalaze. Podigao je glavu i napeto osluškivao. Tišina je još jednom prekrila zamak Jimše. Bila je to tišina ispunjena pretnjom. Opasnost je vrebala iz svakog ugla, kezila se iza svake draperije.

— Bolje da pođemo dok još možemo — promrmlja on. — One rane su bile dovoljne da ubiju svaku normalnu životinju, ili čoveka, ali čarobnjak ima tuce života. Raniš li ga u jednom, on će otpuzati kao unakažena zmija da bi iz nekog drugog izvora upila svež otrov.

On podiže devojku i, noseći je na rukama kao dete, kroči u hodnik od blistavog žada, pa se spusti niz stepenice, na oprezu od svakog zvuka ili pokreta.

— Upoznala sam gospodara — prošaputa devojka, privijajući se uz njega i podrhtavajući. — Pokušao je svojim činima da mi uništi volju. Najgori od svega je bio plesnjivi leš koji me je zgrabio u naručje - tada sam se onesvestila i ležala kao mrtva ne znam koliko dugo. Samo što sam se osvestila, začula sam komešanje dole, krike, a onda je ta zmija ušla kroz zavese, ah!

Devojka zadrhta kada se prisetila užasa kroz koji je prošla.

— Nekako sam znala da se ovoga puta ne radi o iluziji, već o pravoj zmiji koja je kidisala na moj život.

— Bar nije bila sablast — zagonetno primeti Konan. — Znao je da je poražen, pa je odlučio da te ubije kako bi sprečio da te spasem.

— Kako to, on? — nelagodno upita devojka, a onda zari glavu u njegove grudi i vrisnu, zaboravivši u tom času na svoje pitanje.

Videla je leševe u podnožju stepeništa. Ostaci Vidovnjaka su izgledali užasno.

Njihova tela su bila povijena i iskrivljena, a ruke i stopala otkriveni. Jasmina još dublje sakri glavu pod Konanovu mišicu.

10. *Jasmina i Konan*

Konan brzo prođe kroz dvoranu, zatim spoljni hol i priđe vratima koja su vodila na galeriju. Tada je primetio da je pod zasut sitnim, svetlucavim krhotinama.

Kristalna ploča koja je prekrivala vrata bila se rasprsla u paramparčad.

On se tada priseti praska koji je usledio posle razbijanja kristalne kugle. Verovao je da se svaki komadić kristala u zamku rasprsnuo u tom času, a maglovito sećanje na drevno predanje o čudovišnoj povezanosti između gospodara crnog kruga i zlatnih narova dobi tu svoju potvrdu. Konan se naježi na tu pomisao i brzo je potisnu iz svesti. Odahnuo je od olakšanja kada su se našli na galeriji od zelenog žada. Još uvek je trebalo da pređu klanac, ali, u daljini su se videli snegom pokriveni vrhovi planina i sunce je obasjavalo ceo predeo.

Irakzajac je ležao gde je pao. Dok je silazio niz zavojitu stazu, Konan s iznenađenjem primeti položaj sunca. Ono još nije bilo u zenitu, a njemu se činilo da su prošli sati otkako je ušao u zamak Crnih vidovnjaka.

Osetio je potrebu da požure, ne slepu paniku, već osećanje opasnosti za sobom.

Ništa nije rekao Jasmini, i ona je bila zadovoljna što se ugnezdila na njegovim grudima i što su je nosile njegove snažne ruke. Za trenutak je zastao na ivici provalije i namršti se. Izmaglica koja ju je ispunjavala nije više imala ružičastu boju. Sada je bila posivela, zadimljena. Konan pomisli kako su čarolije čarobnjaka daleko više vezane za njihove ličnosti nego što se to misli.

Međutim, duboko dole, dno klanca je sijalo kao uglačano srebro, a zlatna žica je nepomućeno svetlucala. Konan prebaci Jasminu preko ramena i poče da se spušta.

Spuštao se što je brže mogao, a isto tako hitro je i prešao dno provalije. Držalo ga je uverenje da vode trku s vremenom, da su njihove šanse da prežive zavisile od toga da li će uspeti da pređu klanac pre nego što ranjeni gospodar zamka povrati toliko snage da im spremi neku novu zamku.

Kada se uspeo uza zid klanca i izašao na površinu, on opet odahnu od olakšanja i spusti Jasminu na zemlju.

— Odavde ćeš pešice — reče joj on. — Sada je pred nama nizbrdica.

Devojka se zagleda u piramidalnu građevinu koja je ostala za njima.

— Da li si ti čarobnjak, Konane od Gora, kada si uspeo da pobediš Crne vidovnjake sa Jimše? — upitala je kada su krenuli niz stazu.

— To je učinio pojas koji mi je dao Kemsu pre nego što je izdahnuo — odgovori Konan. — Da, našao sam ga na putu. Pojas je zaista čudan, pokazaću ti ga jednom kada budem imao vremena. Protiv nekih vradžbina je slab, ali je u nekim slučajevima bio dovoljno moćan. A i siguran nož je snažna čarolija.

— Ali, ako je pojas pomogao tebi da pobediš gospodara, kako to da nije pomogao i Kemsu?

On zavrte glavom.

— Ko zna? Kemsu je bio gospodarev rob; možda je to slabilo njegove vradžbine.

Gospodar me nije imao u svojoj vlasti kao što je imao Kemsu. Ipak, ne mogu da kažem da sam ga pobedio. On se povukao, ali mi nešto govori da ćemo ga još sresti.

Još jednom je osetio olakšanje kada je video da su konji još uvek bili vezani u šumarku kako su ih ostavili. On ih odveza i uzjaha crnog ždrepcu, spustivši devojku u sedlo ispred sebe. Ostali pođoše za njima, osveženi posle kraćeg odmora.

— I, šta sada? — upita Jasmina. — U Afgulistan?

— Ne odmah! — uzvрати on uz širok osmeh. — Neko je - možda i guverner ubio sedmoricu poglavica koji su bili u zatvoru. Moji glupi sledbenici misle da sam ja za to odgovoran, pa će me, ako ne uspem da ih ubedim u suprotno, progoniti kao divlju zver.

— Šta će biti sa mnom? Ako su poglavice mrtve, ja ti ne vredim kao talac. Hoćeš li me ubiti da bi se osvetio?

On je prodorno pogleda, a onda se svesrdno nasmeja na tu pomisao.

— Hajdemo onda na granicu — predložila je. — Tamo ćeš biti siguran od Afgulaca...

— Da, na vendijskim vešalima.

— Ja sam kraljica Vendije — podseti ga ona s izvesnom dozom carskog u svom ponašanju. — Ti si mi spasao život. Bićeš nagrađen.

Nije nameravala da njene reči tako zazvuče, ali on nezadovoljno progundā: — Sačuvaj nagradu za tvoje gradske pse, princezo! Ako si ti kraljica doline, ja sam poglavica u brdima, pa te neću odvesti ni korak prema granici!

— Ali, bićeš siguran... — poče ona smušeno.

— A ti ćeš ponovo biti Devi — prekide je on. — Ne, curo, više mi se sviđaš kakva si sada — žena od krvi i mesa.

— Ali, ne možeš me zadržati! — uzviknula je.

— Sačekaj pa ćeš videti! — upozori je on.

— Ali, platiću ti ogroman otkup...

— Đavo neka nosi tvoj novaci — grubo reče on i čvršće je steže. — Kraljevina Vendija mi ne može dati ništa što približno želim kao što želim tebe. Spasao sam te rizikujući sopstveni život; ako tvoji dvorjani žele da te vrate, neka dođu kroz Zaibar i bore se za tebe.

— Ali, ti više nemaš sledbenika! — pobuni se ona. — Traže te! Kako ćeš da sačuvaš sopstveni život, a kamoli moj ?

— Još uvek imam prijatelje u brdima — odvrati on. — Poglavica Kurakzaja će te čuvati dok ja pregovaram sa Afgulcima. Ako me ne budu hteli, Kroma mi, krenuću na sever sa tobom u kozačke stepe. Nekada sam bio njihov ataman. Napraviću od tebe kraljicu Zaporoske!

— Ali, to je nemoguće! — protivila se. — Ne smeš me zadržati...

— Ako ti je ta ideja toliko odvratna zašto si mi malopre onako rado dala svoje usne — upita je on.

— I kraljica je ljudsko biće — odvrati ona i pocrvene. — Ali, baš zato što jesam kraljica, moram da mislim na svoju kraljevinu. Nemoj me odvoditi u neku stranu zemlju. Pođi u Vendiju sa mnom!

— Da li bi od mene načinila kralja? — upita on zajedljivo.

— Pa, postoje običaji... — poče da muca Jasmina, a on je prekide jetkim smehom.

— Da, civilizovani običaji koji ti ne dopuštaju da radiš ono što ti je volja. Udaćeš se za nekog ostarelog kralja iz doline, a ja ću imati samo sećanje na nekoliko poljubaca sa tobom. Ha!

— Ja moram da se vratim u svoju kraljevinu! — bespomoćno je ponovila.

— Zašto? — upita je ljutito. — Da žuljiš zadnjicu na zlatnim prestolima i slušaš ulagivanja napirlitanih budala? Šta time dobijaš? Slušaj: rođen sam u brdima Simerije gde su ljudi varvari. Bio sam plaćeni vojnik, pirat, kozak i stotinu drugih stvari. Koji je kralj lutao zemljama, vodio bitke, voleo žene i zadobio toliko blaga koliko ja?

Došao sam u Gulistan da oformim bandu s kojom bih pljačkao kraljevine na jugu - i tvoju među njima. To što sam postao poglavica Afuglaca bio je samo početak. Ako uspem da ih smirim, imaću za

sobom još tuce plemena u roku od godinu dana. Međutim, ako ne uspem, vratiću se u stepu i pljačkati turansku granicu sa kozacima a ti ćeš poći sa mnom. Neka tvoja kraljevina ide do đavola, nekako su uspevali da opstanu i pre tvog rođenja.

Ležala je u njegovom naručju i gledala ga pravo u oči. Osećala je u sebi neobuzdani nagon koji je odgovarao njegovom i koji je izbio na površinu zahvaljujući njemu. Međutim, hiljade generacija kraljevske loze su je teško pritiskale.

— Ne mogu! Ne mogu! — bespomoćno je ponavljala.

— Drugog izbora nemaš — uveri je on. — Ti... Šta, do vraga... !

Jimša je bila za njima nekoliko milja i sada su jahali duž visokog grebena koji je odvajao dve doline. Upravo su izbili na jednu strmu izbočinu odakle su mogli da vide dolinu sa desne strane. A tu se vodila žestoka bitka. Jak vetar je odnosio od njih zvuk, ali su i pored toga, zvuci borbe dopirali sa dna doline.

Primitili su kako se sunce odbija od šiljatih šlemova i čeličnih kopalja. Tri hiljade oklopnih konjanika je progonilo raštrkanu gomilu jahača u turbanima koji su bežali režeći i zadajući udarce kao vukovi u bekstvu.

— Turanci! — promrmlja Konan. — Eskadrile iz Sekunderama. Šta li oni ovde traže?

— Koga to gone? — upita Jasmina. — I zašto se oni stalno vraćaju. Ne mogu da se bore sa takvim odnosom snaga.

— Pet stotina mojih ludih Afgulaca — ljutito progovori Konan, mrko gledajući u dolinu. — Našli su se u klopci i svesni su toga.

Dolina je zaista predstavljala zamku. Na kraju se sužavala u klanac visokih strana koji se opet otvarao u jednu dolinu oblika zdele koja je, takođe, bila okružena strmim zidovima.

Ratnici u turbanima bili su saterani u taj klanac, pošto nisu imali izbora.

Oklopljeni konjanici su ih progonili, ali nisu žurili sa konačnim napadom. Očajnički bes planinskih plemena im je bio dobro poznat, ali su isto tako bili svesni činjenice da su brđani u klopci i da ne mogu pobeći. Znali su da su pred njima Afgulci, pa su nameravali da ih pohvataju u što većem broju da bi im poslužili kao taoci za plan koji su skovali.

Njihov emir bio je odlučan i snalažljiv čovek. Kada je stigao u dolinu Gurašah i tamo nije zatekao ni vodiče ni izaslanika da ga čekaju, on je krenuo dalje oslanjajući se na sopstveno poznavanje terena. Duž

celog puta od Sekunderama imali su borbe sa brđanima iz kojih su uglavnom izlazili kao pobednici. Znao je da najverovatnije više neće videti Sekunderam, pošto su se brđani organizovali u krajevima kroz koje je prošao, ali je odlučio da do kraja sprovede nalog koji je dobio. Prvenstveno je trebalo da preotme Devi Jasminu iz ruku Afgulaca i da je dovede kao zarobljenicu u Sekunderam. Ukoliko mu to ne bi uspeo, trebalo je da joj odrubi glavu pre nego što i sam pogine.

Naravno, posmatrači sa grebena nisu o tome ništa znali. Konan se već nestrpljivo meškoljio.

— Zašto su dopustili da padnu u klopku? — pitao je nebesa. — Znam da su jurili mene, kučkini sinovi! Zavirivali su u svaku dolinu i našli se u jednoj odakle nisu mogli da izađu. Jadne budale! Odupiru se u klancu, ali neće dugo izdržati. Kada ih ponovo budu saterali u dolinu, poklaće ih kada im se bude svidelo.

Konan se mrštio, vrpeljio, stezao dršku bodeža. Najzad se obratio direktno Jasmini:

— Devi, ja moram da im siđem u pomoć. Naći ću ti neko mesto gde ćeš se skrivati dok ne dođem po tebe. Govorila si o svojoj kraljevini... pa, ja nemam nameru da u tim čupavim đavolima vidim svoju decu, ali, kakvi su da su, oni su ipak moji ratnici. Poglavica nikada ne bi trebalo da napusti svoje sledbenike, čak i ako ga oni prvi napuste. Misle da su u pravu što su me proterali - đavola ću im dozvoliti da me odbace! Još uvek sam poglavica Afgulaca i to ću dokazati! Mogu pešice da se spustim u dolinu.

— Ali, šta će biti sa mnom? — upita devojka. — Odveo si me protivno mojoj volji; sada ćeš me ostaviti da umrem sama u ovim brdima dok ti žrtvuješ svoj život uzalud?

Na njene reči, on oseti kako mu krv nadolazi zbog konfliktne situacije u kojoj se našao.

— U pravu si — promrmlja on bespomoćno. — Krom bi ga znao šta ja tu mogu?

Ona okrete malo glavu, a na licu joj se pojavi neki čudan izraz.

— Slušaj! — reče iznenada. — Slušaj!

Udaljene fanfare im dopreše do ušiju. Zagledali su se u dolinu s njihove leve strane i spazili svetlucanje sjajnih oklopa.

— Konjanici Vendije! — uzbuđeno povika devojka.

— Ima ih na hiljade — promrmlja Konan. — Već odavno nije kšatrijska vojska zagazila ovako duboko u brda.

— Oni traže mene! — uzviknu ona. — Daj mi svog konja! Odjahaću mojim vojnicima, a ti se pridruži svojim ljudima i reci im da još malo izdrže. Povešću moje konjanike s druge strane doline, tako da ćemo napasti Turance s leđa. Pregazićemo ih za tren oka! Brzo, Konane! Zar ćeš žrtvovati svoje ljude zbog ličnih pobuda?

Konan je pogleda, a u njegovom pogledu promakoše pusta stepa i zimske šume.

Međutim, on odmahnu glavom, sjaha s konja i dade joj uzde u ruke.

— Pobedila si! Jaši kao luda!

Ona obode konja i sjuri se niz padinu s leve strane, a on potrča duž grebena dok nije stigao do jednog širokog useka ispod koga je besnela bitka. Hitro kao čovekoliki majmun, on se spusti niz padinu i nađe se u samom središtu bitke. Sečiva su bleštala i oružje zveketalo oko njega. Samo što se dočekao na noge, on zaurla kao vuk, dograbi zlatom ukrašene uzde jednog konja i, izbegavši udarac sabljom, zari svoj dugi nož jahaču u stomak.

Već sledećeg trena bio je u sedlu, izdajući naredbe posustalim Afgulcima. Oni se zbunjeno zagledaše u njega, a onda, kada su videli kako krči put pred sobom, svojski prionuše na posao, prihvatajući ga bez pogovora. U paklu bitke vremena za razgovor nije bilo.

Iako su bili brojno nadmoćniji, Turanci su morali da ustuknu pred naletom Afgulaca koji su povratili samopouzdanje kada im se Konan stavio na čelo. Njihov nalet je trajao kratko, pošto je sada brojčana nadmoćnost došla do izražaja. Afgulci su ponovo bili saterani u klanac. Konan je žestoko vitlao sabljom oko sebe i u jednom trenutku se upitao da li će Jasmina održati reč. Jednostavno je mogla da se pridruži svojoj vojsci, okrene ih na jug i ostavi njega i njegove Afgulce da nastradaju.

Međutim, samo što je to pomislio, jedan novi zvuk nadjača zveket oružja i graju boraca. Uz zvuke truba od kojih su se tresli zidovi klanca i gromoglasni topot kopita, pet hiljada vendijskih konjanika pregazi ratnike iz Sekunderama.

Napad rasturi turanske eskadrile i borba se pomeri iz klanca u dolinu. Međutim, haos i klanica su kratko trajali. Iznenadni napad je potpuno demoralisao turanske trupe i, kada je emir pao proboden kopljem, one se raštrkaše, a pojedinci dadoše petama vetra i razbežaše se kud koji. Kšatrije su nastavile da ih gone, zajedno sa preživelim Afgulcima koji

su iznenadnu pomoć prihvatili isto tako normalno kao i povratak svog poglavice.

Sunce je klizilo ka udaljenim planinskim vrhovima kada je Konan, pocepane odeće i natopljen krvlju, preskačući leševe, prišao mestu gde je Devi Jasmina sedela na konju, okružena svojim plemićima.

— Održala si reč, Devi! — zagrme on. — Kroma mi, u jednom trenutku sam pomislio da ćeš me prevariti... Pazi!

Iz neba se obruši jedan ogroman lešinar od čijih su krila neki popadali sa konja.

Sabljasti kljun je ciljao pravo u Jasminin nežni vrat, ali Konan je bio brži - kratak trk, tigrovski skok i snažni ubod krvavim nožem i lešinar ispusti jezivo ljudski krik, a onda pade postrance i skotrlja se niz stene do presahlog rečnog korita hiljadu stopa niže. Dok je padao, mlatarajući krilima, poprimio je izgled čoveka u dugoj crnoj odori, gde su široki rukavi zamenili ogromna krila.

Konan se okrete Jasmini, sa krvavim nožem u ruci, pa je pogleda svojim užagrenim plavim očima. Niz telo sazdano od čeličnih mišića kapala je krv iz mnogobrojnih rana.

— Sada si opet Devi — primeti on, osmehujući se zbog raskošnog ogrtača koji beše prebacila preko brđanske odeće, ni najmanje opčinjen brojnim plemićima i vitezovima koji su je okruživali. — Treba da ti se zahvalim za živote nekih tri stotine i pedeset mojih bandita koji su se najzad uverili da ih nisam izdao. Ti si mi vratila uzde pobeđe.

— Još uvek ti dugujem otkupninu za sebe — reče ona, a tamne oči joj zablistaše dok ga je gledala. — Platiću ti deset hiljada zlatnika...

On je prekide nestrpljivim pokretom ruke, otrese krv sa bodeža i vrati ga u korice.

— Pokupiću otkupninu za tebe na svoj način, kada ja to odlučim. Učiniću to u tvojoj palati u Ajodiji i doći ću sa pedeset hiljada ljudi da bi snage bile podjednake.

Ona se nasmeja i uze uzde u ruke.

— A ja ću te sačekati na obali Džumde sa sto hiljada ratnika!

U njegovim očima zablista divljenje koje je osećao prema njoj kada, uzmakavši, on podiže ruku u kraljevskom gestu koji je označavao da joj je put slobodan.

PRINCEZA ŠABELA

1. Stravičan san

Bilo je dva sata pre ponoći kada se princeza Šabela probudila. Ona, kći, Ferdrugova, kralja od Zingare, navlačila je tanki prekrivač preko zaobljenog nagog tela, napeta i uzdrhtala. Piljila je u tamu, dok je strašno predosećanje užasa držalo njene napete nerve. Spolja se čulo udaranje kišnih kapi po krovovima zamka. Kakvo je to stvorenje, kome je jedva uspela da umakne, izašlo iz mračnih i strašnih snova, s namerom da ščepa njenu dušu?

Sada, kad je avetinjski san prošao, nije mogla da se seti svih detalja. Znala je samo ovo: bila je tama kroz koju su je gledale đavolske oči, odsjaj noževa i krv - krv koja se usporeno provlačila ispod vrata, krv crvena i lepljiva.

Šabela se strese i odvrati misli od ovog jezivog sećanja. Pogled joj se zaustavi na odblesku koji je dolazio od voštane sveće. Svećnjak je stajao na naslonu koji služi za molitve i zauzimao je važan deo prostorije. Na naslonu se nalazila i mala naslikana ikona Mitre, Gospodara svetlosti i glavnog božanstva Kordavanskog panteona.

Stajala je na repatim krznima, drhteći od pomisli da treba da potraži savet od natprirodnih sila. Obmotavši tanki opasač oko svog pomamnog tela, boje crne masline, ona pređe preko sobe za spavanje i kleknu ispred idola. Kosa crna kao noć se u pramenovima slivala niz njena leđa, nalik na neprozirni veo koji ostavljaju ponoćne magle.

Na vrhu naslona nalazila se mala srebrna posuda za tamjan. Ona je otvori u ubaci nekoliko grumenčića u razbuktalu vatru. Snažni miris narda i aromatične smole ispunio je celu prostoriju.

Šabela sklopi dlanove i saže se, spremna za molitvu, ali ne uspe da izusti ni reč.

U glavi joj je vladala opšta zbrka. Bila je suviše zaneta da bi postigla potrebno spokojstvo i unutrašnju kontrolu duha, koja je obavezna kod molitve božanstvu.

Odjednom joj pade na pamet da se te iste jezive senke, već danima šunjaju po zamku. Stari kralj je izgledao nekako dalek, zabrinut, i obuzet nekim nepoznatim patnjama. Staro je zapanjujućom brzinom, kao da je njegova životna snaga isisavana pijavicama iz nekog drugog

sveta. Neke od njegovih odluka bile su takve kao da ih nije on doneo, toliko su odstupale od načina njegove pređašnje vladavine.

Ponekad bi izgledalo kao da duh nepoznatog, tuđeg čoveka proviruje iz tih ugašenih, starih očiju, govori tim sporim, promuklim glasom, ili drhtavom rukom potpisuje dokumenta koja je diktirao. Ova Šabelina pomisao izgledala je besmislena, no ipak joj nije davala mira.

A onda joj sve postade jasno: strašni snovi o noževima, krvi i očima koje proganjaju, o senkama koje se razlivaju i zgušnjavaju, koje joj se prikradaju, prate je i šapuću. Misli su joj se razbistrile kao da je sveži vetar sa mora odagnao magloviti veo iz njene svesti. Mogla je da imenuje taj užas koji je opsedao i nije joj davao mira - neka nepoznata, mračna sila je pokušavala da uspostavi kontrolu nad njenim umom. To je ispuni užasom; krik gnušenja protrese njeno oblo, ručičasto i čvrsto telo na kome su pune, mlade grudi stajale ponosite ispod prozračnih velova. Ona se ničice baci pred mali oltar, a njena sjajna, crna kosa se prosu po krznima, praveći male krugove. Počela je da moli:

— Gospodaru Mitra, ti koji braniš kuću Ramirovu, od svih najmilosrdniji i najpravičniji; ti koji kažnjavaš izopačenost i zlobu, pomози mi, preklinjem te, u ovom času kada mi je tvoja pomoć potrebna! Reci mi kako da postupim, o moćni Gospodaru svetlosti!

Dok je ustajala, ona otvori zlatnu kutiju pored posude za tamjan i izvuče tuce tankih štapića od sandalovog drveta. Neki od tih svetih štapića bili su kraći, a neki duži; jedni krivi i čvornovati, drugi pravi i glatki. Ona ih nasumice razbaca po podu ispred oltara. Lupkanje štapića je odzvanjalo u tišini. Dok se nadosila nad nemarnom hrpom prutića, crna kosa joj uokviri lice. Ono što je videla, učini da joj se oči rašire od užasa.

Štapići su ispisivali - T-O-V-A-R-O.

Devojka ponovi ime sporim glasom:

»Tovaro«. Treba otići do Tovara...«

Iskra odlučnosti zablista u njenim očima.

»Tako ću i učiniti! Još ove noći! Poći ću sa kapetanom Kapelezom...«

Napolju su besnele munje i obasjavale prostor sobe po kojoj se ona užurbano kretala. Brzim pokretima je vadila stvari iz škrinje za odeću. Okačila je bodež o remen prebačen preko grudi i obukla topli ogrtač. Žurno se kretala po sobi nastojeći da uštedi u vremenu. Sa naslona za molitvu, Mitra ju je posmatrao svojim staklastim pogledom. (Da li je jedva приметni plamičak u naslikanim očima zaista odražavao živu

inteligenciju, a lepo izvajane usne - sažaljenje? Da li je zvuk grmljavine u daljini - njegov glas? To niko ne zna).

Ne prođe ni ceo sat, a kćer Ferdrugova je već napustila zamak. Tako je započeo i čitav niz fantastičnih događaja, u kojima su učestvovali - jedan moćni ratnik, jedan strašni čarobnjak, ponosna princeza i drevni bogovi, koji su se sukobili u borbi na granici realnog sveta.

2. Plemić od Kordave

Vetar je duvao u naletima, bičući zemlju snažnim pljuskovima. Sada, posle ponoći, vlažni vetar s mora zavijao je popločanim uličicama koje su vodile od luke.

Mahao je oslikanim drvenim natpisima iznad vrata krčmi i taverni. Izgladneli kerovi su se sklonili od vetra i kiše, drhteći šćućureni na pragovima.

U ovo kasno doba terevenke su već bile završene. U kućama Kardave, glavnog grada Zingare, koja izlazi na zapadni okean, gorelo je svega nekoliko svetiljki.

Mesec je bio zaklonjen gustim oblacima, a iskidani pramenovi vlažne magle su se jurili preko tmurnog neba, nalik na aveti. Bio je to mračan i tajanstven sat, ono doba noći kada zlikovci šapuću o izdaji i pljački, i šunjaju se maskirane ubice kroz mračne sobe, dok im se otvorene kame presijavaju u rukam na koje su navučene crne rukavice. Noć zaverenika, noć ubica.

I pored hućanja vetra i udaranja kiše, mogao se čuti i bat koraka, kao i povremeno zveckanje mača u kanijama. Jedna grupa noćnih stražara, njih šestorica u čizmama i kabanicama, sa šeširima navučenim nisko preko lica kako bi se zaštitili od kiše, prelazila je mračne ulice krupnim korakom. Nisu pravili veliku buku, sem što bi, tu i tamo, ubacili poneku rečenicu tečnim zingaranskim jezikom. Pažljivo su gledali levo i desno, tražeći znake nasilno otvaranih vrata ili prozora. Osluškiivali su zvuke koji bi remetili ovaj mir, a zatim nastavili da koračaju, razmišljajući o kondirima vina koje će ispiti kada straža bude gotova.

Kada je grupa prošla pored jedne napuštene štale, sa krovom napola unutra, dve nejasne figure, koje su do tada stajale nepomično u senci, ponovo oživeše. Ispod, svog ogrtača jedna od njih izvuče mali, crni fenjer i otvori ga.

Plamen sveće iz fenjera bacao je odsjaj na pod štale.

Čovek sa fenjerom se sagnu, obrisa prljavštinu sa poda i otkri tajna vrata od kamena, za koji je bio pričvršćen kratki lanac sa bronzanom alkom na vrhu. Oba čoveka uhvatiše alku i povukoše. Vrata se podigoše uz škripu zarđalih lanaca. .Ljudi u crnom nestadoše u otvoru, a tajna vrata se ponovo zatvoriše uz tupi udarac.

Usko spiralno stepenište je vodilo u tamu, koju ni treperava svetlost crnog fenjera nije mogla da odagna. Kamen od koga su stepenice bile napravljene bio je star i trošan; plesan i mahovina su bili posvuda. Zadah vekovnog truljenja je lebdeo u ustajalom vazduhu.

Dva čoveka u crnim ogrtačima silazila su tihim i obazrivim korakom. Svilene maske su skrivale njihova lica. Nalik na avetinjske senke, oni su se probijali naniže, dok je vlažni morski vetar iz donjih hodnika, tajnih prolaza povezanih sa otvorenim morem lelujavao njihove ogrtače i podizao ih tako da su podsećali na krila divovskih slepih miševa.

Visoko iznad uspavanog grada, kule zamka koji je pripadao Vilagru, plemiću od Kordave, štrčale su u tmurno nebo. Samo nekoliko svetiljki je gorelo iza visokih, uvučenih prozora što je govorilo da je mali broj stanovnika još budan.

Duboko ispod zamka, u tajnim prostorijama ove prastare građevine, jedan čovek je proučavao pergamente pod svetlošću visokog, zlatnog svećnjaka sa ispreplitanim kracima oko kojih su se uvijale zlatne zmije.

Mnogo je blaga potrošeno da bi zasvođena kamena prostorija, u kojoj je čovek sedeo, bila bogato opremljena. Zidovi od grubog, neobrađenog kamena, bili su ukrašeni tapiserijama, kamene ploče na podu prekrivene mekanim, debelim prostirkama koje su bile ukrašene kitnjastim šarama daleke Vendije i obojene u crveno, zlatnožuto, smaragdozeleno, azurnoplavo i ljubičasto.

Na pozlaćenom drvenom stočiću, ukrašenom finom, jedva primetnom rezbarijom koja je predstavljala nage figure, nalazio se srebrni poslužavnik sa svakojakim đakonijama: vinom sa Kiroza, voćem i slatkišima u visokim, srebrnim posudama.

Sto, za kojim je nepoznati sedeo i pisao bio je veoma prostran i ornamentisan rezbarijom u stilu severoistočnog dela carske Akvilonije. Na njemu se nalazila mastionica od zlata i kristala, u koju je bilo pobodeno jedno paunovo pero. Preko istog stola je bio prebačen i jedan dugački, tanki mač.

Nepoznati je bio čovek srednjih godina, otprilike pedesetih, ali vitak i pristao.

Vitka stopala bila su obučena u svilene, crne čarape i fine cipele, izrađene od kvalitetne tordavanske kože, ukrašene dijamantskim kopčama koje su bleskale dok je nestrpljivo udario vrhovima prstiju o pod. Bio je obučen u dupliranu jaknu od tirkiznog somota, sa ogromnim, napumpanim rukavima koji su bili prorezani i postavljeni

satenom breskvine boje. Kao sneg bela čipka nabirala se oko njegovih tankih članaka. Ogromni dragulji su blistali na svakom prstu negovanih ruku.

Bilo je teško odrediti godine ovog čoveka i pored upalih obraza, izdužene brade i opuštenih podočnjaka ispod hladnih, tamnih i pokretljivih očiju. Očigledno se trudio da sakrije godine, jer se videlo da je njegova glatko očešljana kosa bila bojena, a crte aristokratskog lica umekšane debelim slojem pudera.

Ipak, šminka nije uspevala da sakrije ogrubelost lica, bezbojnost u umornim očima i bore na vratu.

Svojom nakićenom rukom nervozno se poigravao pergamentima, službenim spisima koji su bili ispisani kitnjastim rukopisom, sa pozlaćenim i crvenim voštanim pečatima, i ukrašen trakama. Lupkanje vrhovima prstiju i česti pogledi prema prekrasnom vodenom satu na polici otkirvali su njegovu nestrpljivost. Često je bacao poglede u pravcu zidnog ćilima u uglu.

Iza leđa čoveka za stolom nemo je stajao kušitski rob, sa mišićavim rukama prekrštenim preko grudi. Na izduženim ušima presijavale su se zlatne alke. Svetlost sveće obasjavala je njegovu snažnu muskulaturu. Isukana sablja bila je zadenuća za grimiznocrveni opasač oko njegovog struka.

Sićušne opruge vodenog sata skladno su lupkale. Bilo je dva sata posle ponoći.

Čovek za stolom opsova promuklim glasom i baci pergamente koje je proučavao. U tom trenutku ćilimče se pomeri i otkri otvor koji je vodio u tajni prolaz. Dva čoveka, maskirana i u crnim ogrtačima, stajala su u otvoru tajnog hodnika. Jedan od njih je nosio mali fenjer. Svetlost koja je dolazila od velikog svećnjaka presijavala se na mokrim ogrtačima pridošlica.

Čovek koji je sedeo držao je ruku na balčaku mača koji se nalazio na stolu, a Kušit beše dograbio svoju sablju. Kada su ona dvojica kročila u sobu i zbacila maske, stariji čovek odahnu.

— U redu je, Gomani — reče on robu koji opet prekrsti ruke preko grudi i zauze nemi položaj sa ukočenim pogledom.

Dvojica pridošlih spustiše crne ogrtače na pod. Zatim se sagnuše prema stolu.

Prvi čovek strže kapuljaču koja je do tada skrivala njegovu obrijanu glavu, orlovski nos, razmaknute crne oči i tanke usne, sastavi dlanove kao da se sprema na molitvu i nakloni se. Drugi spusti fenjer, izbaci nogu u poniznom naklonu i skide šešir ukrašen perjem. Onda progovori: Vaše gospodstvo, vojvodo!

Kada se ponovo uspravio, zauzevši nonšalantni stav, sa rukom na draguljima ukrašenoj dršci dugačkog mača, moglo se videti da je visok, tanak i crnokos, sa licem na kome je koža bila žućkasta, a crte oštre. Brkovi su mu bili tako fini da je izgledalo da ih je ucrtala ruka nekog umetnika. Ostavljao je utisak lažne otmenosti.

Njegova teatralnost je u sebi imala nečeg od drečave nakindurenosti i, iznad svega, izgled jednog gusara.

Vilagro, kordavanski vitez, odmeri suvonjavog pridošlicu ledenim pogledom: — Zapovedniče Zaronu, ja nisam navikao da čekam!

Ovaj se ponovo nakloni i reče. — Vaše gospodstvo, ponizno vas molim da mi oprostite. Ni za šta na svetu ne bih vas izneverio.

— Pa, zašto onda kasnite već pola sata, momče?

Opet naklon.

— Ništa naročito se nije dogodilo. Sitnica. Čista glupost.

Čovek sa sveštenci obrijanom glavom dodade:

— Došlo je do tuče u taverni, gospodar.

— Tukli ste se u običnom vinskom podrumu! — povika plemić. — Psi prokleti, zar ste potpuno poludeli! Kako se to dogodilo?

Zaronu zažarenih obraza dobaci preteći pogled u pravcu sveštenika, a ovaj se napravi kao da ništa nije primetio.

— Nije to ništa, svetlosti, baš ništa što bi trebalo vas da uznemirava.

— O tome ja odlučujem, Zaronu — reče gospodar. — Jesi li siguran da ta...

ovaj... epizoda, nije bila ničiji namerni izazov? — on spusti dlanove na presavijeno pismo i pritisnu ih tako snažno da mu zglobovi pobeleše.

— Ništa tome slično, gospodar — zakikota se Zaronu. — Možda ste nešto čuli o jednom priglugom varvarinu, po imenu Konan, koji se uzdigao dotle da bude zingaranski gusar, a nije ništa drugo nego štene jedne simerijanske drolje sa ledenog severa.

— Ne znam ništa o toj lopurdi. Nastavi.

— Kao što rekoh, ništa naročito. Ušao sam u krčmu »Kod devet isukanih mačeva« jer sam imao sastanak sa svetim Menkarom. Unutra

je cvrčala jagnetina na ražnju, pa kako ništa nisam jeo od samoga svanuća, reših da jednim udarcem ubijem dve muve. Pošto se od čoveka moga soja ne može očekivati da čeka, naredio sam gostioničaru Sabralu da spusti but pred mene. Tada se taj simerijanski pas isprečio preda mnom, govoreći kako je to njegova večera. Jedan plemeniti čovek, kao što sam ja, ne može da dozvoli tamo nekom došljaku da ima prednost.

— I, šta se dogodilo? Pređi na stvar — reče gospodar.

— Malo smo se objašnjavali, pa smo sa reči prešli na pesnice — naceri se Zaronu i pokaza na tamnu oteklinu pod okom. — To štene je jako kao bik, mada bih i ja mogao da se pohvalim da sam udesio njegovu odvratnu glavurdu. Ali, pre nego što sam uspeo da mu pokažem šta zna moj mač, gostioničar i nekolicina prisutnih nas razdvojiše - što nije bilo tako lako — jer je trebalo četiri ili pet ljudi, kako bi zadržali i njega i mene. U međuvremenu je stigao i sveti otac, Menkara, koji uživa da drži pridike i smiruje strasti.

— Vidim da se radi o pukoj slučajnosti. No, bolje bi ti bilo da ne naručuješ takve večere. To više ne dozvoljavam! A sada, na posao! Ovaj čovek je... pretpostavljam...

Zingaranin je uvrtao brkove. — Oprostite mi na neučtivosti, milosti.

Predstavljam vam svetog Menkaru, sveštenika Seta, koga sam pridobio za naš časni poduhvat, a za čije će se dobro on svesrdno založiti.

Ćelavi ponovo sastavi dlanove i nakloni se. Vilagro osorno klimnu glavom pokazujući kako mu taj pokret laska.

— Zašto ste navaljivali da razgovaramo u četiri oka, sveti oče? Ja uvek radim preko doušnika kakav je Zaronu. Zar nadoknada koju sam vam ponudio nije dovoljna?

U ukočenom pogledu ćelavog Stigijca bilo je nečega što je podsećalo na tupu nezainteresovanost, ili obmanu.

— Zlato nije ništa više nego kamen. A ipak, pohotljivo meso, što čini naše biće, mora se hraniti i takvim niskostima. Naš kult zna da je ovaj svet iluzija, maska koja skriva ogolelo telo haosa... Ipak vas molim da mi oprostite zbog moje drskosti, gospodaru. Teološki govori su običaj u mojoj kraljevini, a ja se ovde nalazim zahvaljujući običajima u vašoj kraljevini, zar ne? — Stigijac se turobno naceri misleći da je napravio šalu.

Vojvoda Vilagro upitno izvi obrvu, a Menkara nastavi: — Mislim na starog Ferdruga, da vam dozvoli ruku princeze Šabele pre nego što njegovo vreme na ovom svetu istekne. Uzeo sam na znanje onu staru mudrost koja kaže: »Izdajstvo i urota su časni običaji u Zingari«.

Vilagrova grimasa jasno je govorila da izreku ne smatra posebno duhovitom.

— Da, da, tako je, svešteniče, to svi znaju. No, kakve mi vesti nosiš? Kako napreduje naše nastojanje da zarobimo njihov um?

— Loše, gospodaru. Zavladata mislima kralja Ferdruga nije bilo teško, jer on je star i onemoćao. Nešto drugo je u pitanju...

— Nastavi.

— Kada je kralj pod uticajem moje volje, tada sam u stanju da potpuno vladam njegovim ponašanjem i nateram ga da ti da princezinu ruku. Ali princeza, što je i shvatljivo s obzirom na razliku u godinama... ona se opire.

— Pa onda se potrudi da upravljaš i njenim mislima, ti - ćelava budalo! — zareža Vilagro razgnevljen primedbom u vezi sa njegovim godinama.

U bezbojnim Stigijčevim očima zaiskri ledeni plamen, no brzo se i ugasi.

— Bilo je to one noći kad sam došao skoro do kraja — nastavi sveštenik umilnim glasom. — Moj duh je bio dospeo do princezine postelje i ušao u njene snove. No, ona je mlada i snažna, pa mi je trebalo mnogo napora da ovladam njenim umom.

Dok je moja senka šaputala njenom usnulom duhu, osetio sam kako vlast nad kraljevim mislima slabi i gubi se. Brzo sam oslobodio devojkicu ne bih li ponovo uspostavio vlast nad njenim ocem. Uto se ona probudila osetivši užasan strah i, mada se nije mogla setiti ničega od onog što sam je nagovarao, nema sumnje da sam je uznemirio. U tome je nevolja. Ne mogu istovremeno da upravljam i princezom i kraljem u isto vreme.

Kad sveštenik opazi blesak gneva u vojvodinim očima, on začuta.

— Dakle, to je zbog tebe, pseto nespretno! — grmeo je Vilagro.

Neverica i uznemirenost čitali su se u Stigijčevim očima.

— Kako to mislite, gospodaru? — promrmlja.

Ista neverica se videla i na Zaronovom licu.

Vitez glasno opsova.

— Da li je moguće da moj lukavi špijun i moj premudri čarobnjak ne znaju ono o čemu već pola grada šapuće?! — izdera se Vilagro. — Kako je moguće da nijedan od vas dvojice idiota ne zna da je princeza nestala iz grada? Svi naši planovi su propali!

Vojvoda Vilagro je svoje planove pažljivo pripremao. Kralj Ferdrugo je već bio oronuo i oboleo i princeza je uskoro trebalo da pristane na venčanje. Ko bi drugi tako žarko želeo njenu ruku i sledio je do trona, kao Vilagro, udovac već mnogo godina i, posle kralja, najbogatiji i najmoćniji čovek u celoj kraljevini?

U grobnici ispod drevnog zamka Vilagro je brižno razrađivao svoj plan. Za ovu priliku je iznajmio Zaronu, gusara plemenitog porekla ali sumnjive prošlosti.

Naredio mu je da pronađe čarobnjaka slabog karaktera, koji bi pristao da ovlada voljom i mislima ostarelog kralja. Opaki Zaronu je izabrao Menkaru, sveštenika vrača koji je pripadao zabranjenom Setovom kultu. Šabelino bekstvo je, međutim, upropastilo sve Vilagrove namere. Kakva je korist od toga što je kraljev um savladan kad je princeza nestala?

Izuzetnom snagom duha i samosavlađivanja Menkara je uspeo da, korak po korak, umiri gnevnog Vilagra.

— Da li bi se vaša milost odobrovoljila ako vam kažem da takve izvanredne moći koje pružaju okultne nauke, a čiju sposobnost i ja posedujem, mogu uskoro da otkriju gde je sadašnje prebivalište mlade gospodarice.

— Uradi to onda — reče Vilagro tmurnim glasom.

Po nalogu sveštenika, kušitski rob Gomani je doneo bronzani tronožac iz sobe za mučenje, zatim podigao prostirku na podu. Ispod nje se ukaza masivna kamena ploča. Stigijac zavuče ruku u odeću i otud izvuče vreću za novac koja je bila prepuna svakojakih pregrada. Iz jedne izvadi parče krede koja je blistala zaslepljujućim zelenim sjajem, pa na podu nacрта jednu kružnu šaru koja je podsećala na sklopčanu zmiju, sa repom u zubima.

Kušit je u međuvremenu potpaljivao malu vatru na vrhu tronošca. Duvao je i potpirivao, sve dok ugallj ne dobi zažarenocrvenu boju.

Sveštenik prosu mirišljivu zelenu tečnost po užarenom ugljevlju. Začu se zvuk nalik na šištanje zmije, oštri miris koji omamljuje izmeša se sa ustajalim vazduhom prostorije. Bledozeleni oblačići dima su se uvijali, nalik na spirale, a zatim nestajali.

Sveštenik je sedeo u zelenom krugu, nepokretan i zamišljen. Sablasna tmina je obavijala sobu u kojoj su sada sve sveće bile pogašene. U tami su samo svetlele žute oči čarobnjaka, nalik na pogled zveri u noći, blistavi, zeleni, zmijoliki krug i užareno ugljevlje.

Stigijac započe svoju jednoličnu pesmu: — »Jo, seteš... seteš, jo!... Abrataks kuraim mizraet, seteš!«

Oštri, piskavi glas pretvori se u tihi šapat, a zatim utihnu. Čulo se samo Stigijčevo glasno dahtanje. Dok je zapadao u trans, kapci mu se sklopiše i prekriše blistavi plamen u žutim očima.

— O, Mitra! — zavapi Zaronu, ali kad vide kako se plemić pribio uz njegovo rame, on začuta.

Pramenovi dima su se tromo uvijali a zatim spajali, stvarajući tako jedan svetleći oblak boje zelenog žada. Na njemu se pojaviše svetle i tamne mrlje, i onda pred njih iskrсну živa slika. Predstavljala je jedan dobro opremljen brodić, koji je žurno sekao morske talase probijajući se kroz noć. Na prednjoj palubi je stajala mlada devojka izdašnih oblina koje su se naslućivale ispod dugačkog ogrtača koga je vetar tesno pripijao uz njeno čvrsto telo...

— Šabela!— uzdahnu Vilagro.

I kao da su ove reči razbile svu čaroliju, jer se svetleći oblak naglo uskovitla i iscepka na sitne delove. Užareno ugljevlje zacvrča i ugasi se, a sveštenik pade ničice udarivši ćelom o pod.

Vilagro dade čarobnjaku gutljaj vina. Kada se ovaj povratio, on ga upita: — Kuda li je namerila?

Stigijac se zamisli, a onda reče:

— U njenim mislima sam naišao na ime - Askvalun. Znate li vi bilo koji razlog, milosti, koji bi je naveo na put u. Askvalun?

— To je ime grada u kome se kraljev brat Tovarو trenutno nalazi — setio se Vilagro. — On kao izaslanik luta od jednog šemitskog mesta do drugog, i trenutno se nalazi u Askvalunu... Sad znam šta je naumila! Rešila je da otplovi do Tovarо i zamoli ga da se vrati u Kordavu. Kada bi se taj razmetljivac stvorio ovde, sam bog zna šta bi ispalo od naših planova. I, šta sada da radimo kad tvoje moći nisu u stanju da upravljaju i kraljem i princezom istovremeno?

Zaronu posegnu rukom prema srebrnom poslužavniku, mrmljajući: — Sa vašim dopuštenjem, svetlosti?

Vilagro klimnu, na šta se Zaronu posluži voćem.

— Ako mene pitate — reče između dva zalogaja — mislim da bi trebalo da potražimo drugog čarobnjaka.

— To ti je pametno — reče plemić. — Koga mi ti, svešteniče, predlažeš?

Stigijac je dugo razmišljao, a onda reče: — Glavešinu moga reda i najmoćnijeg čarobnjaka na do sada poznatom nivou svesti, velikog Tot-Amona.

— A gde je sada taj Tot-Amon?

— On živi u svojoj rodnoj Stigiji, u Oazi Kajdžar — odgovori Menkara. — Ipak vas, presvetli, moram upozoriti da moćne Tot-Amonove sile ne treba plaćati u zlatu — osmeh pun gorčine učini da se crte njegovog tamnog lica iskrive. — Zlatom se mogu kupiti mali čarobnjaci, kakav sam ja; no Tot-Amon je jedan od glavnih članova Kruga svih čarobnjaka; onaj koji rukovodi svim duhovima na zemlji ne žudi za materijalnim stvarima.

— Šta bi ga, onda, zadovoljilo?

— Ima jedna davnašnja želja koja je bliska njegovoj duši — govorio je sveštenik poniznim glasom, kao da se zbog nečeg dodvorava. — Pre mnogo vekova, pripadnici kulta koji je obožavao Mitru, i oni koji su poštovali moje božanstvo, Set, borili su se ovde, u vašim zapadnim kraljevinama. Sudbina je htela da moj kult bude poražen, dok su obožavaoci boga Mitre izdignuti iznad nas. Poštovaoci kulta Zmije stavljeni su van zakona, a ceo moj red proteran u izgnanstvo.

Ako biste se vi, presvetli, zakleli da ćete uništiti Mitrine hramove i ponovo sagradili Setove građevine u ovome gradu, te tako razljutili božanstva Zapada, onda bih mogao da vam obećam da će Tot-Amon uložiti svoje moći kako bi pomogao vašim namerama.

Plemić obliznu usne, a onda, slegnu ramenima.

— Biće kako tražiš — reče. — Zaklinjem se svim božanstvima ili demonima čudovišnih imena. A sada evo i vaših zaduženja: U zoru ćete krenuti na more. Idite prema jugoistoku i presretnite brod na kome je princeza. Nju uhvatite, a brod uništite, tako da ne ostane nijedan živi čovek koji bi posle mogao da priča šta se dogodilo. Tvoja »Burnica«, Zaronu, lako će savladati malu »Morsku kraljicu«.

Kada devojkicu smestite na sigurno mesto, nastavite prema Stigiji. Ti ćeš, Menkara, otići do Tot-Amonovog utvrđenja, i bićeš moj izaslanik. Kada ga pridobiješ za naše namere, sa njim i princezom dođi u Kordavu. Ima li nekih pitanja?

I tako je započela dvostruka misija...

3. Nož u noći

Zora se zabelela na istoku. Oluja je prestala, a crni oblaci su se gomilali preko tmurnih nebeskih svetova. Svetlucalo je još samo nekoliko bledunjavih zvezda koje su se probijale kroz oblake i ogledala u lokvama blatnjave kišnice u kordavanskim kanalima.

Zarono, vlasnik gusarskog jedrenjaka »Burnica« i uhoda vojvode od Kordave, grabio je kroz mokre i kaljave uličice, žurno i u lošem raspoloženju. Tuča sa divovskim simerijanskim gusarom i prazan stomak, samo su pogoršali njegov neslavni položaj. Uznemirile su ga i one strašne kletve kojima ga je plemić obasuo, a svemu tome se pridružila i nesanica od koje je jedva uspevao da kapke drži otvorenim. Mučila ga je glad. Izvrđavao je da bi izbegao kapi sa nadstrešnica i pridržavao krajeve ogrtača iznad kaljavih lokvi, gnevan i sa gorkim ukusom u ustima. Menkara je hodao nečujnim korakom, tik uz njega. Žudeo je da naiđe neko bespomoćno stvorenje na kome bi mogao da iskali svoj bes.

Jedan sitni čovečuljak, čije su se polubose noge nazirale ispod iskrzane ivice dronjave mantije, žurio je da bi izbegao vetrovite i grubim kamenom popločane sokake. Šljapkao je sandalama po vlažnom kamenu pridržavajući dronjavi šal prebačen preko uskih grudi. U drugoj ruci držao je konopčić premazan lojem i njegova svetlost mu je obasjavala put.

Nerazgovetno i sebi u bradu, izgovarao je Mitrinu jutarnju litaniju, koja mu je sada, kad su mu misli bile zaokupljene drugim stvarima, izgledala kao besmislena zbrka nevezanih glasova. Ninus, niži sveštenik Mitrinog hrama, žurio je kroz mokre i vetrovite ulice prema svojoj sudbini.

Ustao je još pre zore, izvukao se iz slamarice i, prevarivši svog učitelja, iskrao se iz hrama i nestao u gustoj, crnoj magli mokrih ulica. Zamutio se prema kordavanskoj luci, gde je ugovorio sastanak sa tuđincem i gusarom, Konanom iz Simerije.

Sitni čovečuljak je, začudo, imao dugačke ruke i veliki, opuštenu stomak, vodnjikave oči i ogromni nos. Bio je obučen u iscepane i prljave mantije Mitrinog sveštenstva. Dok je bio mlad, pre nego što ga je obasjala svetlost božanstva Mitre, Ninus je bio jedan od najvećih kradljivaca dragulja u hiborijskim kraljevinama. Tada je i upoznao Konana Simerijanca. Kako nije praktikovao da posećuje hramove, taj

gusar smrknutog pogleda je i sam jednom bio kradljivac, te su ova dvojica sklopila prijateljstvo koje je trajalo već godinama. Dakako, Ninus je svoj sveštenečki poziv smatrao časnim, i iskreno mu se posvetio, ali nikada nije uspeo da uguši žudnje svoga tela, apetite koje je u svom ranijem životu obilato zadovoljavao.

Uz mršava prsa je snažno stiskao pergament koji je trebalo da proda Konanu.

Gusar je želeo da dođe do blaga, a Ninus je u zamenu tražio zlato ili bar - srebro.

Već dugo je posedovao tu mapu. U vreme dok je bio kradljivac, često je dolazio u iskušenje da, sledeći iscrtane staze na mapi, potraži put do ovog basnoslovnog blaga.

Ali sada je, kada mu je njegova sveta dužnost nalagala da bude skroman, shvatio da bi bilo najbolje da proda mapu.

Misli su mu bile pune slatkih maštarija o dobrom vinu, sočnim pečenicama i debeljuškastim devojkama koje bi, tako je zamišljao, mogao da pribavi uz pomoć Konanovih zlatnika. Tako zamišljen, on iznenada nalete na jednu mršavu priliku, promrmlja nešto u znak izvinjenja, a zatim pokuša da se provuče pored čoveka, pri čemu zakači neznančev ogrtač te kapuljače, koja je dotad skrivala njegovo lice, pade unazad. Ninus se toliko zapanjio da je zaboravio na opreznost.

— Setit Menkara! — povika kreštavim glasom. — Kako se samo usuđuješ da budeš ovde, ti - đavolji zmijopokloniče! — vikao je iz sve snage, pokušavajući da dozove noćne stražare.

Duboko udahnuvši, Zaronu ščepa svog prijatelja i reče mu da požuri sa ovoga mesta. Stigijac se oslobodi stiska, a onda siktavo prošaputa.

— Poznajem ovu malu svinju! Ubij ga brzo, inače smo obojica propali!

Zaronu je oklevao trenutak, zatim hitro izvuče kamu i zabi je u telo čovečuljka.

Život jednog bednog sveštenika nije mu ništa značio; brinuo je samo da ne nabasa na stražu, na čija bi pitanja morao da odgovara.

Metalno sečivo žedno krvi zari se u odeću Mitrinog sveštenika. On se zatetura unazad, zabrekta, ispusti jezivi krik, a onda se strovali na pločnik. Iz usta mu pokulja krv.

Stigijac opljunu.

— Neka tako prođe svaki onaj koji je od tvoje prijave sorte! — proklinjao je.

Obazirući se na sve strane, Zaronu požuri da obriše bodež o mantiju čoveka na pločniku.

— Bežimo odavde! — procedi.

No Stigijac beše opazio neko ispupčenje ispod Ninusove tunike, saže se i izvuče mali svitak. Zatim otvori pergamenat i raširi ga.

— Nekakva mapa... — razmišljao je čarobnjak. — Kad bih se malo pozabavio njome... mislim da bih mogao i da otkrijem šta krije.

— Kasnije ćemo o tome — požurivao ga je Zaronu. — Bežimo odavde dok nas nije uhvatila straža!

Menkara klimnu glavom i hitro sakri pergamenat ispod ogrtača.

Dve prilike se izgubiše u crvenim maglama zore, ostavivši Ninusa sklopčanog na kamenim pločama.

Usled dugih sati dosadnog iščekivanja, lošeg vina i besmislene tučnjave sa podlim Zaronom, Konanovo raspoloženje je bivalo sve tmurnije. Unezveren kao podivljala mačka iz prostranstva džungle, Konan je dugačkim koracima premeravao trošnu prostoriju zadimljene taverne. Onako visok, skoro je dodirivao nisku tavanicu. Taverna je do pre nekoliko sati bila krcata, no sada je u njoj ostalo još samo nekoliko ljudi. Trojica pijanih mornara behu se izvalila u jednom uglu. I dok je jedan spavao, druga dvojica su zapevala neku setnu melodiju, neskladno i tromo.

Konan je po dogorevanju znao da će uskoro zora. Mora da je nešto sprečilo sveštenika, jer on nikada ne bi zakasnio ako ima izgleda da dođe do zlatnika. Tečnim zingaranskim jezikom, ali sa naglaskom varvarina, Konan zagrme prema gostioničaru.

— Sabrale, ja odoh napolje da se nadišem svežeg vazduha. Ako neko bude pitao za mene, reci da se brzo vraćam.

Kiša je bila prestala i sa nadstrešnica su se slivali mlazevi vode. Kroz tmurne oblake provirivao je srebrnasti mesec, bled i skoro ugašen pod sve tlima probuđene zore. Iz barica su se dizali oblačići pare.

Sa osećanjem mučnine i teškog koraka, Konan je gazio mokrim pločnicima.

Nameravao je da se malo promuva delom grada u kome se nalazila taverna »Devet isukanih mačeva«. Gundao je i proklinjao sveštenika Ninusa. Zbog tog prokletog sveštениčkog prevrtljivca propustiće jutarnji vetar koji bi njega i njegovog »Rasipnika« odveo daleko od dokova

Kordave. Ovako će morati dobro da se pomuče kako bi jedrenjak mogao da zaplovi.

Odjednom, Konan zastade i ukoči se od ledene jeze. Sklupčana u kanalu za odvod kišnice, jedna bezoblična masa kaljave odeće i udova u neprirodnom položaju, ležala je zgrčena na pločniku, bespomoćna i nepokretna.

Konan se obazre na sve strane pretražujući pogledom sve one mračne sokake, krovove i ulaze u kojima se možda krije ubica... i vreba. On obazrivo razgrnu teški, crni ogrtač i izvuče kratku sablju iz kanije. U ovom delu drevnoga grada leš na pločniku nije predstavljao neobičnu pojavu. Trošne udžerice duž krivudavih sokaka skrivale su ubice, pljačkaše i šljam svake vrste. No Konan se odavno naučio na opreznost. Znao je da se tamo gde leži žrtva često skriva i njen ubica, vrebajući zloslutno iz tame.

Nečujno, kao leopard koji se prikrada, simerijanski div izroni iz senke, kleknu kraj zgrčene prilike i pažljivo je prevrnu na leđa. Sveža, gusta krv crnela se pod nejasnom svetlošću zarudele zore. Konan ukloni kapuljaču da bi video lice.

— Krome! — povika Konan zabezeknuto. Pred njim je ležao bivši pljačkaš, sveštenik Ninus iz Mesantije, onaj koga je tako dugo i nestrpljivo iščekivao.

Simerijanac hitro pretraži njegovo telo. Mape nije bilo.

Čučeci kraj zgrčenog tela, Konan je brzo razmišljao. Lice mu je bilo smrknuto, a izraz preteći. Pitao se kome bi koristila smrt beznačajnog, malog sveštenika sa svega nekoliko novčića u vrećici. Jedina stvar od vrednosti koju je ovaj posedovao bila je ta mapa, pa kako samo ona nedostaje, razumljivo je da je neko napao bespomoćnog Ninusa kako bi došao do nje.

Sunce koje je počelo da se pomalja iza planina, bacalo je crvenkastu svetlost na kule i krovove drevnog grada Kordave. Konanove divlje oči su iskrile od gneva.

Snažno stisnuvši pesnice išarane mnogobrojnim ožiljcima, Konan se zakle kako će neko platiti za ovo zlodelo... i to krvlju.

Simerijanac nežno podiže sićušno telo svojim natprirodno snažnim rukama, pa požuri natrag prema »Devet isukanih mačeva«. Saginjući se kako bi ušao u trošnu prostoriju taverne, on povika prema gostioničaru: — Sabrale, brzo mi spremi jednu sobu i nađi nekog vidara! Što pre!

Gostioničar poskoči. Poznavajući Konana, i čuvši ovakve njegove reči, znao je da mora da poslušati bez odlaganja. On se užurba kako bi što pre odveo Konana na gornji sprat uskim i krivudavim stepenicama.

Nekolicina zaostalih gostiju pratila je Konana radoznalim pogledom. Sa divljenjem su gledali za ovim visokim neznancem imponantne građe, podsećao ih je na diva. Preko širokog, pažljivo izbrijanog lica, mrkog i suncem opaljenog, natukao je veliki mornarski šešir. Kosa mu je bila kratko podšišana i nalik na oštru crnu grivu. Duboko usađene oči ispod kosmatih crnih obrva bile su plave. Ovaj gusar je sa takvom lakoćom nosio neznančevu telo kao da je nosio dete.

Niko od Konanove posade nije se nalazio u taverni. On lično je tako naredio onoga dana kada je ugovorio sastanak sa Ninusom. Nije želeo da glasine o mapi i blagu počnu da kolaju među momcima pre nego što on sam odluči da ih saopšti.

Sabral odvede Konana do sobe koja je služila samo za »posebne« goste. Konan je skoro spustio Ninusa na krevet, kad Sabral na brzinu izvuče čaršav ispod njega.

— Ne želim krv na svojim najboljim čaršavima! — reče.

— Neka đavoli odnesu tvoje čaršave! — procedi Konan spuštajući Ninusovo telo. Dok je Sabral pakovao čaršav, Konan opipa Ninusov puls. Sveštenik je jedva disao i puls mu se gubio.

— Još je živ — zaključio Konan. — Hajde, čoveče, šta čekaš... idi nabavi pijavice! Ne zevaj u mene kao idiot!

Gostioničar nečujno izađe. Konan skide Ninusovu odeću i čvrsto podveza ranu iz koje je krv još uvek kuljala.

Sabral uđe sa jednim zbunjenim vidarem u noćnim haljinama. Pramenovi sede kose štrčali su mu ispod noćne kapice.

— Dovodim vam lekara Kratosu — reče gostioničar.

Ranar odreši krpe koje je Konan malopre podvezao, očisti ranu, a zatim je ponovo podveza jednom čistom krpom.

— Srećom — reče on — ubod je izgleda promašio srce i velike krvne sudove.

Samo je očešao pluća. Mogao bi da ozdravi ako bude imao dobru negu. Plaćate li za njega, kapetane?

— Naravno! — progundao je. Posle nekoliko gutljaja vina, Ninus se malo povratio. Glasom koji je bio jedva nešto jači od šapata, on počeo da govori: — Nabasao sam... dva čoveka... na ulici. Jedan... Menkara,

sveštenik Seta. Ja... ja sam... vikao. On je rekao... onome drugom... »ubij ga«.

— Ko je bio taj drugi? — upita Konan.

— Sav uvijen... ogroman šešir... ogrtač... ali, čini mi se... gusar Zarono...

Konan se namršti. Zarono! Onaj podmukli gusar sa kojim se posvađao pre nekoliko sati. Možda je Zarono čuo za njegov sastanak sa Ninusom, sledio sveštenika i oduzeo mu mapu. Sve je ukazivalo na to da se radi o opakoj zaveri.

Zarono je naumio da otme tajnu mapu blaga pre nego što Konan dođe do nje.

On naglo ustade, lica crvenog od besa.

— Evo! — zagrme i izvuče šaku novčića iz svoje vrećice i spusti ih na Kratosov dlan.

Zatim ponovo učini to isto, i druga šaka novčića završi u Sabralovoj ruci.

— Pobrinite se da bude dobro negovan i dobije ono što zatraži. Imajte to na umu, i jedan i drugi! A kad se vratim, dobićete još. I neka vam bogovi pomognu ako ne učinite kako sam vam naredio! Ako umre, sahranite ga uz sve obrede Mitrinog hrama. A sada odlazim.

On nestade iz sobe neprimetno kao duh, skliznu niz stepenice, provuče se kroz ulazna vrata taverne »Devet isukanih mačeva« i izgubi se u daljini. Gazio je krupnim, žurnim korakom, dok se teški, crni ogrtač uvijao oko njegovih čizama.

Katarke mnogobrojnih jedrenjaka zlatile su se pod svetlošću izlazećeg sunca. U luci je sve brujalo od glasova užurbanih mornara. Kapetani su uzvikivali naređenja kroz trube od pergamenta, mornari se muvali gore-dole nadgledajući utovar, lučki radnici zapinjali su okrećući ogromne točkove drvenih kranova i prebacujući bale sa kopna na daščane palube.

Konan se hitro približi i obrati kapetanu lučke straže odsečnim glasom. Ovaj mu reče da je Zaronova »Burnica« otplovila pre jednoga sata i da je već odavno zamakla iza »kuke«, kako se nazivao istočni rog luke. Konan besno opsova, napravi jedan nagli okret na peti, uputi se prema svom »Rasipniku«, pa se, glasno klepećući, uspenra uz njegove drvene stepenice.

— Zeltrane! — povika.

— Da, kapetane? — odazva se momak zadužen za izdavanje i sprovođen je Konanovih naređenja. Zeltran je bio Zingaranin, nizak i ugojen, sa dugačkim, crnim brkovima i pored svoje debljine, kretao se spretno kao mačka.

— Pozovi one bitange i postroj ih! — naredi Konan. — Krećemo iz ovih stopa!

Uskoro je gusarska posada bila na okupu. Većinom su to bili tamnopusi Zingarani, sa tek ponekim tuđincem iz drugih kraljevina. Trojica su nedostajala, pa je brodski momak poslat da odjuri i izvuče ih iz krčmi u kojima su proveli noć.

Ostala posada, preplašena Konanovim gnevnim glasom, požurila je da ubrza utovar.

Pojaviše se i ona trojica što su nedostajala, sva zadihana od trčanja. Poslednje bale su ubačene, konopci odvezani i prebačeni na jedrenjak. Osmorica mornara se upinjalo da uz pomoć ogromnih vesala pokrene jedrenjak i izvede ga na otvoreno more. Kada je prvi nalet morskog vetra zahvatio jedra, barka se zaljuljala, odlepi od kopna i krenu.

Dok su jedra rasla i punila se, jedrenjak se usmeri u pravcu vetra. Mreškanje talasića se pretvori u snažnu struju, a oko pramca se uskomeša pena. »Rasipnik« se ujednačeno ljuljao i poskakivao kada bi naišao na nevidljive morske virove, dok su se krici galebova koji su kružili oko katarki mešali sa pljuskanjem talasa, škripom dasaka i užadi i zamirućim hućanjem vetra po dokovima luke.

Konan je stajao na isturenoj palubi, nagnut preko ograde. Vidik mu je bio delimično zaklonjen ivicom gornjeg jedra dok je zurio u pravcu beskrajnih daljina.

Pošto je usmerio jedrenjak po kursu koji je Konan naredio i odredio straže, Zeltran priđe i stade kraj Simerijanca.

— Pa, kapetane, kuda ste se ovoga puta namerili? — upita.

— Jesi li čuo za »Burnicu« crnog Zarona? — upita Konan.

— Misliš na onu džinovsku kacu koja je krenula pre sat? Da, čuo sam. Priča se da je Zaronu vešt moreplovac, ali opasan i prepreden čovek. Imao je nekih veza u nižem plemstvu, ali su ga oni odbacili zbog nečeg što je uradio, a što čak ni ti izopačeni prokletnici plemenitog roda nisu mogli da otrpe. Posle toga je postao gusar. Čini mi se da si i ti imao nekih čarki sa njim? Trebalo bi da znaš da on nije protivnik s kojim je lako izaći na kraj.

— Zadrži svoje mišljenje za sebe, brbljivče, i saslušaj kako je to bilo...
Konan mu ukratko ispriča o Ninusu, mapi i svađi sa Zaronom.

— A ako ga uhvatim sada, na otvorenom moru — nastavi Konan svoju pripovest — pokazaću mu kakva je moć čelika i kako izgledaju prave patnje što od njega dolaze! »Burnica« jeste veća, ali »Rasipnik« ima bolju liniju, poslušniji je i ne protivi se vetru.

— Smrvićemo tu kacu! — reče Zeltran besno uvrćući brkove. — Sam ću, svojim rukama, proburaziti tuce tih Zaronovih podlaca! Ipak, kapetane, zar ne bi bilo mudrije da ga sledimo bez njegovog znanja i da ga pustimo da nas on sam odvede do blaga?

Konan se u prvom trenutku zaprepasti, lice mu dobi tamnocrvenu boju, a oči se suziše u dva uska proreza. Besno pogleda prema svom zapovedniku, a zatim poče da se smeje, sve jače i jače, pa potapša malog čoveka i reče: — Kroma mi i Manane, mali — zagrne on — pošteno zarađuješ svoju platu!

Konan podiže pogled prema grupi mornara koji su stajali na maloj drvenoj platformi vezanoj konopcima. Pridržavali su se za nosač katarke čekajući naređenje da podignu najviše jedro.

— Pusti konopac! — povika. — Vratite se na palubu, vi gore!

Zatim se okrenu prema Zeltranu:

— Ne smemo da podignemo gornje jedro jer nas Zaron može primetiti.

Možemo da plovimo isto tako brzo i bez njega. No, reci mi - ko je taj momak za koga se priča da ima oko sokolovo?

— Misliš na Rijega od Jeride?

— Baš na njega. Pošalji ga gore, na mesto za izviđanje, i neka nam kaže šta vidi!

Mladi zingaranski mornar se ispenra uz pomoć konopca do izvidničkog mesta koje je, u stvari, bilo četvrtasta korpa napravljena od pruća. Mornar se zagleda prema jugoistočnom horizontu, pa povika onima dole: — Galija ispred nas, kapetane! Vidim gornje jedro! Vidim i trup broda kada se talasi uskomešaju... Crn je...

— To je »Burnica« — reče Konan. — Nastavi u istom pravcu, kormilaru!

Zatim se okrete prema Zeltranu koji je gladio svoje kosmate brke: — Preko dana ćemo držati odstojanje, a kad padne noć, približićemo se dovoljno da vidimo njegova svetla. Ako budemo imali sreće, možda nas neće ni primetiti!

Odobrovoljen, Konan se nasmeja, duboko udahnu, pa glasno ispusti vazduh.

Takav je bio njegov život... Imao je pedeseticu teških propalica koji su skakali na svaku njegovu zapovest, daščanu palubu pod nogama, beskrajno more kojim je plovio, snažne pesnice i... divlju, pravu, uzbudljivu avanturu u izgledu...

»Rasipnik« je punim jedrima plovio prema jugoistoku prateći trag galije »Burnica«. Sunce je bacalo bleštavu svetlost sa azurnih visina. Delfini su izranjali iz morskih dubina, a zatim ponovo nestajali u bespuću morskih svetova.

4. Smrt »Morske Kraljice«

»Morska kraljica«, zingaranski kraljevski brod, udaljio se od Zingare i stigao do ostrva Barača koja su bili ozloglašeno leglo gusarskih napadača, uglavnom iz Argosa. Srećom, nijedan gusarski brod nije pretraživao taj deo Zapadnog okeana kada je »Morska kraljica« prolazila pored ostrva, pa je brod mogao nesmetano da pređe granicu između Argosa i Zingare.

Obale Argosa su se sužavale prema istoku. Izvršavajući Šabelino naređenje,

kapetan Kapelez je sledio obalu luke. Uskoro zamakoše, te luka postade jedva vidljiva, čak i sa najisturenijeg dela brodske osmatračnice.

Držali su se ovog kursa iz dva razloga. Jedan je bio taj što su želeli da što pre stignu do obala Šema, blizu Askvaluna; drugi - da izbegnu mogućnost da ih opazi neki argoski gusarski brod i zaputi se za njima.

Šabelu je, međutim, brinula ogromna, crna galija koja ih je pratila od jutra. Oko podne je već prišla toliko blizu da je mornar osmatrač uspeo da pročita natpis.

— Nemate razloga za zabrinutost, gospodarice — reče Kapelez. — Taj brod pripada gusaru u službi vašeg kraljevskog oca. Izgleda da je to »Burnica« kapetana Zaronu.

Njegove reči ne odobrovoljiše Šabelu. Bilo je nečeg sablasnog u toj ogromnoj, crnoj trupini koja se uporno približavala. A možda je galija sasvim slučajno izabrala isti kurs...

Ime Zaronu joj nije ulivalo poverenje. I mada je malo znala o ljudima koji su posećivali zamak, ako se izuzmu formalna predstavljanja pri kraljevskim ceremonijama, znala je da o ovom gusaru kruže zloslutne glasine. Njena prijateljica, Estrelada, pričala joj je jednom prilikom kako je opaki Zaronu u velikoj meri zainteresovan za njene draži. Princeza je malo pažnje poklanjala ovakvim pričama; oduvek su sitni plemići i ostali beznačajni ljudi koji su se muvali bili opčinjeni čarima princeza i u tome nema ničeg neobičnog. Međutim, mnogo je više onih koji bi želeli da uđu u kraljevsku porodicu...

Sumnje su je sve više mučile. Ima već tri dana kako je »Morska kraljica« napustila Kordavu i do sada su svi saznali o njenom nestanku. U zamku verovatno vlada prava pometnja.

Nestanak kraljevskog broda iz sidrišta je otkrio način na koji je pobjegla, pa kako je malo verovatno da se uputila prema severu, do obala Piktinskih divljina, ili prema zapadu gde se prostiru beskrajna bespuća neistraženog okeana, znaće da je krenula prema jugoistoku, duž obala Velikog kopna, gde su se izdizali uređeni gradovi Šema, Argos, zlokobna Stigija preko koje se stiže do crnih kraljevina.

Pometnja koju je izazvala svojim odlaskom, mislila je Šabela, možda može da pomogne da se stari kralj Ferdrugo trgne iz letargičnog stanja koje ga je obuzelo.

Možda je on iznajmio Zaronu kako bi svoju obesnu kćer vratio kući.

Šabela nešto promrmlja kapetanu ljubaznim, ali zabrinutim glasom, okrenu se i poče unezvereno da šeta gore-dole. Zatim se osloni preko ograde čije su prečage bile ukrašene izrezbarenim delfinima u razdraganom skoku i malim morskim božanstvima sa trozupcem u ruci, pa se zagleda u brod koji ih je pratio. Bila je nepomična, kao pod činima hipnotičkog sna.

»Burnica« se sve više približavala svome cilju, boreći se sa talasima i probijajući se tupim kljunom. »Ako ovako nastavimo«, mislio je Zaronu, za pola sata ćemo uspeti da se postavimo iza 'Morske kraljice'. Njena jedra neće moći da koriste vetar, pa će brod biti prinuđen da stane.«

Šabela, međutim nimalo, nije bila nevešta kad je moreplovstvo bilo u pitanju. Za razliku od svoga oca koji je mrzeo more i nikada se nije približavao »Morskoj kraljici«, ona je bila devojčica-mornar još od najranijeg detinjstva. S tim je morala da prekine zadnjih godina, po strogom naređenju svoga oca, koji joj je sada, kad je sazrela do pune ženstvenosti, branio da nosi mornarsku odeću i da se muva po dokovima i meša sa mornarima.

Princeza se strese od neke jeze koju nikako nije uspevala da odagna. Galija do sada nije pokazivala nikakve zle namere, te bi bila nerazumna pomisao da jedan zingaranski gusar napadne privatni kraljevski brod Zingare.

Iznenada, jedna senka pade preko palube. Tamnozeleno senka mistične magline nadvijala se nad palubom kao mrtvački pokrov, blešteći neprirodnim sjajem.

Princeza podiže pogled ne bi li opazila kome ili čemu senka pripada ili otkrila izvor čudne zelene magline koja je obavila brod. Na nebu nije bilo nijednog oblaka, niti su leteći monstrumi nadletali mašući ogromnim krilima. Ipak, zloslutni pokrov blistave magle nadvijao se

nad »Morskom kraljicom« kao neprozirni, gusti i, začudo, neopipljivi veo... Oko nje bleđa lica mornara očiju širom otvorenih od straha.

A tada - sile užasa počеше da napadaju. Pipci zelene magle obaviše se oko najbližeg mornara koji kriknu od jezivog straha. Kao izuvijani kraci ogromnog krakena, što živi u mitovima o čudovištima morskih dubina, magleni pipci ščepaše mornara. Šabela vide kako mu oči sjaje luđačkim plamenom na beskrvnom licu i udovi se tresu kao u transu. Zelene spirale zatim uroniše u njegovo telo i nestadoše.

Krupni mornar se ukoči kao statua, dok su se njegovo telo, čak i odeća, postepeno bojili u zeleno. Podsećao je na kip od žada.

Šabela poče da doziva Mitru. Brod se pretvorio u opštu zbrku stravičnog zapomaganja. Ljudi su se s luđačkim fatalizmom borili protiv uskovitlanih pramenova blistave magle koja se obavila oko njih, ulazila u njihova tela, pretvarala ih u nepokretne zelene figure...

Maglene spirale dođoše i do princeze. Telom joj prolete jezivi drhtaj kada je pramen dodirnu. Sablasna hladnoća prostruja celim njenim bićem i učini da se sva ukoči, kao da je neka neobjašnjiva sila paralizovala njene mišiće. Dok su spirale uranjale u njeno telo ledena tama spusti se preko njenog uma. Više ničega nije bila svesna.

Na palubi »Burnice« gusar Zarono je sa neskrivenim užasom posmatrao Stigijca kako izvodi svoje mađije. Nepokretan kao mumija, čarobnjak je čučao kraj neke naprave koju beše montirao dok se galija približavala »Morskoj kraljici«. Naprava se sastojala iz jedne prizme od mutnog, sivog kristala. Stajala je na vrhu malog oltara od crnog drveta. Oltar je poticao iz drevnih vremena i videlo se da je nekada bio ukrašen sitnim, duborezom, ali su figure vremenom izbledele. One koje su se još uvek mogle razabrati prikazivale su nage ljudske prilike kako beže od džinovske zmije. U dupljama koje su predstavljale zmijske oči, ranije su se nalazila dva opala, ali je ostao samo jedan.

Menkara je šapatom izgovarao čarobne reči nadvijen nad kristalnom prizmom sve dok ona ne poče da zrači nekim sablasnim sjajem. Oko nje se stvori neprozirni oblak zaslepljujuće svetlosti obasjavajući lice maga koje je sada, više nego ikad, podsećalo na golu lobanju.

I dok je oblak zelenog bleštavila snažno pulsirao, Stigijac je, tik uz lice, pridržavao neko ogledalo od uglačanog, crnog metala sa ramom od gvožđa. Ceo ram bio je sačinjen od ispreplitanih monstruma. Zarono je užasnuto buljio u čarobnjaka.

Trak pulsirajućeg svetla bio je privučen nekom silom iz ogledala, zatim se odbio od sjajne površine i usmerio ka udaljenoj palubi »Morske kraljice«. Zeleni snop je izgledao prozračan pod jakom sunčevom svetlošću, a ipak se jasno videlo kako su zraci, u pravoj liniji, hrlili preko prostora koji je delio dva broda. Nešto se odigravalo na kraljevskom brodu, ali Zarono nije mogao tačno da utvrdi šta. Bio je suviše daleko.

Kormilo »Morske kraljice« se besno vrtelo, trup broda se ljuljao, a jedra su se okretala na sve strane uz glasno tandrkanje katarki. Zaronova galija se približi i stade uz bok. Stigijac se u međuvremenu probudio iz transa i mlitavo se previo preko ograde. Boja njegovog tamnoputog lica sada je bila prljavosiva, a hladni znoj je oblivao njegovo produhovljeno lice.

— Gotov sam — uzdahnuo je Menkara. — Ova mađija iscrpljuje do krajnjih granica ljudske izdržljivosti. A ipak, to i nisu jake vradžbine i mogao bi lako da ih rastera neko ko zna kako da... Ali vi glupavi stvorovi ne znate ništa o magiji. Idi sada i pokupi ih. Ostaće nepokretni ceo sat.

— Znači, mrtvi su?

— Ne, samo su u stanju obamrlosti. Pomozi mi da odem do svoje kabine.

Zarono pomože čarobnjaku da se digne na noge, pa ga povede prema njegovim prostorijama. Mag je posrtao od iscrpljenosti. Vođa palube išao je za ovom dvojicom noseći oltar i prizmu.

Kada se vrata zatvoriše začarobnjakom, Zarono obrisa znoj sa čela. »Moćna stvar - ta magija«, mislio je, »ali isuviše opaka«. Daleko više bi on, Crni Zarono, voleo da čuje zveket mačeva u borbi, fijukanja strela, grmljavinu katapulte i lomljenje bronzanih čivija sa bokova jedrenjaka i galija. Istina, nije mali broj zlodela koja se mogu pripisati njegovom imenu, ali to su bar bili normalni gresi ljudske rase, a ne tamo neko petljanje sa mračnim i nekontrolisanim silama koje prevazilaze ravan i dimenzije zemaljskih zbivanja.

— Ernando! — zagrme prema kuvaru. — Donesi dva kondira vina, i to najjačeg koje imamo u ovoj proklesoj bačvi!

Tako je »Morska kraljica« bila uhvaćena, a uskoro i uništena. Jedna grupa mornara sa »Burnice« se popela na brod, pokupila zaleđenu devojkicu, i odnela je na palubu galije gde je čekao Zarono. Druga grupa je skupljala zapaljive delove broda, nabacivala ih oko podnožja jarbola

i polivala uljem. Kada su se svi vratili na brod, mornari uzeše čaklje i štapove i zapeše kako bi galiju odgurnuli od boka »Morske kraljice« i otisnuli se.

Kada je razmak između dva broda bio dovoljno velik, odred strelaca odape zapaljene strele i posla ih prema »Morskoj kraljici«. Za nekoliko trenutaka ulje planu. Jedno po jedno, jedra su dogorevala uz gromoglasni prasak, a iz plamena su na sve strane izletali crni ugarci i bleskale plamene iskre. Vatra se proširila na ceo brod, gutajući nepokretne mornare.

»Burnica« raširi jedra i, tromo se krećući, zaplovi prema Šemu. Brod u plamenu ostao je iza nje.

Sa osmatračnice svoga jedrenjaka Konan je piljio u oblake otrovnog, crnog dima koji su označavali kraj »Morske kraljice«. Muklim glasom je proklinjao svog mračnog simerijanskog boga, Kroma. »Rasipnik« se nalazio severozapadno od linije horizonta, nevidljiv sa palube »Burnice«. Međutim, kada bi neko od Zaronovih momaka ispitao okolinu sa osmatračnice, u trenutku kada bi galija naletela na velike talase, mogao bi da opazi vrh jarbola Konanovog jedrenjaka.

Sa svog visokog mesta, Konan je posmatrao strašni udes koji je zadesio kraljevski brod. Zašto li je Zaronu prekinuo putovanje da uništi brod svoje rase; Konan nije mogao da nađe odgovor na ovo pitanje. Mora da je, mislio je on, u ovu zaveru upleteno nešto više od obične otmice mape i potrage za basnoslovnim blagom iz tajanstvenih riznica.

Ipak, Konan, moćni simerijanski div, odavno je naučio da nerešive zagonetke pre odloži na stranu i sačeka da neko novo objašnjenje iskrasne i baci svetlost na njegova pitanja, nego da uzaludno premišlja i brine.

Bilo ko da su nepoznate žrtve na brodu, onog istog dana kada se i sam bude razračunavao sa Zaronom, i njih će osvetiti... Možda će mu se uskoro ukazati prilika.

5. Bezimeno ostrvo

Pri zalasku sunca oblačno nebo podsećalo je na plamteći baldahin neverovatne lepote. Tupi, crni pramac »Burnice« grabio je kroz mrke talase po kojima su se presijavali purpurni sunčevi zraci. Vetar srednje jačine vodio ju je prema jugozapadu. Konan je sledio lagano i sa velike udaljenosti pod zažarenim nebom i, kasnije, pod treperavom svetlošću zvezda.

Zarono je sedeo u zapovedničkoj kabini, zavaljen u velikoj stolici. Pored njega je stajalo nekoliko pehara ukrašenih neobrađenim smaragdima. Ugodni miris jakog šemitskog vina ispunjavao je prostoriju. Svetiljke pričvršćene lancima za drvene zidove njihale su se i bacale nestalnu svetlost na izgužvane pergamente raširene između direka. Dragulji na drškama mačeva i bodeža, koji su se takođe nalazili na zidu, sijali su pri bledej svetlosti.

Pogled Zaronovog žučkastog lica bio je mračan, a hladne crne oči upale. Bluza sa dugačkim rukavima od kremkaste svile i sa naborima oko vrata i članaka, bila je raspasana; gusta, crna kosa zamršena. Bio je prilično pijan.

Kad se na vratima začulo tiho kucanje, on muklo opsova i progundā: — Uđi!

Stigijac odmeri ispruženog gusara sa neskrivenim negodovanjem. — Još vradžbina — podrugnu se Zaronu i štucnu. — Zar ne možeš jednog običnog smrtnika da ostaviš zadovoljstvima vina i ne zabadaš orljavu nosinu u njegove misli? Dobro, reci šta imaš da mi saopštiš?

Menkara ne odgovori na ovaj pijani napad, već raširi mapu koju je doneo, spusti je na sto ispred Zaronu i uperi svoj mršavi prst prema hijeroglifima na tajanstvenom svitku.

— Rešavao sam zagonetku ove mape otkako smo je uzeli od onog Mitrinog sveštenika — reče Stigijac sa neobičnom napetošću u svom inače tupom i ravnodušnom glasu. — Linija koja je ovde ucrtana sigurno se odnosi na južnu obalu Stigije. I pored toga što mi je ovaj jezik nepoznat, otkrio sam da neki nazivi imaju neverovatnu sličnost sa ostalim jezicima. Upotrebio sam sve svoje umne sposobnosti da dešifrujem ove znake, dok si ti ovde sedeo i lokao kao budala.

Zaronu se zacrvene i htede da ustane. Ruka mu polete prema maču, ali ga Menkara zaustavi pokretom ruke.

— Upravljaј svojim osećanjima, čoveče. Ovde se radi o važnijim stvarima.

Saslušaj ovo: za vreme izučavanja magijskih veština bavio sam se i proučavanjem srodnosti jezika. Otuda ponešto znam i o drevnim valuzijskim jezicima Stigije i Akerona. Znam i to da su pisani alfabetskim pismom kod koga svaki znak određuje jedan glas. Pošto neki delovi mape ukazuju na oblasti koje mi danas nazivamo Šem i Stigija, sa gradovima kao što su Kemi i Asgalun, mogao sam da shvatim značenje određenih slova zahvaljujući nazivima tih kraljevina i gradova u kojima se slova pojavljuju. Ostalo se, izgleda, odnosi na izumrle stare gradove, Kamula i Piton.

Nazivi ovih gradova-duhova odzvanjali su u Zaronovim zbrkanim mislima i on se otrezni od neke ledene jeze. Namršti se i naže prema Menkari kako bi bolje čuo.

Sveštenik produži:

— I tako, zahvaljujući poznavanju drevnih jezika, uspeo sam da otkrijem na koje se ostrvo odnosi ova mapa, mada to ostrvo nikad ranije nisam video.

Zarono se zagleda u ono mesto na mapi na kome je Menkara držao svoj koščati prst:

— I meni je nepoznato, svešteniče. Pričaj dalje.

Stigijac nastavi:

— Dešifrovao sam naziv nekog ostrva koje bi trebalo da se zove nešto kao STOJINA - KIŠUA. Reč STOJINA, po sećanju najstarijih Stigijaca, mogla bi se na zingaranski prevesti kao »oni što ne imadahu imena«.

Zaronove crne oči, sada potpuno istrežnjene, oživeše i zasijaše na licu koje je doskoro izgledalo kao maska od slonovače.

— Bezimeno ostrvo — pro šaputa.

— Da — procedi Menkara hladno i zagleda se u jednu tačku svojim zmijskim očima.

— Znači, KIŠUA je ostrvo. U to sam siguran jer se ista reč pojavljuje i kod nekih drugih ostrva ucrtanih na mapi — nastavi čarobnjak i pokaza prstom na različita mesta na pergamentu.

— Pretpostavljam da je neko od gusarskih trgovaca sa kojima si trgovao morao da čuje mitove koji se prenose o ovim demonima nastanjenim ostrvima, kao što je Bezimeno. Zna se da ono potiče iz

vremena stare Valuzije čije su ruševine preživjele i govore o moćima rase koja je živela pre ljudi, i zvala se »ljudi-zmije.«

— Čuo sam da mornari pričaju o nekom ostrvu bez imena. Na njemu se, navodno, nalazi najveće blago koje je dosad viđeno na jednom mestu — reče Zaron.

— To je tačno— reče Menkara — ali postoji još nešto o čemu ti ništa ne znaš.

Postoji mnogo blaga na tom ostrvu, i mi ćemo doći do njega, to znam. Međutim, priča se da, pored tričavog zlata i dragulja, tu leži i basnoslovno magijsko blago jedan prastari primerak »Knjige Skelosa.«

— Meni nisu potrebne proklete vradžbine! Ja hoću samo da se dokopam zlata!

Menkara se osmehnu.

— Tako je, ali razmisli. Teško da ćemo uspeti da ubedimo najmoćnijeg zemaljskog čarobnjaka da uzdigne našeg gospodara Vilagra do trona Zingare.

Svakako, biće mu drago da vidi uskrsnuće Setovog i propast Mitrinog kulta, njegovu potpunu naklonost možemo zadobiti samo ako mu odnesemo tako moćno magijsko blago, kao što je »Knjiga Skelosa«. Učinjena je nepravda svetoj magijskoj nauci kad je jedna tako vredna knjiga drevnoga znanja mogla da bude iz gubljena. Danas se misli da postoji tri primerka te knjige: jedna - u grobnici ispod kraljevske biblioteke Akvilonije, u takozvanoj Tarantiji, druga - u tajnom vendijskom hramu, i treća ovde. — reče Stigijac i kucnu vrhom kažiprsta po mapi.

— Zašto je niko, ako je ta knjiga zaista toliko dragocena, nije uzeo pre nego što je dospela na Bezimeno ostrvo? — upita Zaron.

— Zato što pre mene niko nije tačno znao gde se nalazi Bezimeno ostrvo, ako se izuzmu vanzemaljske sile. Kao što vidiš, ono je daleko od obala Crnih kraljevina, i podalje od svih ostrva za koje se zna. Ne postoji nikakvo kopno na stotinu milja oko ostrva, niti se ono nalazi na nekoj od staza kojima plove brodovi i koje povezuju luke civilizovanih naroda. A ako bi neki mornar pošao da ga traži nasumce u ogromnim prostranstvima mora, mogao bi da preore ceo okean a da ga ne nađe, i sigurno bi ostao bez hrane i vode i umro u teškim mukama.

Sem toga, i sam znaš koliko su mornari sujeverni. Njihova mašta je puna povampirenih jedrenjaka i monstruma koji proždiru ljude. Moguće

je da o Bezimenom ostrvu već dugo niko ništa ne zna.

— Čak i uz povoljan vetar potrebno nam je nekoliko dana da stignemo do ostrva — razmišljao je Zarono naslonivši dugačku bradu na pesnicu.

— To nije toliko važno. Devojka je na sigurnom, a nekoliko dana manje ili više ništa ne menjaju. Knjiga Skelosa, kojom bismo pridobili Tot-Amona, vredna je ovog odlaganja, A i ti, čini mi se, nisi neosetljiv prema dražima zlata. Vatra zanosa zasja u Menkarinim bezizražajnim očima.

Zarono je trljao bradu. Nije mnogo mario za vradžbinama, ali je znao da treba da učini sve u svojoj moći kako bi svemoćnog princa čarobnjaka pridobio za planove viteza Vilagra. A kada se dokopa blaga sa Bezimenog ostrva, položaj, privilegije i poštovanje će ponovo biti njegovi.

U njegovim crnim očima blesnu odluka. On skoči na noge, odgurnu vrata kabine i povika:

— Vančo!

— Da, kapetane?

— Kurs prema jugu, sve dok polarna zvezda ne ostane za nama kao tačka nad horizontom!

— Prema otvorenom moru, kapetane? — upita Vančo sa nevericom u glasu.

— Čuo si me, proklet bio! Prema jugu!

Začu se tandrkanje greda i škripa konopaca. Katarke »Burnice« se okrenuše udesno, nasuprot vetru, i ogromna galija zauze novi kurs jedreći preko mora obasjanog svetlošću zvezda.

Menkara se povuče u svoju kabinu da prouči mapu. Goreo je od želje da se dokopa zlokobnog, drevnog znanja. Sa »Knjigom Skelosa« Tot-Amon će postati svemoćan. Pomoć Vilagru da dođe do prestola će biti obična sitnica. Veliki stigijski čarobnjak će, možda, zavladatai i svim kraljevstvima sveta. A kada sinovi Seta budu vladali svim oblastima, kolika će tek biti sreća malog čarobnjaka Menkare koji je sve to omogućio?

Konan je zamišljeno gledao u svetla »Burnice« dok je galija menjala kurs iz jugoistočnog u južni. Nije ništa znao o Šabelinom prisustvu na galiji, Vilagrovoj zaveri i Menkarinim namerama. Znao je samo to - bar je mislio da zna - da je Zarono uzeo mapu od Ninusa i sada je na putu

prema Bezimenom ostvu i njegovom blagu. Nije mogao čak ni da pretpostavi zašto je »Burnica« iznenada promenila kurs.

Divovski Simerijanac se spusti sa osmatračkog mesta i kliznu niz konopac spretnošću majmuna.

— Zeltrane!

— Da, kapetane?

— Šest stepeni udesno! Punim jedrima napred! Sledite svetla »Burnice«!

— Tako je to, kapetane... okreći desni bok... motaj kor milo... nastavi u tom pravcu. ..

Konan je ćutke stajao na palubi i gledao preko ograde kako »Burnica« zauzima novi kurs i kreće u nepoznate vode. Kad jednom napuste Veliko kopno, neće moći da se usmeravaju prema zvezdi Polarnici koja bi im u zvezdanoj noći pokazivala put od zapada prema jugu. Zarono zna kuda se uputio. Ako se on izgubi u prostranstvima mirnoga mora, i »Rasipnik« će biti izgubljen.

Konan je znao samo jedno - svetlucavi, crni beskraj pred njim vodio je do ivice sveta. I niko ne zna šta se nalazi iza nje. Stari mitovi govore o ostrvima sa basnoslovnim blagom, drugim kopnima, nepoznatim ljudima i opakim monstrumima.

Možda ima istine u njima. Pre nepune godine, sa istim ovim »Rasipnikom« i pređašnjim zapovednikom, strašnim Zaporavom, doplovio je do jednog nepoznatog ostrva na zapadu, gde su Zaporav i nekoicina zingarinskih mornara sreli svoju sudbinu. Malo je događaja u Konanovom avanturističkom životu koji su bili tako neobični i užasni kao oni kada je dospeo na Ostrvo crnih i sukobio se sa njihovim demonskim čuvarima. A sada je, kako mu se čini, na putu da sretne još veće opasnosti.

Duboko udahnu i nasmeja se. Kroma mu, čovek samo jednom umire. Zašto, onda, da se ne bori protiv opasnosti? Treba se boriti protiv sila užasa koje prete, sa čelikom u ruci i luđačkom odlučnošću u srcu. Okušaće sudbinu i na Bezimenom ostrvu koje ga čeka - na ivici sveta.

6. Na ivici sveta

Dva broda su se cele noći probijala kroz tople talase juga. U zoru je »Rasipnik«, kao i prethodnih pet dana, spustio gornje jedro kako ga ne bi vi deli sa »Burnice«, pri treperavim svetlima sa broda. Da galija nije stigla do Bezimenog ostrva, ove noći bi mogao da nadoknadi izgubljeno vreme jer je njegov trup vitkiji i pramac izduženiji, što mu daje prednost nad glomaznijom i širom »Burnicom«.

»Rasipnikov« oštri pramac je, međutim, još uvek grabio kroz beskraj zelenoplavih bre žuljaka. Ispred njega su iskakale krilate ribe, okretale se u vazduhu brzinom munje, a onda ponovo uranjale u more.

Na vedrom nebu se iznenada pojavi nekoliko oblačića. »Burnica« skrenu još više udesno i za nekoliko sati na horizontu se ukaza jedno ostrvo.

Zarono je stajao na pramcu i pogledom ispitivao nepoznato ostrvo. Izgledalo je prilično bezopasno: obala prekrivena mrkožutim peskom, visoke i vitke palme sa blistavim lišćem. Niko nije znao šta sve može da se krije u gustišu palminih stabala.

Menkara prebaci crni ogrtač preko mršavih ramena i pridruži se Zaronu.

— Ovo je naše ostrvo — reče jedva čujnim glasom.

Zarono se nasmeši. — Da, svešteniče. To je ono! A sada mi reci nešto o blagu.

Ko ga čuva? Duhovi, demoni ili svega dve-tri aždaje? Nadam se da će nas tvoje natprirodne moći štititi od zla dok pljačkamo. Vančo! Uvedi brod u onaj zaliv ako je tamo dovoljno duboko da...

Nakon petnaestak minuta, čule su se Zaronove zapovesti: — Baci sidro! Vančo, spusti čamac i pošalji ljude da ispitaju kopno! Neka pođu najjači, dobro naoružani!

Čamac je spušten uz mnogo buke i deseterica Zingarana se sjuriše niz konopce zveckajući oružjem, i zauzeše mesto za veslima. Odgurnuli su se od »Burnice« i zaplovili prema obali. Zabili su se vrhom u pesak, izašli i sakupili se u plitkoj vodi da bi čamac gurnuli što više na obalu. Po zapovednikovom naređenju, raštrkali su se duž obale sa isukanim mačevima i strelama za odapinjanje. Pretraživali su gustiš Palmi. Manja grupa ne stade u drveću, a onda se ponovo pojavi i mahnu onima na »Burnici« dajući im znak da je sve u redu.

— Spusti drugi čamac! — naredi Zaron. On, Menkara i osmorica mornara zauzeše mesta u čamcu. Na brodu je ostao Vančo.

I drugi čamac je bez problema stigao do obale. Zarono postroji ljude, a onda se zajedno izgubiše među palmama. Trojicu su ostavili da čuvaju čamce.

Sve ovo je pratio Konan sa živim interesovanjem iz osmatračnice »Rasipnika«.

Sa spuštenim jedrom, njegov brod se približavao horizontu boreći se sa talasima dubokog okeana.

Zaronova družina se neko vreme probijala kroz gustu, tropsku prašumu. Nije se čuo nikakav zvuk osim mumljanja i dahtanja ljudi, reskog zvuka oštrica širokih sablji i mačeva kojima su krčili put kroz vinovu lozu i mlado drveće, kao i šuškanje listova koje su pomerali u prolazu.

Vazduh je bio vreo i pun isparenja. Znoj se presijavao na mišićavim rukama, maljavim grudima i nabranim čelima. Miris trulih biljaka se mešao sa mirisom egzotičnih biljaka koje su bleštale zlatno, grimizno i belo nasuprot mrko zelenog rastinja.

Zarono postade svestan još jednog mirisa, mada nije mogao odmah da ga prepozna. A onda shvati sa gađenjem: bio je to smrad zmijski. On tiho opsova i prinese nozdrvama jednu okruglu, zlatnu kutijicu iz koje se širio miris limuna i vanile. Ali, i pored jakog mirisa iz kutijice, još uvek je osećao teški miris. Ovo ga zapanji. U svom gusarskom životu posetio je mnogo malih ostrva u okeanu i nikad, ni na jednom, nije naišao na zmijski.

Bilo je toliko sparno da sveži povetarac s mora nije mogao da se probije kroz guste palme izukrštane procvetalim lijanama. Sav u znoju, Zarono je ispitivao zeleniš oko njih oštrim pogledom. Zatim se obrati Menkari: — Osim ovog prokletog zmijskog smrada, nisam primetio ništa opasno na tvom »Bezimenom ostrvu...«

Menkara razvuče svoje debele, bezbojne usne: — Zar zaista ništa ne primećuješ?

Zarono slegnu ramenima.

— Osim smrada i vrućine, ništa. Nisam zapazio nikakve natprirodne, mračne sile, i to me je prilično razočaralo. Nema zlih duhova i sablasti - pa čak ni spodoba koje gmižu iz grobova i cere se. Ha!

Menkara ga je gledao hladnim i zamišljenim pogledom.

— Kako su tupa vaša severnjačka čula! Zar nisi primetio čak ni tišinu?

— Hm — progundā Zaronu. — Pa, sad kad si ti rekao...

Zaronovim telom prostruja jeza. Zaista, džungla je bila sablasno nema. Niko i ne očekuje da vidi ogromne zveri na jednom ostrvcetu, ali gde je cvrkut ptica, šuškanje guštera i kraba, lupkanje palminog lišća na vetru... Ovde se nije čuo nikakav zvuk... kao da je džungla odjednom zanemela i posmatrala ih svojim nevidljivim očima.

Zaronu htelo da opsuje, ali se uzdrža i ne reče ništa. Ljudi su se probijali kroz prašumu ništa ne primećujući. Zaronu dade znak Menkari da čuti i dogega se do mornara u gustišu. Osećaj da ga neko posmatra nikako ga nije napuštao.

Oko podne, gusari su stigli na cilj. Prašuma se naglo završavala i ispred njih se ukaza jedan proplanak. Bilo je to dosta čudno. Kao da je neka nevidljiva granica branila rastinju da je pređe. Iza te nevidljive kružne barijere prostirala se ravna, peskovita čistina sa tek ponekom mrljom tanke i bezbojne trave. Menkara i Zaronu se značajno pogledaše.

U središtu te mrtve zone uzdizala se tajanstvena građevina koju su došli da opljačkaju. Zaronu nije mogao da odredi njenu namenu. Mogla je da bude grobnica, svetilište, hram ili - skladište. Bila je to zdepasta i masivna građevina od neravnog, crnog kamena bez sjaja. Upijala je svu svetlost koja je padala na nju, pa je bilo teško razaznati granicu između nje i spoljašnjosti i odrediti konture.

Imala je nepravilni četvrtasti oblik, a zidovi su bili sačinjeni od mnogobrojnih površina i krivulja koje su bile postavljene u različitim smerovima. Građevina nije bila simetrična. Izgledalo je kao da je svaki njen deo konstruisao drugi čovek ili kao da je sastavljena od delova raznoraznih građevina uzetih nasumice iz različitih oblasti i epoha.

Crni hram - ako se tako može nazvati - prostirao se ispred njih obavijen maglovitom svetlošću. Zaronu obuze jezivi strah koji nikada ranije nije osetio. Neko zračenje izbijalo je iz te crne aveti i paralisalo ove uglavnom žilave i hladnokrvne siledžije. Zaronu je žmirkao pokušavajući da pronađe izvor ovih mračnih sila zbog kojih je ubrzano disao, a srce mu luđački lupalo.

Hram je bio nakrivljen. Ovakav oblik nije nikada video na svojim mnogobrojnim putovanjima. Čak ni grobnice Stigije, u kojima su obitavali zli duhovi, nisu bile tako neobične kao ova građevina od

crnog kamena. Kao da su građevinari sledili neku, samo njima znanu, neljudsku geometriju - neki nezemaljski sistem proporcija i oblika.

Menkarino lice je bilo sivo i prekriveno bisernim graškama znoja. Mrmljao je sebi u bradu:

— Baš kako sam mislio. Sile su počele da izvode svoj Z'tum Ritual — sveštenik zadrhta. — Nisam mislio da će taj mračni obred biti ponovo pokrenut nakon tri hiljade godina. .

— O čemu to pričaš, pseto žuto? — zareža Zaronu, čiji su nervi podrhtavali od straha.

Stigijac se okrete prema njemu širom otvorenih očiju.

— Zaštitna vradžbina — prošaputa — jedna od najmoćnijih. Kada bi neka budala pokušala da uđe u tajne prostorije hrama bez protivvradžbine, njegovo prisustvo bi probudilo one koji dole počivaju.

— Znaš li ti tu mađiju?

— Hvala Ocu Setu, znam. Malo se zna o nestaloj rasi ljudi-zmija drevne Valuzije. Ali, iz onoga što znam mogu da upotrebim protivčini koje, međutim, neće dugo potrajati.

— Dovoljno dugo, da opljačkamo ovu rugobu, nadam se? — grmeo je Zaronu.

— Najbolje bi bilo da se baciš na posao, čoveče.

— Onda se ti i tvoji ljudi vratite u prašumu i okrenite se leđima od mene — naredi Menkara.

Zaronu sakupi ljude i povede ih prema prašumi. Skupili su se u gomilu i okrenuli nasuprot proplanka. Stisnutih usana su slušali kako Menkara nešto zapeva na nepoznatom jeziku. Šta je još radio, to nisu mogli da vide, ali su primetili kako se svetlost u prašumi naizmenično povećava i smanjuje, kao da senke proleću iznad njihovih glava. Izgledalo je kao da Stigijac govori nekim izmenjenim, neljudskim glasom, suvim i hrapavim, i da taj glas dolazi iz glasnih žica koje nisu stvorene za ljudski govor. Zemlja se blago zatrese i svetlo pomrači, kao da je neki oblak zaklonio sunce...

Na kraju ih Menkara pozva slabim glasom: — Dođite!

Zaronu se začudi kako je Stigijac izgledao odjednom star i povijen.

— Požurite — promrmlja Menkara. — Mađija neće dugo trajati.

Bledi i oznojeni, Zaronu i Menkara uđoše u hram. Unutra je bilo mračno i tek se malo svetla probijalo kroz vrata, a i to je uskoro bilo usisano u crni kamen.

Na drugom kraju prostorije uzdizao se ogromni, crni oltar na kome je čučala figura idola izrađena od sivog kamena. Idol je predstavljao biće koje je istovremeno bilo i čovek i žaba, sa preterano istaknutim muškim karakteristikama. Bio je ogroman i naduven, a koža mu je bila prekrivena bradavicama. Površina sive figure je izgledala nekako trošno, kao da kamen truli i sa njega otpadaju sitne mrve.

Usta bez zuba bila su blago otvorena i smešila su se nekim neveselim osmehom.

Iznad usana, nozdrve su bile predstavljene sa dva pehara, a još više, nalazilo se sedam dragulja poredanih u nizu, koji su predstavljali oči. Dragulji su blago odbijali svetlost koja je dolazila kroz vrata.

Stresavši se pri pogledu na auru kroz čije zračenje su progovarale kosmičke paklene sile, Zaronu odvрати pogled od sive figure. Ispred oltara su se nalazile dve vrećice od pohabane kože. Šav na jednoj od njih bio je rasparan i kroz otvor su iscureli blistavi dragulji. Mlaz je napravio baricu božanstvenog sjaja koja je bleštala u tami na kamenim pločama nalik na zvezde kad prosijavaju kroz pukotinu oblaka.

Pored vreća se nalazila i jedna ogromna knjiga u koricama od kože nekog nepoznatog reptila, optočena bronzom i obmotana lancima pozelenelim od starosti.

Reptil od koga su napravljene korice bio je davno izumro i na zemlji se više nije nalazila nikakva životinja koja bi bila bar približne veličine.

Dva čoveka izmenjaše pobedonosne poglede. Zaronu pažljivo pokupi prosute dragulje i stavi ih u vreću, pazeći da nijedan ne ostane. Podigao je obe vreće u naručje i pošao. Menkara podiže knjigu jednim naglim pokretom i pritisnu je uz grudi. Njegova mršava prilika živnu, a vlažne oči se ispuniše nekim čudnim sjajem, kao u transu. Izašli su na prstima, bez ijedne reči i, ne osvrćući se, prešli preko proplanka skoro trčeći i pridružili se gusarima koji su nestrpljivo čekali na ivici džungle.

— Natrag u galiju, i to što pre! — viknu Zaronu.

Žurili su stazom koju su ranije prokrčili kako bi što pre napustili prestonicu drevnih demona, nad kojom su se proklete sile još uvek nadvijale.

Žudeli su da se nadišu svežeg vazduha i blagosiljali sunce nad otvorenim morem.

7. Plamteće oči

Princeza Šabela je prošla kroz užase i strah, i sada se već bila malo smirila. Nije znala zašto se izdajnik Zaronu okrenuo protiv svoga gospodara i uništio njegov kraljevski brod, a nju zarobio. Ipak, više nije bila paralisana strahom i ruke joj nisu bile ukočene.

Zaronu ju je zaključao u malu kabinu i vezao joj ruke svilenim šalom. Tanka svilena tkanina bila je nepogodna za tu svrhu, ali Zaronu je od jednog šarlatana naučio veštinu vezivanja pri kome se ni najsnažniji ne uspevaju osloboditi. Ovako vezan, tanki, crveni šal bio je jak kao uže od sirove kože. Kada su joj donosili ručak, Zaronu je lično dolazio u njenu kabinu da je odveže, a zatim ponovo veže. Odbijao je da da bilo kakav odgovor na njena pitanja.

Šabela je, međutim, za pojasom nosila mali nož kakav su imale sve Zingaranke plemenitog roda da bi se zaštitile od napasnika i brutalnih siledžija.

Snalažljiva devojka je drugačije upotrebila svoj nož. Uvrtala se i naprezala sve dok nije uspela da napipa izbočinu ispod koje se nalazio bodež. Onda ga izvadi iz pojasa i pričvrsti u šupljinu broskog prozora. Polako je, zbacila kanije sa noža i pritisnula vezane šake o oštricu.

Bio je to mučan posao jer nije mogla da vidi sečivo iza leđa. S vremena na vreme bi osetila bolne ubode kao žilet oštrog čelika po golim rukama. Pre nego što je uspela da preseče svilu, ruke su joj bile oblivene krvlju. Ipak je uspela!

Šabela izvuče nož iz šupljine, vrati ga u korice i ponovo sakri ispod pojasa. Sa dva parčeta svilene tkanine, koliko ih je sada bilo, ona uveza nekoliko plitkih posekotina.

Bila je slobodna, ali šta sad? Znala je da je Zaronu napustio brod jer je čula njegove zadnje zapovesti posadi. Na brodu je ostao samo deo posade, ali se ispred njenih vrata nalazio jedan krupni gusar koji je ostavljen da čuva stražu, iako su vrata bila zatvorena teškom rezom sa spoljašnje strane.

Međutim, kroz broski prozor se videlo modro more, pojas bledožute obale, gusto zbijeno palmino drveće i listovi džinovskih paprati koji su se presijavali na suncu. Nebo je bilo plavetno i vedro.

Srećom, Šabela je bila daleko odvažnija i hrabrija od mnogih nežnih, plemenitih devica zingaranskog dvora. Mnoge se ne bi usudile ni na

pomisao da urade ono što je Šabela zaista uradila. Zakačila je krajeve ogrtača za pojas, tako da joj je sada dopirao do kolena, a zatim je otvorila prozorski kapak. Pogledala je kroz prozor u talase koji su se lenjo dizali i spuštali. Izgledali su čudesno mali sa te visine.

Šabela se provuče kroz otvor i poče lagano da se spušta sve dok nije ostala da visi na rukama, a onda se pusti. Dodirnula je vodu nogama i ona malo pljusnu.

Nestala je ispod površine, a zatim brzo izronila, pljučkajući i sklanjajući tešku, crnu kosu s lica. Prijatna svežina prostruja njenim telom. So ju je pekla po ranjavim rukama.

Šabela nije imala vremena da uživa u zagrljaju hladne morske vode. Svakog trenutka jedan od mornara lenjo oslonjenih na ogradu mogao bi da je opazi i da znak za uzbunu. Iznad nje se uzdizala visoka brodska krma načičkana mnogobrojnim prozorima. A sasvim gore, videla se ograda krmne palube.

Trebalo je da mornari stražare na krmi, ali u ovom trenutku se iznad ograde nije nazirala nijedna prilika. Bilo je malo verovatno da će je primetiti ako se bude držala krme, ali ako se malo udalji od nje, mogli bi da je vide oni sa pramca.

Trebalo je preplivati ogromnu razdaljinu koja je delila brod od obale, ali Šabela ju je prevaljivala uglavnom na leđima. Probijala se prema obali stalno vodeći računa da joj samo lice viri iz vode i da pliva nasuprot krmne palube, tako da je ne mogu videti sa suprotne galije. A kada bi se umorila, odmarala se na leđima povremeno veslajući rukama.

Na kraju, kada je glomazni trup »Burnice« ostao daleko za njom i ljudske prilike se više nisu razaznavale, ona se okrenu na prsa i snažno zapliva prema obali.

Drhteći od umora, konačno napipa peščano dno i jedva se dovuče do sivkastožute obale. S mukom napravi još nekoliko koraka i nađe se u zasenku palmi. Uvukla se u gusto lišće paprati i čučnula da se odmori.

Pobegla je od jedne opasnosti, a sada je čeka druga, razmišljala je, jer ko zna kakvi se sve užasi kriju na ovom ostrvu. Ako ništa drugo, može joj se desiti da naleti na Zaronu i njegove siledžije. Ali, hvala Mitri, ona je još uvek verovala da je ispravno postupila, i da je bolje što je pobegla nego da je ostala na brodu u rukama neprijatelja.

Kada je povratila snagu, ustade i promuva se okolo, ispitujući u kom pravcu da krene. Zadnjih godina joj se nije pružala prilika da hoda

bosonoga, te je sada poskakivala na svaki ubod sitnog kamenja i grančica. Povetarac joj je hladio odeću, pa se sva ježila. Ona nestrpljivo odveza pojas i skide ogrtač preko glave. Svetlost popodnevnog sunca koja se probijala kroz gustiš palmi šarala je izukrštane pruge po njenom zdravom, zaobljenom telu.

Ona iscedi vodu iz ogrtača i raširi ga na paprat da se suši. Nožem je odsekla jedno parče tkanine sa njegove ivice, podelila ga na dva dela i sa svakim parčetom uvezala po jednu nogu.

Kad se ogrtač osušio, ona ga prebaci preko ramena i podvrnu u visini kolena.

Pošto se dobro odmorila, krenu u istraživanje ostrva držeći mali bodež u stisnutoj pesnici. Nije imala mač, ali bolje i to nego ništa.

Prodirala je sve dublje kroz sparnu prašunu. Opojni miris truljenja i tropskog cveća punio joj je nozdrve. Ogrtač je zapinjao u bodljikave lijanje, grubu koru drveća i oštre ivice palminog lišća, cepajući se sve više. Po rukama i nogama ostajale su joj dugačke, crvene ogrebotine.

Kada je zašla duboko u prašumu, oseti neku nelagodnost zbog rastinja koje je bivalo sve gušće i nekakve neprirodne tišine. Pomislila je da vetar izgleda ne dopire ovamo. Od same te pomisli srce poče snažno da joj lupa.

Saplela se o jedan koren i pala. Ponovo je ustajala i ponovo padala. Pri trećem pokušaju ona shvati da neće još dugo izdržati. »Moram« pomislila je, »da nađem snage u svojim bolnim udovima i nastavim dalje.«

Iznenada, jedna glomazna, tamna figura, sa očima iz kojih je izbijala vatra, iskrсну pred nju i prepreči joj put. Ona vrisnu i pokuša da pobjegne, ali ponovo pade.

Nepoznati se nadnese nad nju.

Konan je zamišljeno posmatrao Zaronovu »Burnicu« usidrenu u zalivu. Zatim reče Zeltranu:

— Mogli bismo da napadnemo i uništimo galiju. Izgleda da je samo deo mornara na brodu. A kada se Zaronov vrati, videće da je odsečen i da mu nema povratka. Šta kažeš na to? — Simerijanac se divlje isceri zamišljajući kako će da upadne na palubu »Burnice« i poseče njenu posadu.

Zeltran odmahnu glavom.

— Ne, kapetane! To mi se nimalo ne dopada.

— A zašto ne? — zapanji se Konan. Mada se već bio naučio opreznosti u mnogobrojnim okršajima na kopnu i na moru, Konanovoj varvarskoj prirodi je najviše odgovarao brzi napad. Znao je da je taj zdepasti mali Zingaranin, Zeltran, iako odvažan u borbi, bio i vrlo mudar i promišljen čovek i od njega su se mogli čuti mnogi pametni saveti.

Zeltran se okrenu prema Konanu i pogleda ga lukavim očima: — Zato, moj kapetane, što ne znamo koliko je ljudi ostalo na brodu. Njegova je posada veća od naše, pa se može desiti da ih je više nego nas.

— Kroma mi, mogao bih da ubijem polovinu tih podlaca golim rukama!

Zapovednik počea svoju kao slama oštru bradu: — Ne sumnjam, kapetane, da možeš da smakneš deseticu neprijatelja, ali momci iz naše posade se, možda, neće boriti s tolikom žestinom.

— Kako to misliš?

— Zaronova posada je sastavljena od njihovih prijatelja i sunarodnika, gusara iz Zingare. Naši ljudi neće hteti da prolivaju krv svoje braće ako im ne predočimo neki zaista jak razlog. Osim toga, »Burnica« je veća od našeg broda, ima više bokove i lako će se odbraniti od nas. Zar nisi primetio katapult na pramčanoj nadgradnji?

Da, kapetane. Ako sam te dobro razumeo na početku naše plovidbe, mi smo ovde zbog blaga, a ne zbog zadovoljstva borbe, čiji bi rezultat, svakako, bio neizvestan. A da bismo došli do blaga, čini mi se da bi najbolje bilo da oplovimo ostrvo i pristanemo sa druge strane. Tako bismo preduhitrili Zaronove gusare na kopnu. A ako i ne uspemo u tome, ipak ćemo znati koliko ih ima i moći ćemo da odmerimo naše izgleda da li da ih napadnemo i preotmemo plen od njih...

Konan se prvo malo bunio, a onda popusti, mada protiv svoje volje.

— Okreći prema zapadnom delu ostrva! — mračno je naređivao. — Usmeri katarke... nastavi u tom pravcu... punom snagom udesno...

Osim toga, on više nije bio usamljeni lualica koji sam odlučuje o svojim namerama. Kao kapetan posade morao je da odmeri i njihove želje, sposobnosti i namere. Ipak, još uvek je žudeo za slobodom kao u onim divljim, mladim godinama koje su ostale iza njega.

Nakon nekoliko sati, »Rasipnik« se usidri na istočnoj strani ostrva, gde je mali rt pružao nešto zaklona od iznenadnog napada sa severa.

Konan ukrca naoružane ljude u dva čamca, pa zajedno sa njima krenu prema obali, probijajući se kroz svetlucave vode. Kada su stigli, oni povukoše čamce dublje na sivožutu, peščanu obalu, kako bi ih osigurali od plime.

Divovski Simerijanac se obazirao levo-desno ispitujući žutu obalu i nemi zid zelenog rastinja, dok mu je ogromna sablja zveckala odbijajući se o mornarske čizme. Ostrvo je bilo čudno mračno i senovito, dok je okolno more blistalo obasjano žarkim, tropskim suncem.

Kada su čamci bili osigurani i dva snažna gusara ostavljena da ih čuvaju, Konan i njegovi naoružani mornari prođoše kroz zid paprati i nestadoše sa vidika.

Konačno, Konan i njegova kopnena posada stigoše do kružnog proplanka u srcu džungle. Oblast sasušene trave i gole zemlje bila je obavijena maglovitom svetlošću.

Sa ivice prašume, Konan je zabrinuto posmatrao jalovi proplanak. Nije video nikakve znake života, ali je pretpostavljao da džungla ili crni hram kriju neprijatelja koji bi svaki čas mogao da napadne.

A nije mu se dopadalo ni kako hram izgleda. Sile užasa koje su izbijale iz njegove aure upozoravale su ga na opreznost. Kosa mu se diže na glavi i guste, crne obrve se nadviše nad čudesno plavim očima. Da je ta crna enigma delo neljudskih ruku, u to nije sumnjao.

Možda je ova građevina delo mitskih ljudi-zmija iz drevne Valuzije. Ta čudna geometrija, poluizvajani i nerazumljivi ukrasi, ta oblast gole zemlje i sasušene trave, sve ga je to podsećalo na jednu sličnu građevinu koju je video pre mnogo godina na livadama Kuša. Ona je takođe bila delo jedne davno izumrle rase koja je živela pre ljudi.

Nagon mu je govorio da bi trebalo da se okrene i pobegne sa ovog zlokobnog mesta, daleko od zdepastog hrama. No, Konan je znao da se u unutrašnjosti svetilišta krije ono zbog čega je došao. On promrmlja svojim ljudima: — Ostanite sakriveni, budite što tiši i pažljivo gledajte da ne iskrсне neka opasnost!

Izvadio je sablju iz kanija, izašao iz prašume, brzim korakom prešao preko ogolelog proplanka i ušao pravo u razjapljenu čeljust tajanstvene citadele. Uskoro je nestao iza portala i izgubio se iz vidokruga svojih prijatelja.

Ne obraćajući pažnju na sablasnu jezu koja se trudila da spreči njegov ulazak, Konan se ušunja kroz teška vrata i nestade u

unutrašnjosti. Za njim se vukla njegova sablja sa širokim sečivom presijavajući se pod magličastom svetlošću. Šetao je pogledom preko kamenog idola - žabe i pretraživao prostoriju, a zatim mu se pogled zaustavi na podu ispred stubne ploče. Opazio je nešto što ga nateralo da razmišlja.

Koliko god blaga da se ovde nalazilo, sada je nestalo, i to nedavno. Na podu koji je bio prekriven debelim slojem prašine videli su se otisci dva para nogu, u pravcu oltara i prema vratima. Jedini tragovi su poticali od mornarskih čizama, a drugi od sandala.

»Zarono i još neko«, pomisli Konan.

Ispred oltara se nalazio jedan kružni prostor na kome nije bilo prašine, ako se izuzmu otisci stopala. Na čistom, okruglom prostoru je blistalo nekoliko dragulja koji su ležali tu i tamo, onako kako su ispadali iz pocepane vreće. Zaronu je zaboravio da ih pokupi u žurbi.

Konan opsova i zakorači da pokupi preostale dragulje, besan što mora da igra sporednu ulogu u ovoj Zaronovoj predstavi. Ipak, ni on neće otići praznih ruku.

Kada je podigao glavu vide da je kameni idol počeo da se pomera. Njegovih sedam očiju poredanih u nizu iznad usta bez usnica, nisu više bile samo okrugli parčići kristala, već žive oči iz kojih je izbijao hladni, zeleni plamen. Te oči su gledale prema Konanu u hladnom i nemilosrdnom gnevu.

8. *Žabolika spodoba*

— Kroma mi, on je živ! — povika Konan od iznenađenja i sav se ukoči od nekog neprirodnog osećanja i sujevernog straha od koga mu je puls ubrzano radio. I zaista, neka jeziva sila je uspjela da udahne život ovom idolu od hrapavog kamena.

Ogromni, debeli udovi su počeli da se pomeraju i pružaju unapred.

Uperivši svoje usplamtele oči prema neprijatelju, idol se nagnu sa svoga postolja i sruči na pod na onom mestu gde su ležali dragulji, dok su kamene ploče pod njim pucale uz gromoglasni tresak. Dočekao se na svojim četvoroprstim prednjim nogama i, bez zaustavljanja, nevešto, ali iznenađujuće brzo, pojurio na Konana.

Njegovi kameni udovi su strugali i grebali po kamenom podu. Bio je veličine bivola, a oči su mu bile u visini Konanovih.

Konan htjede da zamahne sabljom, ali ubrzo shvati da to ne bi bilo mudro. Po zvuku koji se čuo dok je spodoba hodala, znao je da je ona još uvek sačinjena od kamena, mada živog kamena. Čelik joj, znači, ne može ništa, pa ako krene mačem protiv žabolike spodobe, on će se, sigurno, polomiti i Konan će ostati na milost i nemilost njenih razjapljenih čeljusti.

Pre nego što su usta bez usnica stigla da ga prožderu, Konan se naglo okrete i potrča prema proplanku. Pošto više nije imao razloga da bude oprezan, on povika iz sveg glasa:

— Natrag na brod, iz ovih stopa!

Ljudi koji su do tada stajali na ivici proplanka zavrištatše od straha i iznenađenja kad je žabolika spodoba izjurila iz hrama za Konanom. Druge zapovesti im nisu bile potrebne. Uz šuštanje palminog lišća i lomljenje grančica žbunja, gusarska kopnena posada je trčala iz petnih žila. Iza njih je teturao monstrum od živog kamena, čiji je trapavi hod bio isto tako brz kao u ljudi koji trče. Konan zaostade kako bi se uverio da je pažnja monsturma usmerena na njega, a zatim pojuri u drugom pravcu, kako bi posada bezbedno pobešla.

— Šta je ovo? Devojka ovde? Tako mi grudi Ištarovih i stomaka Dragonovih, ovo prokleta ostrvo krije više iznenađenja nego što sam mislio!

Glas je bio ljudski, mada sa argosinskim naglaskom. Od tog glasa Šabela oseti olakšanje i malo se pridiže. Ona duboko udahnu pa

prihvati ruku koju joj je pružila visoka prilika koja je tako iznenada banula pred nju. On joj pomože da ustane, a onda reče:

— Izgleda, curo, da sam te preplašio? Ispeci me za večeru ako sam mislio da te povredim. Kako si došla na ovo prokleta mesto koje su i bogovi zaboravili?

Kada ju je prvi strah napustio, Šabela primeti da je čovek od koga se toliko prepala u stvari snažan, mladi div u pocepanoj mornarskoj odeći. Nije izgledao kao jedan od Zaronovih podlaca. Bio je to mladić poštenog izgleda, fine, bele kože, pocrvenele na suncu, iskrenih, plavih očiju, kovrdžave kose koja nije nikada šišana i crvenozlatne brade. »Mora da je sa severa, sudeći po boji kože i kose«, pomisli ona.

— Zarono — odgovori drhtavim glasom, dok su joj grudi još uvek podrhtavale od iscrpljenosti i straha. Ona se ponovo zaljulja, i da je crvenokosi mornar ne zgrabi svojim žuljevitim ručerdama, pala bi.

— Ta crna svinja, znači? On krade mlade devojke? Pa, obećavam ti da ću ščepati to pseto, čim ga vidim. Hajmdalovog mi roga i Mitrinog mača, sada si slobodna.

Moja posada će ti dati utočište, ne plaši se... Šta li je ovo?

Šuštanje i lomljenje žbunja čulo se sve jače. Čovek sa severa se okrenu, brzo zgrabi balčak ogromne sablje i izvuče je ispod pojasa. Jedna prilika izroni iza lišća i zastade kad ih ugleda. Šabela zaprepašćeno zaključa da poznaje ovog čoveka.

— Kapetan Konan! — povika.

Konanove oči se suziše kad opazi plavog džina sa poluizvučenom sabljom i crnokosom devojkom ispred sebe. Pocepani ogrtač je jedva skrivao njene izdašne obline. Devojka mu je izgledala nekako poznata, ali nije imao vremena da razmišlja o tome.

— Trčite, vas dvoje! — povika. — Monstrum iz hrama mi je za petama! Hajde, požurite! Kasnije ćemo pričati!

Teška lomjava iz prašume koja je dolazila iz smera kojim je Konan dotrčao uveri ih da treba da poslušaju Konanovo naređenje.

— Idol je oživeo! — povika Simerijanac, zgrabi Šabelinu ruku svojom ogromnom šapom i grubo je povuče za sobom. Čovek sa severa je trčao za njima.

Uskoro su malo odmakli svome gonioocu i stali da predahnu. Konan se obrati mladiću:

— Postoji li bilo kakvo brdo ili stena na ovom prokletom ostrvu? Ona kamena žabolika spodoba ne može da se penje.

— Tako mi Vodenovog koplja od sto milja, ni brdašce — reče div dahćući i sav crven u licu. — Ništa što je više od ovoga, osim jednog grebena na severnoj obali koji se izdiže oko kopna. Ali, to neće valjati. Greben je blago zakošen pa će idol moći da se popenje... Evo ga opet!

— Pokaži nam put do tog rta. Nešto sam smislio.

Severnjak slegnu ramenima i povede ih kroz džunglu. Kada je Šabela posrnula, Konan je uze u naručje. Punačka devojka nije bila laka, ali ju je džinovski Simerijanac nosio bez imalo napora. Iza njih se jasno čulo lomljenje drveća dok se monstrum probijao kroz prašumu.

Posle jednoga sata, dok je sunce nestajalo iza plavog horizonta, njih troje stigoše na cilj, pocepani, izgrebani i prilično umorni. Greben je bio trouglastog oblika i jedan njegov kraj se strmo dizao, zašiljen kao brodski pramac. Konan se seti da je već video ovaj greben, dok je sa »Rasipnikom« kružio oko severne obale ostrva na putu do malog zaliva.

Mladić sa severa oslobodi Konana i preuze devojku. Korak po korak, probijali su se kroz prašumu i penjali uz stenu. Na pola puta do vrha, mladi džin spusti Šabelu, pa svi zajedno zastadoše da provere da li ih kameni đavo još uvek prati.

Po lomljenju grana, podrhtavanju zemlje i pomeranju rastinja, znali su da ih prati.

— Pa, tako ti Kroma i Mitre, šta si smislio? — brektao je crvenokosi.

— Na sam vrh, zagrme Konan i povede ih. Kada su stigli na vrh, on se saže preko ivice i pogleda dole. Stotinak stopa ispod mesta na kome su oni stajali, more se penilo, udaralo u greben i razbijalo o oštro stenje. U udubljenjima između stena nalazilo se nekoliko jezera koja su ostala posle plime. Neka od njih su imala skoro pravilan četvrtasti oblik.

Šabela se okrenu i vrisnu kad opazi glomaznu priliku na ivici prašume. Kidajući paprat i žbunje, spodoba se gegala prema obali. Sa svojih sedam očiju ona obuhvati sve troje odjednom, pa poče tromo da se približava nalik na čoveka koji puza na rukama i kolenima.

— Priterao nas je uz čošak — reče crvenokosi. — Kao da si jadne mornare doveo do broda koji tone!

— Nismo izgubljeni — reče Konan. U nekoliko rečenica on objasni svoj plan.

U međuvremenu, žabolika spodoba se sve više približavala i njenih sedam očiju plamtele su pri oslabljenoj svetlosti zalazećeg sunca. Kada se još više približila svojim neprijateljima, prestade da puzi i poče da skače na način kako to rade žabe.

Zemlja je podrhtavala pri svakom skoku njenih kamenih udova. Prilazila je sve bliže i bliže, preteći razjapljenih usta.

Konan se saže i dohvati nekoliko kamenova.

— Sad! — povika on.

Šabela potrča duž ivice stene u suprotnom pravcu od Konana. Crvenokosi potrča duž suprotne ivice. Simerijanac je ostao da se sukobi sa monstrumom.

Dok su ono dvoje trčali, svako na svoju stranu, žabolika spodoba zastade i poče da gleda levo-desno svojim zelenim očima, kao da se premišlja u kom pravcu da krene.

— Hajde! — zagrme Konan i hitnu kamen. On pogodi monstruma u nos uz strašan tresak. Potom baci još jedan kamen i pogodi žabolikog u jedno oko, koje zazveča i ispade. Zeleni plamen poče da jenjava, kao da je kamen uništio nepoznatu supstancu od koje su oči bile napravljene.

Pre nego što je Konan uspeo da baci i treći kamen, spodoba priđe sasvim blizu spremajući se na zadnji skok koji bi je doveo do samog vrha. Njena ogromna usta bila su širom razjapljena, spremna da prožderu.

Dok je neman još bila u vazduhu, u svome poslednjem skoku, Konan se okrenu i nadvi nad stenom. Izvio se u vazduhu, prav kao strela, i naglavice uronu u jedno od najvećih jezera. Snažno je zamahivao rukama trudeći se da što pre ispliva na površinu.

A gore, na steni, monstrum je završio svoj zadnji skok i našao se na onom mestu na kome je Konan do malopre stajao. Kada je prednjim udovima dotakao ivicu stene, ona se slomi i kamenje i prašina počeše da lete na sve strane. Prednji udovi spodobе počeše da klize niz liticu, ali je još uvek nekako uspevala da održi ravnotežu, nesigurno se ljuljajući na samoj ivici stene. Zatim posrnu i skliznu niz liticu uz snažni tresak. Dok se kotrljala, u jednom trenutku je izgledalo da će se uhvatiti za neku stenu, međutim, nastavila je da klizi ogromnom brzinom, udarajući u kamenje i lomeći ga, a zatim pade u podnožje uz gromoglasan tresak, i razbi se u hiljadu komada.

Konan izađe iz jezera, ocedi odeću i skloni kosu sa lica. Nije skočio baš u sam centar jezera što se videlo po rani koja je provirila ispod iscepane odeće. Iz nje je curila krv i slivala se niz leđa i butine.

On zaboravi rane i pogleda ostatke žabolike spodobe.

Nekom mađijom može se udahnuti život u kamenu, ali on uvek ostaje samo kamen. Monstrum se razbio u bezbroj komadića koji su ležali razbacani na sve strane u podnožju grebena. Teško je poverovati da je to kamenje nekada predstavljalo udove ili glavu spodobe. Ležalo je u masi stena kao da je tu bilo vekovima.

Konan poče da se vere sa stene na stenu, sve dok nije stigao do gornje stene koja je bila dovoljno mala da je preskoči i popne se na vrh. Zatim se pridruži svojim prijateljima. Crvenokosi se nagnuo preko ivice i posmatrao ostatke žabolike spodobe.

— Tako mi šapa Nergalovih i trbuha Mardukova, ovo je sad lep prizor. Pa, sad kad smo savladali tu opasnost zajedno, vreme je i da se upoznamo. Ja sam Sigurd od Vanahajma, poštenu mornar, slučajno zalutao na ovo proketo ostrvo pošto mi je brod doživeo brodolom. A vas dvoje?

Konan se izbulji u Šabelu.

— Kroma mi, jesi li ti Šabela, kći Ferdrugova?

— Tako je. A ti si kapetan Konan, — reče devojka.

Gusarski kapetani i princeze se inače nisu upoznavali u kraljevskom zamku Zingare, mada je Konan imao dovoljno prilika da sretne Šabelu na pirovima, paradama i drugim ceremonijama.

Pošto je veliki deo gusarskog plena davan za krunu, kralj Ferdrugo je povremeno bio domaćin gusarskim kapetanima. Šabela je zapazila divovskog Simerijanca širokih ramena i oštih, surovih crta lica, a i njemu je bilo lako da prepozna nju, iako joj je odeća bila pocepana, kosa raščupana, odvažno, lepo lice - bez pomada za ulepšavanje.

— Tako mi svih božanstava, šta ti, princezo, radiš ovde? — upita Konan.

— Princeza! — Sigurd vrisnu od iznenađenja. Njegovo crveno lice postade još crvenije i on pogleda prema polugoljoj devojci sa kojom je tako prostački postupao i obraćao joj se nebiranim rečima. — Izmirove mi brade i Baalovog plamena, vaša visosti, oprostite mi moj prostački jezik. Gospodarica plemenitog roda, a ja je zvao curo... — on se baci na kolena ljutito pogledajući u Konana koji se smeja od sveg srca.

— Ustanite, zapovedniče Sigurde — reče Šabela — i više ne mislite o tome.

Kraljevskoj etikeciji je ovde mesto isto koliko i konju na krovu. Poznaješ li kapetana Konana, mog drugog spasioca?

— Konan... Konan — razmišljao je Sigurd. — Simerijanac?

— Tako je — zagrme Konan. — Jesi li čuo za mene?

— Čuo sam neke priče u Tor... — Sigurd pokuša da se seti.

— U Tortagi, mislio si? — reče Konan. — Mislio sam da pripadaš Baračima. I ja sam jednom bio član tog bratstva, ali sam pobegao kad je tamo postalo suviše vruće za mene. Sada sam kapetan »Rasipnika«, gusarskog broda zingaranskog dvora. A gde su tvoji prijatelji?

— Tako je, Lirovog mi ribljeg repa i Torovog čekića — reče vanahajmski mornar i povede Konana držeći ga za ruku. — Moraćemo da povedemo računa da nam se momci ne pobiju. Moji su većinom Argosinci, a tvoji, čini mi se, Zingarani; te budale se ne trpe i skočice jedan drugom za vrat dok si okom trepnuo. Pošto nijedan od nas dvojice ne pripada toj sorti, nema razloga da dozvolimo tim kavgadžijama da prave gužvu.

— U pravu si reče Konan. — Nego reci mi kako ste ti i tvoji ljudi dospeli ovde?

— Naleteli smo na jednu stenu na južnoj strani i udarili u nju. Uspeli smo da brod doteramo do obale i sačuvali veliki deo hrane i opreme, ali se naš kapetan razboleo i umro. Ja sam zapovedao ljudima zadnjih mesec dana i nadgledao radove na popravci broda koji bismo želeli da osposobimo da nas prebaci do Velikog kopna.

— Znaš li nešto o crnom hramu?

— I te kako. Moji prijatelji i ja smo jednom zavirili u to crno svetište, ali tamo je smrdelo na đavole, pa smo odlučili da je izbegavamo.

Pogled Sigurdovih plavih očiju bio je prikovan za zapad, gde se sunce, nalik na crvenu loptu, upravo spajalo sa plavim horizontom.

— Isprži me za večeru ako to nije tačno, prijatelju, ali sva ova jurnjava po prašumi i rvanje sa monstrumima strašno su me izmorili i najradije bih utolio žeđ koja me je od svega toga spopala. Hajdemo u moj logor da vidimo da li je ostala još koja kap vina, da povratimo dušu. Ima ga još samo malo, ali, koliko god da ga je, mi smo ga danas zaradili. Tako mi se bar čini.

9. Kobrina kruna

Zarano je pobesneo kada se vratio na brod i saznao da je princeza Šabela pobjegla. Mornari koji su stražarili na krmenoj palubi i ispred devojčine kabine morali su, za kaznu, da se podvrgnu starom mornarskom običaju »provlačenja ispod broda«.

Sledećeg dana, pre zore, Zarano je sakupio sve ljude i poveo ih natrag na obalu.

Na brodu je ostalo samo nekoliko ljudi. Ceo dan su pretraživali ostrvo tražeći odbeglu princezu koja je bila važan deo njihovog plana. Pronašli su nekoliko parčića tkanine od njenog ogrtača. Znači, devojka je bila tu, ali nisu znali gde da je traže.

Otkrili su i ostatke Sigurdovog logora. Od baračkih gusara, međutim, nije bilo ni traga.

Kada je zašlo sunce Zarano u nedoumici i ljući nego ikada, odluči da se vrati na »Burnicu«.

— Menkara! — zagrmeo je iz sveg glasa.

— Da, Kapetane Zarano?

— Ako one tvoje vradžbine uopšte vrede, sada je vreme da to pokažeš. Pokaži mi mesto u kome se ona prokleta devojčura sada nalazi!

Nakon izvesnog vremena, Zarano je sedeo u svojoj kabini i posmatrao Stigijca kako priprema napravu za izvođenje mađije. Tu spravu je već video u tajnim hodnicima zamka vojvode Vilagra. Zažareno ugljevlje zacvrča i čarobnjak počeo da zapeva:

Oblak kao žad zelenog dima ispuni prostor i na njemu se ukaza površina mirnog mora na kojoj je ležao jedan lepi, vitki jedrenjak sa podignutim jedrima. Međutim, jedra su opušteno visila sa katarki, dok se brod jedva kretao kroz glatku i nepokretnu vodu.

— Konanov »Rasipnik« — prošaputa Zarano. — Zaustavljen je jer nema vetra.

Ali kuda li se zaputio?

Menkara raširi ruke.

— Žao mi je, ali moja veština nije u stanju to da otkrije. Da sunce nije zašlo, mogao bih da ti kažem u kom pravcu je krenuo. Ali ovako...

— Hoćeš da kažeš — zareža Zarano — da on sada može da se nalazi bilo gde, širom horizonta, a ti ne možeš da otkriješ to mesto?

— Ja nisam veliki Tot-Amon. Koliko mogu, toliko i činim.

— Možeš li da vidiš da li je devojka na brodu?

— Ne mogu, ali znam da jeste, inače se ne bi prikazala vizija broda. Ona se sad bezbrižno odmara u nekoj kabini.

— I ja bih sad uživao u zadovoljstvima besposličenja, samo kad bih imao prilike — reče Zaronu muklim glasom. — Čoveče, šta sad da radim?

— Možda se »Rasipnik« uputio prema obalama Kuša, ali je verovatnije da je krenuo prema Kardovi. Taj tvoj kapetan Konan sada žuri da princezu vrati u Kardovu, nadajući se bogatoj nagradi od kralja.

— Ako promenimo pravac i krenemo prema severu, misliš li da ćemo uspeti da ih stignemo?

— Ne verujem. Ogromna su prostranstva okeana, a mirno more koje sprečava Konana da nastavi plovidbu zadržaće i nas. A možda su krenuli i prema severoistoku, da bi svratili do Šema i zatražili pomoć od kraljevog brata, Tovara. To možemo samo da nagađamo. Ali ti si zaboravio na našu najveću dragocenost.

— Devojka i blago su najvažniji!

— Ne, ja govorim o velikom Tot-Amonu. Kad jednom zadobijemo njegovo poverenje, više neće biti važno da li se princeza vratila svome ocu ili je otišla kod strica. Princ svih čarobnjaka će upravljati ljudima kao što lakrdijaš povlači konce na svojim marionetama. Mislim da je najbolje da krenemo prema severoistoku do obala Stigije. Ako usput sretnemo Konanov brod, tim bolje. A, ako ga i ne sretnemo, ništa nismo izgubili.

Kada su stigli do obale Stigije, Zaronu i Menkara odlučio je da put preko kopna nastave karavanom. Polovinu posade su ostavili da čuva »Burnicu«, dok je druga polovina pošla sa svojim kapetanom, naoružana do zuba. Kopneni prevoz Zaronu je plaćao zlatom, koje je jedino bilo u stanju da raskrivi srca pohlepkih Zingarana.

Kao većina mornara, Zaronu se nelagodno osećao na kopnu. Nije ga napuštao osećaj izgubljenosti i bespomoćnosti. I mada je pustinja najbližnja kopnena zamena za more, ona mu je ipak bila strana. Nije mogao da podnese ovo ritmično geganje zlovoljnih kamila i suv pustinjski vazduh koji je upijao svaku kap vlage i sušio mu grlo.

Ove neprilike je, međutim, morao da podnese. A onda, trećeg dana putovanja, na horizontu se ukaza oaza Kajdžar. Bilo je to tamno i usamljeno mesto sa svega nekoliko palmi koje su rasle oko

neobičnog, crnog jezera. Kroz palmino lišće mogli su se nazreti obrisi nekog ogromnog svetišta.

Oprezno su se približavali oazi. Menkara je jahao prvi, u slučaju da, ako ih neko posmatra, može da vidi njegovu sveštenu odeću kakvu su nosili poklonici Seta.

Tišina se nadvila nad oazom. Nigde se ništa nije micalo. Zaustavili su se na ivici oaze. Na zapovest, sve kamile, jedna za drugom, polegaše na zemlju, a putnici na njihovim leđima se opasno nakriviše. Zaronu se obrati svom zapovedniku palube: — Pažljivo motri na vodiče kamila. Ti psi su se uplašili i lako se može desiti da nam pobegnu i ostave nas ovde u pustinji.

Zatim Zaronu i Menkara krenuše pešice oko ivice sablasnog, crnog jezera prema ogromnoj građevini u pozadini. Zaronu se nimalo nije dopadalo kako jezero izgleda.

Crno i gusto kao tečni ugalj, svetlucalo je pod svetlošću zalazećeg sunca. Sablasne, žive boje spiralnog oblika tromo su se uvijale na nepokretnoj površini crnog jezera.

Sa jedne strane se nalazila neka gromada od crvenkastog kamena, koja je podsećala na oltar. Po njemu su se nalazile tamne mrlje boje rđe. Zaronu poblede i strese se pri pomisli na strašne sile koje bi mogle da izađu iz jezera i odbiju se o njegovu površinu koja je podsećala na glatko, crno ogledalo, a zatim, uz pomoć oltara, parališu svoje žrtve.

Napredovali su prema Tot-Amonovom prebivalištu držeći se podalje od crnog jezera. Kada se palmino lišće otvorilo pred njima, ugledaše svetište koje je, kao i oltar, bilo napravljeno od ogromnih blokova crvenog peščara. Bila je to ogromna građevina, pa joj je više odgovarao naziv - palata, nego prebivalište. Površina i ivice kamenih blokova bile su trošne, što je govorilo o njihovoj vekovnoj starosti.

A koliko vekova leži iza ovog ogromnog svetišta - to je teško reći. Znaci koji su bili urezani na svodu iznad vrata razlikovali su se od svih koje je Zaronu video na svojim mnogobrojnim putovanjima. Oblik građevine bio je neverovatno jednostavan i gusar nije mogao da ga uporedi ni sa jednim stilom, ako se izuzmu velike piramide u pustinji blizu Kemija. Ovo svetište je najmanje podsećalo na mesto u kome se može obitavati, a najviše - na grobnicu.

Među glomaznim, hrapavim blokovima peščara ulaz je zjapio kao čeljust ogromne zveri. Menkara je napredovao kroz mračne hodnike

bez zaustavljanja, povremeno iscrtavajući neke tajne krivulje u vazduhu. Zaronu pretrnu od užasa kad spazi da krivulje u vazduhu počeše da gore sablasnom zelenom vatrom na onim mestima koja je čarobnjakov koščati prst iscrtao.

U hodnicima od tamnog kamena vladala je grobna tišina. Nije bilo ni stražara, ni posluge. Menkara je išao ćuteći i Zaronu je jedino preostalo da ga prati i ne postavlja pitanja.

Stigli su do jednog hodnika iz koga su kamene stepenice vodile nadole, u mrak.

Mnogo vekova su ljudi u sandalama gazili ovim stepenicama, te su one sada bile uglačane i nakrivljene. Silazili su sve dublje, ispod nivoa peščane pustinje, sve dok ne stigoše do jednog ravnog prostora. Pređoše preko njega i pred njima se ukaza jedan široki hol.

Baklje od uglačanog bakra gorele su sablasnim, zelenim plamenom koji je osvetljavao prostoriju. Pri blistavoj, treperavoj svetlosti Zaronu opazi da se duž ivica hola uzdižu dva reda ogromnih, monolitnih stubova išaranih istim tajanstvenim znacima koji su se nalazili iznad ulaza građevine. Na kraju hola sa stubovima, jedan čovek je sedeo na tronu od svetlucavog, crnog kamena. Kada se dovoljno približiše i čovekova prilika postade jasnija, Zaronu ga osmotri.

Bio je to mračni div sa širokim ramenima i ispijenim licem, nalik na jastreba.

Glava mu je bila obrijana i na nogama je nosio sandale. Koža mu je bila baršunasta i tamnosmeđa. Crne oči su hipnotičkom snagom svetlucale iz njegovih očnih duplja kao iz pećine. Nosio je jednostavnu odeću od belog platna. Jedini ukras koji se na njemu nalazio bio je jedan bakreni prsten u obliku zmiije, koja je tri puta bila obavijena oko čarobnjakovog prsta i držala je rep u ustima.

Zaronu pronicljivo zaključio da krajnja jednostavnost ove građevine i čarobnjakova nezainteresovanost za ukrašavanje bilo koje vrste odaju nešto od prirode samoga Tot-Amona. Pred njim se nalazio čovek kome materijalni svet i spoljašnji izgled ništa ne znače. Njegova strast bila je usredsređena na nešto neopipljivo - na moć nad drugim ljudima.

Stajali su nekoliko koraka ispred trona i čovek progovori snažnim i razgovetnim glasom:

— Pozdravljam te Menkara, mali brate!

Menkara se baci na kolena i čelom dodirnu pod od crnih kamenih ploča.

— U ime Oca Seta, veliki gospodaru, došao sam — prošaputa sveštenik.

Zarono se strese pri pomisli da je čak i Menkara bio uplašen. I mada mu je pustinjiski vazduh sušio grlo, oseti kako ga obliva znoj.

— Ko je taj tamnopusi Zingaranin koga si doveo u moj hram? — upita Tot-Amon.

— Kapetan Zarono, gusar, veliki gospodaru; izaslanik je Vilagrov, vojvode od Kordave.

Tot-Amon lagano odmeri Zazona svojim zmijolikim očima. Zarono je imao osećaj da je um koji se krio iza tih očiju bio udaljen i pomeren od zemaljskih zbivanja i da su mu ljudska dela bila tuđa.

— Kakve veze imam ja sa Zingarom, ili Zingara sa mnom? — upita veliki Tot-Amon.

Menkara zausti da odgovori, ali ga Zarono preteče zaključivši da je vreme da se umeša. Sa odvažnošću za koju nije verovao da je poseduje, on zakorači unapred, spusti se na jedno koleno i iz odeće izvuče pergamentni svitak koji je dobio od Vilagra. Zatim ga uruči Tot-Amonu, a ovaj ga uze onom rukom na kojoj se nalazio bakarni prsten i spusti ga na krilo.

— Najmoćniji od svih čarobnjaka — poče Zarono — donosim ti prijateljske pozdrave od mog gospodara, vojvode od Kordave, koji ti nudi bogate darove u zamenu za jednu beznačajnu uslugu s tvoje strane, a koju će ti ovaj svitak objasniti.

Tot-Amon ne raširi svitak. Izgledalo je kao da već zna njegovu sadržinu. Jedno vreme je razmišljao, a onda reče:

— Oduvek sam želeo da prokleti Mitrin kult srozam u blato i uzdignem obožavaoce našeg Oca Seta — mrmljao je — ali sam zauzet moćnim magijskim delima, a i Vilagrovo zlato mi ništa ne znači.

— To nije sve, veliki gospodaru — reče Menkara i izvuče »Knjigu Skelosa« ispod ogrtača. — U prilog vojvodine želje, veliki gospodaru, molim te da primiš jedan poklon i od nas dvojice — on spusti drevnu knjigu pred Tot-Amonove noge.

Tot-Amon pucnu prstima i knjiga se podiže i otvori u vazduhu, a zatim nežno spusti na čarobnjakovo krilo. Sveštenik-mag lenjo okrenu nekoliko stranica.

— Zaista redak poklon — reče. — Nisam očekivao da postoji i treći primerak... ili ste, možda opljačkali kraljevsku biblioteku Akvilonije?

— Ne, veliki gospodaru. Slučajno smo došli do nje... na Bezimenom ostrvu koje leži u Zapadnom okeanu...

Njegov glas se naglo utiša jer je prilika ogromnog čoveka iznad njega odjednom postala mračna i napeta. Hladni plamen izbijao je iz zmijolikih očiju. Vazduh se naglo ohladio i Zaronu oseti da mu preta opasnost. Duboko udahnu. Šta li je to toliko razgnevilo velikog maga?

— Jesti li doneli još nešto sa oltara Catoguinog, boga-žabe? — upita Tot-Amon reskim glasom nalik na zvuk mača koji izlazi iz kani ja.

Menkara pretrnu.

— Ništa više, veliki gospodaru, osim dve vrećice dragulja...

— Koje su ležale pored oltara iznad knjige, zar ne?

Menkara klimnu, drhteći.

Tot-Amon ustade dok su paklene vatre gorele u njegovim crnim očima. Pod se zatrese kao da neki kolos hoda prostorijom. Mag progovori glasom koji je ličio na grmljavinu:

— Crvi bedni! Kakve li sve budale služe mene, Tot-Amona! Moćni otac, Set, dodelio mi je ljude čiji um nije dorastao ni pameti običnih robova! Aj kan - fog jaa!

— Moćni gospodaru, prinče svih čarobnjaka, čime smo te razgnevili? — cvileo je Menkara puzeći.

Mračni pogled moćnog Stigijca sruči se na dvojicu ljudi u strašnom gnevu. Glas nalik na grmljavinu pretvori se u šištanje zmije.

— Znate li vi, budale, da je ispod idola bilo sakriveno ono što vredi više od svih blaga sveta. »Knjiga Skelosa« je prema njemu obična tričarija. Mislim na Kobrinu krunu!

Zaronu uzdahnu. Nešto je načuo o svetom talismanu valuzijskih ljudi-zmija, tom najmoćnijem magijskom znamenju. U drevnim vremenima, pre nego što je došla rasa ljudi, krunu su nosili kraljevi-zmije jer ona je imala moć da upravlja svim stvarima i oni koji su je imali vladali su celim svetom. Oni su doneli knjigu i dragulje, a najveću dragocenost ostavili!

10. Vetar u zalivu

Četiri dana je »Rasipnik« mirovao u zalivu Bezimenog ostrva. Ljudi su se poredali duž ograde brodske palube i zabacivali udice. Deo posade se nalazio u čamcu koji je bio privezan debelim užetom za pramac jedrenjaka. Zapinjali su i znojili se, veslali inč po inč, pokušavajući da »Rasipnika« odvuku na otvoreno more prema nepoznatim obalama Velikog kopna.

Konan je psovao i dozivao svoje varvarske, simerijanske bogove, ali uzalud. Dan za danom, jedra su beživotno visila sa katarki. Blistavi talasi su se bezuspešno mreškali oko broda. Na južnom horizontu olujni oblaci su se gomilali preko mračnog neba i munje su prosijavale kroz noć. Ali ovde, gde su se trenutno nalazili nije bilo ni daška vetra.

Konan se ozbiljno zabrinuo. Zaronova galija je mogla da ih presretne i zarobi, sem ako i »Burnica« nije zarobljena u mirnim vodama kao i njegov jedrenjak. Ili je i Zingaranin negde u blizini, sprečen da krene, ili je krenuo u drugom pravcu i tako zaobišao »Rasipnika« .

Kakav god da je đavolski plan Zaronu smislio, razmišljao je Konan, njega se to ne tiče. Ima on dosta neprilika i bez njega. Sem toga, zalihe hrane i sveže vode su bile jedva dovoljne da podmire potrebe posade.

A tu je i Sigurd sa svojom posadom. Konan je zavoleo iskrenog, odvažnog crvenokosog mladića iz Vanahajma, pa je njemu i njegovim Baračima ponudio smeštaj na svom brodu. Znao je da bi to moglo da dovede do neprilika, a tako je i bilo. Vladalo je žestoko rivalstvo između gusara Zingaranina i mornara sa ostrva, uglavnom Argosinaca. Grube i česte čarke su dolazile sa obe strane, tako da je bilo nemoguće razviti prijateljstvo među njima.

Ipak, mornari su mornari i u tome nema ničeg neobičnog. Mada je Konan bio nemilosrdan po mnogim pitanjima, znao je da ne može jednostavno da otplovi i ostavi svoje prijatelje mornare na milost i nemilost zloj sudbini. Verovao je da, dok je njega i Sigurda, mornari moraju da ostanu u miru. To, na žalost, nije bilo tačno.

Zingarani su izazivali i kinjili bespomoćne brodolomnike, sve dok nije došlo i do tuče. I koliko god puta da su Konan i Sigurd uspevali da razvade pobesnele morske pse i da ih dozovu pameti, uskoro bi izbila nova tuča.

I ovo prokletu vreme je razdraživalo ljude, te su čarke među zavađenim gusarima bivale sve češće. Besan i razočaran, Konan muklo opsova i uhvati se za prečagu ograde stisnutim pesnicama. »Ako ikada«, mislio je, »vetar počne da duva, ljudi će biti zabavljeni svojim mornarskim poslovima i neće imati vremena da zadevaju svađe«.

Još nešto ga je mučilo. Šabela mu je poverila sve što je znala o Zaronovoj zaveri i zmijolikom stigijskom čarobnjaku. Nešto su joj oni sami rekli, nešto je i načula, a najviše je sama zaključila na osnovu Zaronovog putovanja i načina na koji je njen brod uništen. Dokučila je da se radi o zaveri protiv krune i sve ove činjenice poverila je Konanu.

Sada je Simerijanac bio u nedoumici šta da preduzme. Kako je bio samo običan gusar, zavere plemića u nastojanju da se dokopaju krune malo su ga zanimale. Ništa nije dugovao kralju Ferdrugu od Zingare. Istina, od kralja je dobio naimenovanje gusara krune i često je po zadatku plovio u ime Kordave. Međutim, isto to bi dobio od bilo kog zingaranskog kralja, mada bi, ruku na srce, taj drugi mogao da zatraži izvesni deo njegovog plena.

Viteštvo njegovih simerijanskih predaka prevladalo je u ovom slučaju. Njegova surova, varvarska priroda nije mu dozvoljavala da ostane po strani i oglušiti se na molbe prekrasne zingaranske princeze čiji je kraljevski otac lukavom zaverom i stigijskim mađijama doveden do ivice smrti. I mada nije znao u šta se upušta, odlučio je da se bori protiv tih sila zla.

Međutim, nije ga samo puka pravdoljubivost nagnala da donese ovakvu odluku. I on je imao svoje planove. Nije nameravao da ostane obični gusar celog svog života.

Ako mu pođe za rukom da kralja od Zingare i njegovu prelepu kćer spase od zavere neprijatelja i učvrsti poljuljanu krunu, zašto ne bi očekivao da dobije bogatu nagradu? Možda bi mogao da zatraži čin vojvode... ili zapovednika flote?

Konan se, čak, zanosio idejom da zatraži ruku princeze Šabele i postane kraljevski zet. Na svojim mnogobrojnim putovanjima sretao je mnoge žene koje su mu pružale nežnost i gostoprimstvo. I mada se prema njima odnosio krajnje viteški, nikada nije došao u iskušenje da se oženi. Nije izbegavao da uradi ono što se od njega traži, ali njemu su borbe, putovanja i avanture bili u krvi i nikada nije mogao da se

veže za jedno mesto, te mu je pomisao o porodičnom životu oduvek bila strana.

Sada je, međutim, imao već trideset pet godina i prva mladost je bila daleko za njim. I pored toga što se tragovi godina nisu videli na njegovom licu, ako se izuzmu mnogobrojni ožiljci koji su išarali njegovo telo, znao je da će uskoro morati da završi sa svojim pređašnjim životom lutalice i da će bitke i terevenčenje morati da zaboravi. Trebalo je misliti i na budućnost. Šabela je lepa, snažna i jedra devojka; odvažna je i pametna, a izgleda i da joj se dopada. Možda bi trebalo to i da proveriti...

Zadubljen u misli Konan se okrenu, lagano krenu niz stepenice prema svojoj kabini, pa se zavalio u stolicu. Pogled mu pade na blistave dragulje i on se kiselo nasmeja. Ni on nije ostao praznih ruku. Na stolu, ispred njega, okupana crvenom svetlošću popodnevnog sunca koja se probijala kroz brodski prozor i bacala trak svetlosti pravo na sto, blistala je - Kobrina Kruna.

Vraćajući se sa stene ispod koje je žaba-idol pao, Konan i njegovi prijatelji su ponovo došli do crnog hrama. Aura pakla koja se ranije nadvijala nad građevinom sada je nestala. Čudno svetište od crnog kamena kupalo se na suncu. Nikada više natprirodne sile zla neće da zastrašuju one koji ovuda prođu.

Konan oprezno zakorači u mračnu odaju. U kamenoj ploči na kojoj je bog-žaba čučao nebrojene vekove, zjapila je crna rupa. Kada se Konan nadneo nad ovaj otvor, opazio je svetlucanje dragulja. Da li je moguće da je Zaronu nešto zaboravio? Brzo je ugurao ruku u otvor na tronu i otud izvukao Kobrinu krunu.

Bila je to, u stvari, kratka, zlatna prizma ukrašena hiljadama blistavih, sjajnih dragulja. Konan je pretpostavljao da se radi o pljosnatim, brušenim dijamantima, mada je veština brušenja i glačanja najtvrdog od svih dragulja bila nepoznata draguljarima njegovog vremena. Kruna je napravljena u vidu zmije koja se uvija od dna do vrha, čineći pri tom jednu prizmu, a zatim se njena velika, okrugla glava spuštala sa vrha i vrat joj se uvijao, sve dok se nije našla na onom mestu koje bi se nalazilo između obrva čoveka koji nosi krunu. Hiljade i, hiljade dragulja su je ukrašavali i njihova vrednost je bila neprocenjiva. I tako putovanje do Bezimenog ostrva nije bilo uzalud...

Uzvik oduševljenja trže ga iz mračnih misli:

— Tako mi Figinih dojki i Štajtanovih besova!

Konan se nasmeja jer je već upoznao Sigurdove psovke. Već sledećeg trenutka čovek sa crvenom bradom i blistavim osmehom nađe se na ulazu u njegovu kabinu, i pre nego što je izustio i jednu reč Konan je znao razlog njegovog oduševljenja, šuštanje jedara i pesma vetra dopirali su do njega, stvari u kabini počele su da podrhtavaju, brod se zaljuljao i pojurio. Konačno, vetar je opet počeo da duva!

I to kakav vetar! Dva dana i dve noći je besnela oluja i »Rasipnik« se borio sa ogromnim talasima koje je podizao vreo pustinjski vetar, noseći prašinu i pesak. Bio je ovo jedan od najžešćih samuma, tako se vetar zvao, zbog koga su mornari hiborijske ere izbegavali ove neistražene vode.

Kada je vetar stao, »Rasipnik« se usidri u jednom nepoznatom zalivu na Velikom kopnu. Gde se taj zaliv tačno nalazio, Konan nije mogao da zna, jer su sve vreme njihove plovidbe teški oblaci zaklanjali sunce i zvezde. Jedino je znao da su plovili u, otprilike, istočnom smeru. Po tome što je obala bila obrasla gustim, prašumskim rastinjem, znao je da se nalaze južno od travnatih polja Šema, ali da li su pristali u Stigiji, kraljevini Kušita ili u malo poznatim Crnim kraljevinama, sasvim na jugu, to je tek trebalo da utvrdi.

— Lepog smo se mesta dokopali, moj kapetane — mumlao je zapovednik Zeltran. — Samo da mi je znati gde li smo se našli?

— To sam đavo zna — grmeo je Konan. — Sada nam je najvažnije da dođemo do vode; burad su sasvim prazna. Sakupi ljude i daj im burad! Požuri!

Zeltran se muvao po glavnoj palubi i žurno sastavljaoi posadu. Kada su ljudi bili spremni i ukrcani u veliki čamac, Sigurd zabrinuto pogleda prema obali i progundā jednu od svojih, širom sveta sakupljenih, psovki. Preko maljavih grudi prebacio je široki kožni opasač.

— Šta ti je to, čoveče — upita ga Konan, na šta Sigurd slegnu ramenima.

— Možda mi ovo neće trebati, prijatelju, ali ove obale izgledaju isto tako neobično kao i obale Kuša.

— Pa šta tu ima neobično? Morali smo da dođemo do Kuša ako smo išli u istočnom pravcu.

— Ako je tako, moram ti reći da ta kraljevina nije mesto za poštene mornare. Ti crni đavoli su u stanju da prožderu čoveka čim ga ugledaju. A priča se i to da u središtu oblasti žive žene-ratnici, koje su suroviji borci i od samih muškaraca.

Konan se zagleda prema čamcu koji je čekao kraj broda i reče: — Možda je i tako, ali vodu moramo da nabavimo, a i hrane nemamo dovoljno.

Kad obnovimo zalihe, krenućemo ka severu, prema Kordavi.

11. Crna obala

Zaliv u kome su pristali nalazio se na ušću jedne lenje rečice čije su obale bile obrasle vitkim palmama i gustim žbunjem. Kada su došli do plićaka, nekoliko gusara izađe i povuče čamac dublje na obalu. Strelci su ostavljeni da stražare kod čamca, a ostatak kopnene posade je krenuo duž obala rečnog ušća u potrazi za vodom. Išli su dalje obalama rečice pazeći da uvek budu zaklonjeni gustim rastinjem. Povremeno su zastajkivali i proveravali da li je voda još uvek blatnjava.

Konan je na obalu stigao drugim čamcem. Sada je stajao kraj ušća zamišljen, sa rukama prekrštenim preko snažnih grudi. Stalno je imao utisak da mu je izgled ove reke nekako poznat i da je već negde čuo njeno ime - Zikamba. Mora da ju je video obeleženu na nekoj mapi, ili je i sam jednom bio ovde, pre mnogo godina, sa Belit.

Mračni izraz Konanovog ožiljcima izbrazdanog lica smekša pri pomisli na godine provedene sa Belit i horde opakih, crnih gusara koja im je bila za petama. Belit - ta nežna žena nalik na mrkožutog pantera, Belit - čije su oči bile dve sjajne, crne zvezde... njegova prva i najveća ljubav...

Brzinom tropske oluje, jedna grupa golih crnaca vrišteći iskoči iz prašumskog rastinja. Njihova tela boje abonosa bila su obojena ratničkim bojama i okićena đinđuvama i perima. Oko bedara su imali parčice kože divljih životinja, a u rukama koplja ukrašena perjem.

Zatečen, Konan opsova, poskoči na mestu i munjevito izvuče sablju iz kožnih korica. Onda povika:

— Na oružje, vi gusarski psi! Šta čekate!

Vođa crnih ratnika bio je divovskog rasta, mišićav i nalik na statuu gladijatora isklesanu od sjajnog, crnog mermera. Kao i ostali, i on je bio golišav i nosio je niske bisera, sem što je oko bedara imao kožu leoparda i perjanicu na glavi. Pametne, crne oči na jasnom licu gledale su sa kraljevskim dostojanstvom.

Konanu se on na prvi pogled učini neobično poznat, no nije imao vremena da pretražuje po sećanjima. Oštrica široke sablje je sijala na suncu dok je trčao uz obalu da se pridruži posadi. Kada je stigao, on se okrenu licem prema naoružanoj gomili crnih ratnika.

Odjednom, ratnik sa perjanicom zastade, podiže svoju mišićavu ruku i povika: — Simamani, uote!

Na ovu zapovest, naoružana gomila stade, no jedan mladi crnac prođe pored vođe, podiže koplje i uperi ga prema Konanu. Ruka mu je poletela da baci koplje na protivnika, kada ga vođa, brzinom zmije koja se spremala da ujede, lupi teškim drvenim maljem po glavi. Mladić pade i sklupča se na žutom pesku.

Konan naredi ljudima da zaustave napad. Izvesno vreme, dve grupe su nemo stajale jedna nasuprot druge sa uperenim kopljima i napetim lukovima. Konan i crni div su stajali licem u lice ne izustivši ni reč. A onda se lice ratničkog vođe raširi u osmeh i beli zubi zablistaše na njemu.

— Konane! — reče on na hirkanijanskom. — Zar si zaboravio svog starog prijatelja?

Čuvši njegov glas, Konan se priseti.

— Juma! Kroma mi i Mitre, to si ti, Juma! — zagrme Simerijanac.

On spusti sablju i raširi svoje snažne ruke da zagrlji prijatelja. Gusari su se zapanjeno zgledali dok su se ova dvojica grčila, lupkala po leđima i ramenima i razmenjivala prijateljske udarce.

Pre mnogo godina Konan je služio u vojsci kralja Jildiza, na dalekom istoku.

Juma je takođe bio vojnik i prijatelj Simerijančev. Zajedno su učestvovali u jednoj opakoj ekspediciji prema dalekoj Hirkaniji, gde su se zaputili kao pratioci kćerke kralja Jildiza, koja je pošla da se uda za nomadskog kana stepe.

— Sećaš li se one borbe u snegovima Talakmasa? — upita Juma. — I onog odvratnog, malog kralja-boga, po imenu. . . kako li se ono zvaše. . . Jalung Tongpa ili tako nešto. . .

— Tako je! Pa kad je onaj zeleni idol demonskog kralja Jame, visokog kao kuća, skrcao svog Jedinog sina kao bubu! — odgovori Konan sa uživanjem. — Krome, što su to bili dani! Ali šta ti radiš ovde, hiljadu mu zažarenih paklova? I kako si postao vođa ovih ratnika?

Juma se nasmeja.

— A gde bi se jedan crni ratnik nalazio ako ne na Crnoj obali? I gde bi jedan rođeni Kušit mogao da ode, ako ne u Kuš? A i ja bih tebi postavio isto pitanje, Konane. Od kada si postao gusar?

Konan slegnu ramenima.

— Čovek mora od nečeg da živi. Sem toga, ja nisam gusar, već gusarski najamnik sa preporukom zingaranske krune. Tu baš i nema

mного razlike, kad malo bolje razmislim. Nego, pričaj mi kako si napustio Turan?

— Ja sam navikao na savanu i prašume, Konane, i nisam rođen na severu, kao ti.

Sem toga, dozlogrdilo mi je da se smrzavam na turanskim mrazevima.

A kad jednom kreneš prema zapadu, više nema avantura. Zaželeo sam se da ponovo gledam palme i povedem punačku crnkinju u žbunje belog sleza. Tako sam napustio službu, zaplovio prema Crnim kraljevinama i sam postao kralj.

— Kralj, kažeš! — zagrme Konan. — Kralj čega? Nisam znao da se ovde nalazi bilo šta drugo osim hordi divljaka koje okolo šetaju bez odeće.

Osmeš zadovoljstva zablista na Juminom tamnom licu.

— Takvi su ti oni - ili bolje rečeno - takvi su bili dok Juma nije došao i naučio ih veštini civilizovanog ratovanja.

Juma se okrenu prema svojim ljudima koji su se vrpeljili oko njega. Začudeno su slušali kako njihov gospodar govori nekim njima stranim jezikom. Onda im se Juma obratio na kušitskom:

— Rahisi!

Crnci se opustiše i posedaše na zemlju. Konanovi ljudi učiniše isto, mada su i dalje bacali nepoverljive poglede prema crnim ratnicima. Juma produži: — Kada sam došao, moje pleme je bilo u ratu sa susednim plemenom. Pobili smo svoje susede i pripojili ih nama, pa sam ja postao ratni vođa. Onda smo pobedili još dva plemena i postao sam princ rata. Sada sam vladar celog obalskog dela od pedeset milja i na putu sam da od njih stvorim narod. Nameravam čak da u dogledno vreme sagradim i pravu prestonicu.

— Pakla mu krvavog! — uzviknu Konan — ti si više naučio od civilizovanih kraljevina, nego što ću ja za ceo svoj život. Sem toga, više si i postigao. Neka ti je sa srećom! Kad su oni tvoji napasnici iskočili iz žbunja, onako naoružani, mislio sam da su se bogovi umorili od igre sa nama, pa su rešili da nas dokrajče novim nevoljama. Pristali smo zbog vode, jer smo prethodno bili na nekom prokletom ostrvu punom duhova zmija i statua koje hodaju.

— Dobićeš vode dovoljno da potopiš ceo brod u nju — obeća Jurna.

— A dok se vrši utovar svega što ti treba, ti ćeš biti moj gost.

Napravićemo takvu terevenku da nećeš moći da stojiš na nogama. Imam novo vino od banana koje može da utoli čak i tvoju žeđ!

Tu noć je Konanova posada provela opružena na asurama od palminog lišća u Juminom selu, Kulalu, dok su na »Rasipniku« ostala samo dva-tri najneophodnija mornara. Kulalo - koji bi se mogao nazvati i gradom - sastojao se iz tri kružna reda koliba od bambusa i slame, u obliku kupe i bio je ograđen trnovitim šibljem.

Na sredini grada bila je iskopana jedna velika rupa koja je bila ispunjena suvim granama. Iznad vatre, na ogromnim ražnjima pekli su se bikovi, prasad i antilope.

Drveni pehari ukrašeni duborezom, puni vina od banane, čiji je ukus bio varljivo blag, dodavani su od ruke do ruke. Dok su muzičari udarali u bubnjeve, svirali na flautama i razvlačili žice umilnih lira, mlade crkinje, koje su na nagim telima imale samo niske bisera i suknjice od kićanki, igrale su pored crvene vatre. Njihova pesma se stapala u božanski hor, a tela su tako zanosno igrala da ni sam kralj ne bi poželeo nešto bolje niti bi pomislio da njegove plesačice lepše igraju. Mornari su se naslađivali divljom prasetinom, kolačima od prosa zaslađenim sokom od šećerne trske i brdima sočnog voća.

Sigurdovi ljudi su se pridružili Konanovim mornarima, te su zajedno uživali u gozbi. Ova srčana i bučna scena očarala je Argosince. Prvi put su Zingarani i Argosinci bili isuviše zaokupljeni hranom, pićem i zabavom da bi režali jedni na druge. Punačke devojke sa telima kao isklesanim u abonosovini, bacale su drske poglede prema mornarima i ubrzo sa nekim od njih nestajale u senci obližnje kolibe, da bi izašle nakon pola sata, rumene, raščupane i vesele.

Konan se bojao da ovakve stvari ne dovedu do neprilika. Njegovi gusari nisu videli žene već nedeljama. Međutim, na njegovo veliko iznenađenje, izgledalo je da Jumini ratnici nemaju ništa protiv. U stvari, oni su smatrali velikom čašću ako je njihova žena izabrana i pozajmljena. Konan se ipak pribojavao da će neki crni mladić, koji sada ništa ne preduzima, kasnije, kada gusar zadovolji svoju žudnju za ženom, izazvati i kazniti mornara. Uskoro se, međutim, pokazalo da neće biti nikakvih neprilika u vezi sa ženama, i Konan oseti olakšanje. To ga je navelo na pomisao da o divljaštvu, kao načinu života, ima još mnogo toga da se kaže.

Princeza Šabela je ovakvo ponašanje smatrala bestijalnim, i to je i rekla. Sedela je između Konana i Jume i, dok su njih dvojica pričali preko njene glave prisećajući se mno gobrojnih avantura pre mnogo godina u Turanu, Konan se zabavljao izrazom njenog lica dok je ukočeno i ledenim pogledom gledala prema senkama koje su se pomerale u mraku, iza koliba.

Konan je pomalo brinuo da Juma, kao odgovor na njegovo gostoprimstvo, ne zatraži princezin zagrljaj. Kod Kušita se to smatralo pukom pristojnošću. Dok je Konan razmišljao kako da izbegne ovu nepriliku, Juma mu se obrati i reče da on zna za običaje civilizovanih naroda i svestan je da se oni razlikuju od običaja njegovog plemena, te će Šabela ovde biti bezbedna.

Simerijancu laknu, pa nastavi da priča: — Kroma mi, prijatelju, ovo je život! Proklete zvezde mi nisu govorile gde se nalazim, a mi na »Rasipniku« nemamo mapu za ovu daleku, južnu oblast. Nismo znali da li se nailazimo u kraljevini Amazonki, o kojima sam dosta slušao — reče Konan, pa ispi još jedan gutljaj slatkoga vina.

Juma odgovori pijanim glasom:

— U stvari, nalazite se... da tako kažem. Uostalom, žene ratnice iz Gamburua... tako se zove njihova prestonica... proglasile su ovu obalu za svoju teritoriju. One, međutim, nemaju načina da to i ostvare, jer se između njih i našeg plemena nalaze još neka plemena.

— Čuo sam da se te kučke žestoko bore. Srećom, neću imati prilike da se uverim u to, jer ne bih mogao da ratujem protiv žena. To je ispod moje časti. Jesi li ti imao nekih neprilika sa Amazonkama?

— Jesam, u početku. Sada pokušavam da svoje ljude naučim da bacaju strele kao Turanci... — Juma tužno odmahnu glavom. — Ali, to je teško. U okolini nema dobrog drveta za luk, a moje strele nisu ni primaći turanskim. Onda su i ljudi postali tvrdoglavi... Kažu - ovako je bilo otkad je Dambala stvorio svet, i to je znači, najbolji način. Ponekad mislim da bih lakše naučio zebdu da svira citru. No, uprkos svemu, ja sada imam najbolje strelce Kuša. Zadnji put kad su Amazonke pokušale da prodru kroz naše granice, izboli smo ih tako da su ličile na bodljikavu prasad.

Konan se smeja, ali mu je glava bila teška. Vino je imalo varljivo sladak i blag ukus i udaralo je u glavu. Konan promrmlja nešto u znak izvinjenja. Bilo je pametnije da ode na spavanje. Podigao je sa kraljevskih asura zavežljaj koji je poneo sa broda. U jednu krpu je

zamotao vreću u kojoj se nalazila Kobrina kruna. Nije hteo da je ostavi na »Rasipniku«, jer skupocenost njenih dragulja bi i najvernijeg mornara mogla da dovede u iskušenje. Kako je zavoleo svoje ljude, draže mu je bilo da ih sačuva od iskušenja nego da nekog od njih obesi na krst katarke.

Promrmljavši laku noć Sigurdu, Jumi, Zeltranu i oholjoj princezi, on se otetura do kolibe koju je Juma pripremio za njega. Uskoro je gromoglasno zahrkao.

Konanove misli su bile zbrkane, pa nije primetio poglede mržnje koje mu je upućivao jedan od Juminih ratnika, mrzovoljni mladić po imenu Bvatu. To je bio onaj isti čovek koji je hteo da ga probode kopljem i koga je Juma udario po glavi.

Taj udarac ga je veoma uvredio, jer je on bio jedan od viših pripadnika Jumine »vojske« i nije mogao da podnese pomisao da bude udaren kao obična bitanga. Sve vreme terevenke on je bacao pogled prema zavežljaju kraj Konanovih nogu. Pažnja sa kojom se gusar odnosio prema zavežljaju ukazivala je na to da se u njemu nalazi nešto veoma vredno.

Bvatu je pažljivo motrio na Konana da vidi u koju će kolibu da uđe na počinak. I dok je terevenka besnela na tropskoj mesečini, on se podiže, malo se zaklati pretvarajući se da je pijan - mada je bio skoro potpuno trezan - i nestade u mraku.

Kad je nestao sa vidika, on skrenu prema kolibama. Zalutali mesečev zrak pade na oštricu bodeža u njegovoj ruci - bodeža koji je dobio od jednog gusara kome je pozajmio jednu od svojih žena.

Severnije, u stigijskoj oazi Kajdžar, Tot-Amon je satima boravio u astralnoj ravni pokušavajući da sazna gde se nalazi dragocena relikvija ljudi-zmija iz davno nestale Valuzije. Dok su Menkara i Zaronu spavali u nišama ispod čarobnjakove svete odaje za magijske opite, moćni Stigijac je konačno uspeo da postigne ono što je satima beskorisno pokušavao. Sedeo je nepokretan i njegove hladne, crne oči buljile su u ništavilo.

Senke su preletale i treperele u velikoj kristalnoj kugli čije su natprirodne moći bile delo nevidljivih sila. Maglovito i isprekidano zračenje koje se stvaralo u kugli onda kada bi se u njoj pojavila neka figura, bacalo je senke po skulpturama na zidovima sobe.

Tot-Amon je saznao da Kobrina kruna više ne počiva u svom vekovnom skrovištu ispod kamenog idola Catogue, boga-žabe. Mora

da su neki drugi mornari, koji su na Bezimeno ostrvo dospeli slučajno, ili sa nekim planom, odneli Kobrinu krunu. Uz pomoć sila iz kristalne kugle Tot-Amon je pretražio ostrvo, deo po deo.

Video je da, osim što na ostrvu više nema krune, nema više nijednog preostalog čoveka. Šabela, o kojoj su mu pričali Menkara i Zaronu, takođe je nestala. Nestanak krune i princeze, kao i smrt kamenog idola, sve ovo je ukazivalo na mešanje neke nepoznate strane.

Tišina se nadvila nad odajom. Senke su treperile po zidovima i po licu čoveka na tronu koji je bio nepokretan kao skulptura na zidu.

12. Zlokobna zamka

Retko se dešavalo da se Konan Simerijanac uspava i da mu čula ne osete opasnost, ali ovoga puta se to zaista dogodilo. Slatko ali jako vino ga je oborilo i on je utonuo u dubok san. Prošlo je neko vreme dok nije osetio opasnost i trgao se iz sna. Budio se polako i osećaj da nešto nije u redu nije mu davao mira. Izvesno vreme nije znao šta ga je to uznemirilo.

A tada je shvatio. Velika rupa bila je prosečena kroz trsku. Prorez je bio taman toliki da kroz njega prođe čovek i kroz njega je ulazio hladni, noćni vazduh i ledio Konanovo oznojeno telo.

Simerijanac se okrenu i poče da pipa oko sebe, tražeći zavešljaj. Zatim opsova, skoči na noge i poče da pretražuje okolinu. Kobrina kruna je nestala.

Konan pobesne. Tanki zidovi kolibe tresli su se od njegovih povika. Zgrabio je sablju, izjurio iz kolibe i besno opsovao.

Nekolicina ratnika, koji su još mogli da se drže na nogama, još uvek su terevenčili. Vatra je dogorevala. Zvezde su svetlucale kroz lelujave palme kao dragulji, mesec, skoro pun, sijao je srebrnom svetlošću. Među onima koji su se još držali, Konan spazi Jumu i Sigurda. Kad su ga čuli kako viče, oni poskočiše.

On im ukratko ispriča šta se dogodilo. Pošto je kruna bila jedini plen koji su doneli sa Bezimenog ostrva, Konan je bio užasno besan.

Uskoro su svi gusari bili sakupljeni, mada je samo nekolicina bila svesna šta se događa. Međutim, pokazalo se da nedostaje jedan od Kušita.

— Bvatu! Neka Dambala sprži njegovu crnu dušu! — besno je psovao Juma, ljut što je jedan od njegovih ljudi opljačkao gosta.

— Poznaješ to crno pseto? — grmeo je Konan suviše besan da bi pazio šta priča.

Juma mračno klimnu i opisa mu zločinca.

— Onaj mrzovoljni gad koga si tresnuo na obali? — upita Konan.

— Taj. Mislim da nam se obojici sveti.

— Ili slaže dragulje u vreću! — umeša se Sigurd. — Šta sad da radimo? Znaš li gde bi taj razbojnik mogao da se sakrije, Juma? Utrobe mu Ahrimanove i divljih čeljusti Šejtanovih, stići ćemo ga pre no što uspe da odmakne!

— Možda je krenuo prema zemlji naših neprijatelja, Matamba — Juma pokaza prema severoistoku. — Severnije, Bvatu bi mogao da nabasa na trgovce robljem,

Ganate, koji odnedavno love na ovom području. Međutim, nije mogao da krene prema jugoistoku, jer tamo su...

Razjareni Konan nije imao strpljenja da sluša Jumine pretpostavke. On naglo prekide Jumu i reče:

— Žvaćite celu noć ako hoćete! — grmeo je. — Gde je put za zemlju Matambi?

— Kada se prođu istočna vrata, staza račva i vodi prema severoistoku...

Ne sačekavši da čuje kraj rečenice, Konan pojuri prema kolibi. Usput je zastao da zahvati pehar vode i prolio ga na glavu. Dahtao je kao morsko čudovište na pesku, ali mu je glava bila manje teška i um mu se razbistrio.

Kada je protresao crnu kosu i uklonio je sa lica, on ugleda Šabelu kako ga posmatra iz kolibe, umotana u prekrivao.

— Kapetane Konane! — pozivala je. — Šta se događa? Da li je grad napadnut?

On odmahnu glavom.

— Ništa, devojko. Samo je jedan klinac hteo da mi se osveti pa je ukrao brušene dijamante dok sam ja hrkao. A ti se vrati u svoju slamu, i to odmah!

Sigurd priđe hukćući.

— Tako mi lavova! — reče — Juma i njegove poglavice pokušavaju da sakupe najbrže ratnike. Ne bi trebalo da sam krećeš u ovu džungletinu. Bogovi znaju kakve sve zveri vrebaju u njoj, zato sačekaj Jumu...

— Neka ste prokleti, svi koliko vas ima! — režao je Konan, dok su mu oči gorele kao u životinje koja se sprema na skok. — Krećem za Bvatuom pre nego što mu se tragovi izgube, i neka je Krom u pomoći svakoj prašumskoj zveri koja mi se noćas nađe na putu!

Ništa više nije rekao. Odjurio je kao zahuktali bizon, protrčao kroz istočna vrata i nestao sa vidika.

— Prokleti simerijanski temperament! — opsova Sigurd, pogleda prema princezi i pojuri u mrak, za prijateljem, vičući: — Sačekaj me! Nemoj da ideš sam!

U selu je vladala opšta uzbuna. Juma i njegove poglavice budili su uspavane ratnike, dizali ih na noge i izdavali zapovesti.

U toj žurbi niko nije primetio da je Šabela ušla u kolibu i obukla grubu odeću koju joj je Konan našao u starom brodskom sanduku. Zatim se išunjala, u pantalonama, čizmama i naoružana, i nestala u mraku prema Istočnim vratima.

— Ako ta pijana budala misli da može da naređuje princezi iz kuće Ramirove... — besno je mrmrljala.

Postojao je, međutim, još jedan razlog zbog koga je napustila Kulalo i krenula za Konanom. Iako je često bio grub, on ju je ipak poštovao i štitio je. Obećao je da će je vratiti ocu nepovređenu, i izgleda da je stvarno tako mislio. Osećala je da može da mu veruje više nego njegovoj posadi i hordi Juminih crnih ratnika. Sa ovim mislima, ona zaroni u džunglu iz koje se čulo režanje leoparda.

Konan je satima jurio. Prešao je nekoliko milja duž staze za zemlju Matambi, dok je Sigurd ostao za njim. Kada se zaustavio kako bi povratio dah, odlučio je da sačeka mornara i nastavi sa njim. No tada se priseti da će svako čekanje dati vremena Kušitu da još više odmakne, pa pojuri sa još većom žestinom.

Dobro je poznao kušitsku prašumu još iz vremena kada je, pre deset godina, bio ratni vođa plemena Bamula, nešto severnije. I mada ljudi sa manje iskustva misle da čovek koji sam prolazi kroz džunglu uleće pravo u kandže zloslutnih sila, Konan je o tome znao nešto više. Znao je, na primer, da su velike mačke dobri lovci, ali da nemaju dovoljno hrabrosti. Nijedna ne bi nasrnula na čoveka, osim ako je mnogo gladna, stara ili osakaćena, pa ne može da pojuri drugi plen. Konan je, ipak, bio veoma tih i oprezan jer je znao da je tako najsigurniji.

U džungli je bilo i drugih životinja i neke su bile opasnije od samih mačaka. Bilo je tu ogromnih gorila, glomaznih nosoroga, strašnih bizona i slonova velikih kao brdo. Srećom, Konan nije naišao ni na jednu.

Kada je svanula zora i nebo postalo svetlije, Konan se nagnu nad jedan izvor da se napije vode i opere ruke i prsa. Trnje je iskidalo njegovu belu bluzu i ostavilo crvene ogrebotine po telu ulepljenom od krvi, blata i znoja.

Opsovao je, protrljao oči, zabacio svoju crnu grivu unazad i odmorio se par trenutaka. Zatim je ponovo ustao i potrčao iz sve snage

uzdajući se u svoju nadljudsku snagu. Mnogo puta je imao priliku da isproba svoju izdržljivost jer je prošao kroz čudesne avanture i znao je da može da nadvlada svakog čoveka, čak i najjačeg.

Sunce se pomaljalo iznad prašuma Kuša i obasjavalo vlažno jutro, puno isparenja. Velike mačke su se odmarale punog stomaka, ili praznog, ako je tako slučaj hteo, sa namerom da prespavaju dnevnu žegu. Pri maglovitoj svetlosti Konan je mogao da vidi tragove u blatu, sveže otiske dugačkih, bosih stopala. Bio je siguran da su pripadali beguncu, Bvatuu. I mada bi razdaljina koju je Konan pretrčao nadmašila snage svakog čoveka, on je pojurio sa još većom upornošću, podstaknut tragovima koje je video.

Šabela je vrlo brzo zažalila što je nagonski pojurila za Konanom u prašumu. Ni Simerijanac ni Sigurd nisu znali da se zaputila za njima i bili su prilično odmakli. Na jednom mestu se staza račvala i ona je izgubila svaku orijentaciju. Kako je mesec bio prekriven oblacima, u džungli je bilo mračno kao u paklu. Svod prašumskog lišća zaklanjao je zvezde pa nije mogla da vidi stazu pred sobom. Bespomoćno se vrtela ukруг, udarala u stabla i saplitala o korenje ogromnog drveća.

Čulo se cvrkutanje, pucketanje grančica i zujanje noćnih insekata. Šabela se bojala da ne naleti na divlje zveri, ali, srećom, nije videla nijednu. Jedino bi, s vremena na vreme, začula udaljeno šuštanje i lomljenje grana kao da se neko ogromno telo probija kroz žbunje i rastinje. Srce joj je luđački udaralo.

Pred zoru, drhteći od straha i umora, iscrpljena devojka se svali u mahovinu da se odmori. Kako je samo mogla da učini takvu glupost i da pojuri u ovaj bezizlazni lavirint? Umorna i ne stigavši da završi misao, ona zaspa.

Probudila se kad su se jake, crne ruke ustremile prema njoj i podigle je na noge.

Bila je smrtno uplašena. Oko nje su stajali vitki crnci u iscepanoj odeći i sa turbanima na glavi. Vezali su joj ruke i stavili krpu u usta kako ne bi vikala.

Sredinom jutra Konan je uspeo da stigne Bvatua. Mladić, međutim, nije bio u stanju da mu vrati krunu. Bio je mrtav i - praznih ruku.

Kradljivac je ležao u lokvi krvi okrenut licem prema zemlji. Telo mu je bilo skoro iseckano na parčiće. Konan čučnu pored njega i počeo da pretražuje rane.

Izgledalo je da potiču od čeličnog sečiva, a ne od bronzne, kamena ili slonovače od kojih su bili napravljeni vrhovi crnačkih kopalja. Oružje od bronzne i bakra se lako istupi i pohaba pa stoga ostavlja ružne, iskidane rane. Ovo su bile čiste i prave posekotine kao da su napravljene dobro iskovanim čelikom. Crnci kušitskih prašuma nisu poznavali veštinu topljenja metala i kako su gvožđe i čelik bili retkost na jugu i mogli su se nabaviti samo preko trgovaca iz naprednijih kraljevina, na severu gde su se nalazili Darfar i Kešan. Ko li je ubio mladića i odneo krunu?

Brinuo je da nisu Amazonke ubile kradljivca i odnele plen, ostavivši ga tako bez oba zadovoljstva - bez blaga i bez osvete. Dok je ustajao oseti kako ogromna mreža pada na njega sa grana visokog drveća. Debeli konopci su se obavijali oko njegovih ruku, sekli ga i peckali. Konan kriknu od besa i požuri da izvadi mač, ali se debela užad još više stegnuše oko njegovog tela.

Mreža, koja je izgledala kao da ju je satkao neki ogromni pauk, vukla se po zemlji i sprečavala ga da se odbrani. Crnci u haljinama i turbanima, nemi i poslovni, izađoše iz skrovišta pored staze i još više zategnuše uže koje je vezivalo Simerijančevu zamku. Ličio je na čauru nekog džinovskog crva. Sa grana je poskakalo još Crnaca koji su udarali Konana teškim maljem sve dok nije izgubio svest.

Dok je zapadao u tamu, besno je psovao u sebi. Ispao je prava pravcata budala.

Mnogo je godina prošlo otkad je zadnji put upao u takvu prostu zamku; a sada je uhvaćen u mrežu kao kušitsko divlje prase. No sada je suviše kasno za prebacivanje...

13. Grad žena-ratnica

U Oazi Kajdžar vladala je mrkla noć. Teški oblaci su se nadvili nad pustinjom i bleđi, sivkasti mesečevi zraci su se jedva probijali kroz svod oblaka.

U Tot-Amonovoj odaji sa prestolom bilo je mračno. Zeleni plamen iz baklji pretvorio se u bleđunjavu svetlost, kao u svitaca. Stigijski čarobnjak je sedeo tako nepokretno da je izgledalo kao da je srastao sa stolicom. Grudi mu se nisu podizale i spuštale, lice mu je bilo ukočeno i prazno, nalik na masku, a telo je izgledalo nekako napušteno.

Tako je i bilo. Pošto na astaralnom planu nije uspeo da nađe nikakva objašnjenja o nestanku Kobrine krune, Tot-Amon je oslobodio svoje »ka« iz tamnice tela i poslao ga na najviši nivo - Akašik.

Tu, u tom maglovitom carstvu nematerijalnog sveta, zakoni prostora i vremena nisu postojali. Prošlost, sadašnjost, pa čak i nejasna vizija budućnosti preplitali su se i bili dostupni sveobuhvatnom oku maga, kao čudnovata, četvorodimenzionalna slika. I Tot-Amonovo duhovno biće je moglo da »vidi« dolazak »Burnice«, Konana, buđenje bogazabe, njegovo uništenje, krađu Kobrine krune i Konanov slučajan dolazak na Crnu obalu. Tot-Amon je video još mnogo stvari pre nego što je počeo da svoje »ka« spušta na niže nivoe kosmičkih zbivanja. »Ka«, mora da se vrati pre no što sasvim izgubi vezu sa svojim materijalnim telom.

Tot-Amonov povratak u telo bio je praćen peckanjem koje se širilo po ponovo oživelom telu. Taj osećaj je podsećao na bockanje koje se javlja kod zaustavljanja krvotoka u udovima; U ovom slučaju, telo princa čarobnjaka pretrpelo je taj bol, koji je on stoički podneo. A onda je povikao: — Zaronu! Menkara! — njegov glas je kao grmljavina odjekivao kroz tajne odaje hrama.

— Da? — upita Zaronu izlazeći iz niše u kojoj je spavao. Još uvek je navlačio bluzu, trljao je oči i zevao.

— Šta se dogodilo, veliki gospodaru? — upita Menkara koji je neprimetno skliznuo pored gusara.

— Smesta se pripremite za povratak na Crnu obalu. Otkrio sam gde se nalaze kruna i ona vaša princeza. U Kulalu, prestonici Jume, Kušita.

— Kako su tamo dospeli? — upita Zaronu.

— Tvoj prijatelj pirat, Konan Simerijanac...
— Taj prokleti varvarin! — zareža Zaronu. — Ja ću...
— Ako ga uhvatimo, radi sa njim šta god hoćeš. Ni ja ga mnogo ne volim.

Prilično me je namučio tim svojim avanturama. Ali vaš glavni zadatak biće da ponovo zarobite princezu. Čak ni ja ne mogu da upravljam njenim umom sa ovolike daljine.

— A kruna?

— Krunu ostavite meni.

— Idete li i vi sa nama, gospodaru?

Tot-Amon se mračno nasmeja.

— Ne. Bolje rečeno, moje telo ne ide. Upotrebiću magijske veštine koje samo nekoliko čarobnjaka na celom svetu mogu da urade. To će iscrpiti moje snage do krajnjih granica, ali ja ću u Kulalo stići pre vas. A vi ne traćite vreme, već odmah krenite. Ne čekajte zoru!

Konan se konačno osvestio. Bio je ljut i glava mu je bila teška koliko od Juminog vina, toliko i od udaraca. Šio je još gore, bio je samo bespomoćni rob u rukama trgovaca robljem. I mada mu se ovo i ranije događalo nikada nije bio ovako besan.

Sudeći po sunčevim zracima koji su se probijali kroz svod lišća, znao je da je nekoliko sati bio u nesvesti. Po ogromnim ogrebotinama na telu zaključio je da su ga vukli kroz šiblje sve do proplanka, na kome se sada nalazio. Na rukama je imao teške okove. Virio je kroz raščupanu grivu kose i osmatrao okolinu, broj, spremnost i pozicije stražara.

Bio je zapanjen kada je ugledao Šabelu, bledu i uplašenu, sklupčanu u gomili crnaca praznog pogleda. »Kako li je ona zarobljena« — pitao se Simerijanac.

Sigurda, međutim, nije bilo među zarobljenicima.

Iznenada, jedan visoki crnac u haljinama trgovaca robljem ujaha u poljanu na vitkoj kobili. Imao je crnu kožu kao i ostali trgovci robljem, ali je bio vitak i žilav, i imao je oštrije crte lica koje se ne viđaju među plemenima džungle. Konan pomisli da ovaj trgovac verovatno pripada Ganatama o kojima mu je Juma pričao. Oni su bili narod nomadskih crnaca i živeli su duž granica južne Stigije.

Pridošlica opusti dizgine i osorno se obrati čoveku koji je zapovedao grupom.

Zapovednik dograbi bič, okrenu se i izdra se na svoje ljude naredivši im da podignu robove.

Robovi su bili postrojani u dva reda. Na rukama su imali lance koji su bili povezani sa okovima svakog od njih, tako da nisu mogli da pobegnu. Divovski Simerijanac je nadvisivao grupu crnaca i gledao ih odozgo ponositim pogledom.

Čovek na konju sa gađenjem odmeri gomilu.

— Tako mi Zambija — progundā i opljunu — za ove ćemo dobiti jedva šaku kauri školjki u Gamburuu!

Zamenik potvrdno klimnu.

— Tako je, gospodaru Mbonani. Čini mi se da su svake godine sve lošiji... a prodaja ne sme da trpi...

U tom trenutku Konan oseti oštri ujed biča po ramenima i to ga silno razbesne.

Brzinom misli, on pojuri sa sve lancima, dohvati bič i povuče ga iz sve snage.

Trgovac izgubi ravnotežu i pade kraj Konanovih nogu. Čovek se diže na noge, opsova i ruka mu polete prema masivnom ganatskom bodežu kao žilet oštrog sečiva i više nalik na kratki mač.

Pre nego što je bodež izašao iz korica Konan pogodi trgovca u lice i ovaj ponovo pade. Simerijanac se sagnu i povuče gomilu crnaca za sobom, pa pojuri da se dokopa bodeža. Dragi trgovac robljem mu priđe i zamahnu sekirom. Pre no što je sekira stigla do njegovog vrata Konan se dočepa noža i zabode ga do balčaka u trgovčev stomak, tako da je šiljak prošao kroz leđa u visini ruku, malo iznad bubrega.

Čovek poblede i poče da krklja a zatim se sruči na poljanu koja se pretvorila u ustalasanu i vrišteću zbrku ljudi. Konan ipak nije imao šanse da pobegne, onako okovan i u lancima. Osmorica su se bacila na njega i jedva su uspeali da ga onesveste udarcima u glavu.

Mbonand, koji je pokušavao da smiri uplašenu kobilu, gledao je prizor ispitivačkim pogledom.

— Pa — zagrme on — ovaj bar ima petlju. A i belac je... ali šta on radi ovde?

— Već sam vam ga pomenuo — reče zamenik. — Ovde je i jedna bela žena...

vidite, ona tamo.

Mbonani upitno odmeri Šabelu.

— To dvoje su najbolje što imamo. Ponašaj se lepo prema njima, Zuru, inače neće biti dobro po tebe.

Mbonani dojaha do onog mesta sa koga je Konan, sav u ranama i modricama, pokušavao s mukom da ustane. Kada se digao na noge i okrenuo okrvavljeno lice prema Mbonaniju, ovaj ga ošinu preko obraza.

— To ti je za ubistvo jednog od mojih ljudi, belče! — rešao je.

Iza udarca je ostala tamna modrica, ali Konan nije ni trepnuo niti izustio reč.

Gledao je trgovačkog kapetana sa ledenom mržnjom. Mbonani se naceri i na njegovom crnom, lisičijem licu zablistaše zubi.

— Sviđa mi se tvoja odvažnost, belče. Samo tako nastavi, bar će nam Amazonke dobro platiti za tebe. A sada pokret!

U pratnji trgovaca robljem u iscepanoj odeći, kolona zarobljenika se vukla putem za Gamburu zveckajući lancima.

Konan je išao u koloni, uspravan, hrabro podnoseći žeđ, vrućinu i ujede insekta.

Pitao se šta je bilo sa Kobrinom krunom, ali je znao da je sada glupo razmišljati o tome. Kada je život u opasnosti, to je odavno naučio, onda plen postaje nevažan.

Primetio je ispupčenje na Zuruovoj vreći koja je visila sa sedla i u očima mu zasja surovi plamen. Zamenik će se možda isprečiti ispred Mbonanija, ali on je već smislio plan.

Prošli su kroz džunglu i izašli na travnate poljane. Sledećeg dana, okupan svetlošću popodnevnog sunca, na horizontu se ukaza Gamburu.

Konan je radoznalo posmatrao grad. Ako se uporedi sa turanskim Agrapurom ili Meruom, prestonicom Kuša, Gamburu nije izgledao posebno impresivan. Ipak, u zemlji u kojoj su kuće valjkastog oblika bile napravljene od blata i pruća, a gradski zid od zašiljenih drevnih kolaca opasivao »grad« - u stvari nešto veće selo, sa stanovišta razvijenih kraljevina na severu, Gamburu se veoma isticao.

Grad je bio opasan zidom od naslaganih, kamenih blokova. Na zidu je bilo četiri kapije i iznad svake se nalazio otvor za stražare, strelce i vojnike. Na vratima su bile masivne, drvene reze.

Kada je kolona predvođena Mbonanijem prošla kroz zapadnu kapiju, Konan primeti da su i kuće građene od kamena kao i zid. Većina je imala jedan ili dva sprata, a krovovi su bili od pruća. Donji sprat se

uglavnom sastojao od fino isklesanih, starijih blokova, dok je gornji bio noviji i od grubog kamena. Ponegde bi se, na starijem delu kuće, videla poneka skulptura sa surovim, demonskim licem.

Figure su često bile nakrivljene ili okrenute naopako.

Konan je često viđao stare gradove, kakav je Gamburu, i imao je neke pretpostavke o njihovom nastanku. Neka drevna rasa, koja je verovatno živela pre ljudi, sagradila je grad na ovom mestu. Posle mnogo vekova, preci sadašnjih stanovnika su naselili grad i sagradili novi na istom mestu. Rušeći i gradeći, oni su iskoristili zidine starog grada i imitirali, mada grubo, graditeljstvo drevnih prethodnika.

Mbonanijeva kobila je dizala oblačiće prašine sa nepooločanih sokaka i gacala po lokvama koje su svedočile o nedavnoj kiši. Dok je kolona prolazila glavnim sokakom, stanovnici Gamburua su se sklanjali u stranu i propuštali ih da prođu.

Konan je radoznalo preletao pogledom po okolini. Primetio je da su se u ovom gradu muškarci i žene dosta razlikovali od ljudi u drugim gradovima. Žene su bile visoke i snažne, i hodale su kao osobe navikle da naređuju, nalik na velike, crne pantere. Mačevi su se odbijali o njihova naga bedra dok su koračale. Bile su blistavo ukrašene niskama bisera i perjanicama, a na glavi su imale kape od lavlje kože.

Nasuprot njima muškarci su bili slabašni crnci praznog pogleda, i znatno niži rastom od žena. Obavljali su najneprijatnije i najprljavije poslove; čistili ulice, vozili borna kola i prtili nosiljke. Konan, koji je bio previsok čak i za Simerijanca, nadvisivao ih je kao kula.

Kolona je prešla preko bazara gde je roba ležala pod nadstrešnicama od trske, a zatim se spustila širokom ulicom prema središnjem trgu. Sa jedne strane tog ogromnog prostora, širokog koliko domet strele, nalazila se kraljevska palata trošna ali imponantna građevina od peščara zagasito crvene boje. Sa obe strane ulaza u palatu nalazile su se po dve zdepaste, glomazne statue sačinjene od istog materijala. Po proporcijama se odmah videlo da ne predstavljaju ljudske figure, ali šta su stvarno bile nemoguće je odgovoriti. Suviše dugo su bile izložene vremenu i nebrojenim vekovima. Mogle su da budu sove, ili bezrepi majmuni, ili neki nepoznati monstrumi koji su živeli pre ljudske rase.

Konanovu pažnju privuče neobična rupa na sredini trga. Bila je stotinu stopa široka, a sa njenih ivica su polazile kružne stepenice nalik na redove kamenih klupa u amfiteatru. Na dnu prekrivenom

peskom zadržalo se nekoliko barica. U sredini se nalazila grupa neobičnog drveća.

Konan nikada i ni na jednom svom putovanju nije video sličnu arenu, mada je imao vremena samo da pređe pogledom preko nje u prolazu prema toru za robove. U njemu je proveo celu noć sa ostalim robovima, pod budnim okom naoružanih stražara.

Pri tom letimičnom pogledu ipak je zapazio jedan neobični detalj. U podnožju tajanstvenog drveća nalazile su se gomilice ljudskih kostiju, nalik na one koje se mogu videti ispred jazbina lavova-ljudoždera.

Celim putem do tora, Konan je razmišljao o ovom neobičnom prizoru. Znao je da Argosinci u svojoj areni u Mesantiji ponekad hrane lavove kostima prestupnika, ali je ta arena bila tako sagrađena da lav ne može da iskoči i nađe se među klupama gledalaca. Ova je, međutim, bila suviše niska da bi poslužila toj svrsi i lav je mogao lako da se nađe u gledalištu.

Konan zbunjeno odmahnu glavom...

(Nastaviće se)

Sadržaj

REPTIL NAPADA

10. Jasmina i Konan

PRINCEZA ŠABELA

1. Stravičan san

2. Plemić od Kordave

3. Nož u noći

4. Smrt »Morske Kraljice«

5. Bezimeno ostrvo

6. Na ivici sveta

7. Plamteće oči

8. Žabolika spodoba

9. Kobrina kruna

10. Vetar u zalivu

11. Crna obala

12. Zlokobna zamka

13. Grad žena-ratnica